Arrestnummer **C/ /2023**
Repertoriumnummer **2023/**
Datum van uitspraak **26 mei 2023**
Rolnummer **2022/CO/393** **AV e.a.**
Notitienummer parket-generaal **2019/PGA/4367** **2022/VJ11/413**
Systeemnummer parket **19CO6640**

☐ Meedeelbaar aan de ontvanger

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C2
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

2019/PGA/4367 – 2022/VJ11/413

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

1. **OD**

Burgerlijke partij

hebbende als raadslieden mr. Elisa VAN BOCXLAER en mr. Sven MARY, beiden advocaat bij de balie te Brussel en mr. Sven DE BAERE, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

2. **SDV**

Burgerlijke partij

hebbende als raadslieden mr. Elisa VAN BOCXLAER en mr. Sven MARY, beiden advocaat bij de balie te Brussel en mr. Sven DE BAERE, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

3. **ADV**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. David DENDONCKER en mr. Nathalie BUISSERET, beiden advocaat bij de balie te Brussel

4. **MM**

Burgerlijke partij

hebbende als raadslieden mr. Elisa VAN BOCXLAER en mr. Sven MARY, beiden advocaat bij de balie te Brussel en mr. Sven DE BAERE, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

5. **MVS**

Burgerlijke partij

hebbende als raadslieden mr. Elisa VAN BOCXLAER en mr. Sven MARY, beiden advocaat bij de balie te Brussel en mr. Sven DE BAERE, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

6. **CM**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

7. **FM**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

8. **KP**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

9. **VD**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

10. **JD**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

11. **BPL**

Burgerlijke partij

hebbende als raadsman mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

12. **VZWG**

hebbende als raadsman mr. Anthony GODFROID, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen,

13. UA

hebbende als raadsman mr. Johan VERBIST, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

Tegen:

1. **AV**

Beklaagde

hebbende als raadsman door mr. Tom DE MEESTER, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

2. **LL**

Beklaagde
hebbende als raadslieden mr. Davina SIMONS en mr. Walter DAMEN, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

3. **AGG**

Beklaagde

hebbende als raadslieden door mr. Bram DE MAN en mr. Jan DE MAN, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

4. **JJ**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Louis DE GROOTE, advocaat bij de balie te Gent

5. **AG**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Eric BOON, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

6. **BP**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Bart HERMAN, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

7. **VK**

Beklaagde

hebbende als raadslieden mr. Camille Louise BLOEMEN en mr. Pascal NELISSEN GRADE, beiden advocaat bij de balie te Leuven

8. **ZB**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Alex BUELENS, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

9. **JS**

Beklaagde

hebbende als raadslieden mr. Henri BERKMOES en mr. John MAES, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

10. **MP**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Pieter HELSEN, advocaat bij de balie te Limburg

11. **MG**

Beklaagde

hebbende als raadslieden mr. Bram DE MAN en mr. Jan DE MAN, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

12. **WP**

Beklaagde

hebbende als raadslieden mr. Henri BERKMOES en mr. John MAES, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

13. **SP**

Beklaagde

hebbende als raadslieden mr. Julie LENAERTS en mr. Joris VAN CAUTER, beiden advocaat bij de balie te Gent en mr. Marc DANEN, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

14. **PO**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Johan PLATTEAU, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

15. **JV**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Christian CLEMENT, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

16. **QW**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Jorgen VAN LAER, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

17. **LDV**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Liliane VERJAUW, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

18. **BL**

Beklaagde

hebbende als raadsman mr. Frédéric THIBAUT, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

EN IN AANWEZIGHEID VAN:

NVAI

Vrijwillig tussenkomende partij

hebbende als raadsman mr. Alexandre DIERICKXSENS, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen

ooOOoo

1. Ten laste gelegde feiten

De procureur des Konings vervolgt de beklaagden als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek voor de volgende strafbare feiten:

A. opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen met de dood tot gevolg

Bij een ander, opzettelijk stoffen te hebben toegediend die de dood kunnen teweegbrengen, of die, al zijn zij niet van die aard dat zij de dood teweegbrengen, toch de gezondheid zwaar kunnen schaden, met de omstandigheid dat die stoffen werden toegediend zonder het oogmerk om te doden, en toch zijn dood hebben veroorzaakt. (art. 392, 402 en 404 Sw)

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018, het slachtoffer overleden zijnde te Edegem (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Antwerpen), op 7 december 2018
door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van SD
een grote hoeveelheid visolie te hebben toegediend

B. opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg - feiten vanaf 29 februari 2016

Bij een ander, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid te hebben veroorzaakt door hun, opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, stoffen te hebben toegediend die de dood kunnen teweegbrengen, of die, al zijn zij niet van die aard dat zij de dood teweegbrengen, toch de gezondheid zwaar kunnen schaden. (art. 392 en 402 Sw)

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van CM
ten nadele van VD
een grote hoeveelheid visolie te hebben toegediend

C. onopzettelijke doding - feiten vanaf 31 maart 2006

Door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk de dood te hebben veroorzaakt. (art. 418 en 419 lid 1 Sw)

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018, het slachtoffer overleden zijnde te Edegem (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Antwerpen), op 7 december 2018

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van SD

D. onterende behandeling - feiten vanaf 02 februari 2012

Personen aan een onterende behandeling, zijnde elke behandeling die in de ogen van het slachtoffer of van derden een ernstige krenking of aantasting van de menselijke waardigheid uitmaakt, te hebben onderworpen.
(art. 417 bis 3° en 417 quinquies lid 1 Sw)

Te Leuven (gerechtelijk arrondissement Leuven) en te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), tussen 3 december 2018 en 6 december 2018, meermaals, op niet nader te bepalen data

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van SD
ten nadele van CM
ten nadele van VD

E. weigering hulpverlening waarbij het gevaar door de verzuimer werd vastgesteld

Verzuimd te hebben hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeerde, terwijl ze zelf diens toestand hebben vastgesteld en zonder ernstig gevaar voor zichzelf of voor anderen hadden kunnen helpen. (art. 422 bis lid 1 en 2 Sw)

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van SD
ten nadele van CM
ten nadele van VD

F. strafbare handelingen onder artikel 35 Dierenwelzijnswet

Bij inbreuk op artikel 1 van de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986, strafbaar gesteld door artikel 35 in fine van de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986, wordt gestraft hij die, uitgezonderd bij overmacht, handelingen pleegt die niet door deze wet zijn voorzien en waardoor een dier zonder noodzaak omkomt of zonder noodzaak een verminking, een letsel of pijn ondergaat.

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van **VZWG**
een levende muis in de blender gooien om ze te mixen tot 'schachtenpap', het levend laten inslikken van goudvissen om ze te laten uitbraken en het laten afbijten van de 'kop' van alen (palingen) in het kader van een studentendoop

G. strafbare handelingen onder artikel 36 Dierenwelzijnswet

Bij inbreuk op artikel 36, 9° van de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986, wordt gestraft hij die een dier gebruikt voor africhting, enscenering, reclame of gelijkaardige doeleinden in de mate dat dit oneigenlijk gebruik duidelijk leidt tot vermijdbare pijn, lijden of letsel.

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van **VZWG**

een studentendoop, in de mate dat dit oneigenlijk gebruik leidt tot vermijdbare pijn, lijden of letsel voor de dieren in kwestie

H. strafbare handelingen onder artikel 36 Dierenwelzijnswet

Bij inbreuk op artikel 15 par. 1 van de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986, samen gelezen met artikel 36, 6° van de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986, wordt gestraft hij die, zonder daarvoor de nodige kennis en bekwaamheid te hebben en zonder daarvoor de minst pijnlijke methode te kiezen, een gewerveld dier doodt, tenzij in geval van heirkracht en noodzaak in welk geval het dier enkel ter dood gebracht mag worden onder verdoving of bedwelming.

Te Vorselaar (gerechtelijk arrondissement Antwerpen, afdeling Turnhout), op 5 december 2018

door AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL

ten nadele van **VZWG**
het doden van minstens één muis, goudvissen en palingen zonder voorafgaande bedwelming of verdoving

2. Bestreden beslissing

2.1.
Er werd hoger beroep ingesteld:
- op 29 april 2022 door de advocaat van de burgerlijke partij ADV tegen de schikkingen van het zittingsblad van 25 april 2022,
- op 29 april 2022 door de advocaat van de burgerlijke partijen SDV en MVS tegen de schikkingen van het zittingsblad van 25 april 2022,
- op 29 april 2022 door de advocaat van de burgerlijke partijen OD en MM tegen de schikkingen van het zittingsblad van 25 april 2022,
- op 9 mei 2022 door het openbaar ministerie tegen de schikkingen van het zittingsblad van 25 april 2022 ten opzichte van alle beklaagden,
- op 19 mei 2022 door de advocaat van de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL tegen de schikkingen van het zittingsblad van 25 april 2022.

2.2.
Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:
- op 29 april 2022 door de advocaat van de burgerlijke partij ADV,
- op 29 april 2022 door de advocaat van de burgerlijke partijen SDV en MVS,
- op 29 april 2022 door de advocaat van de burgerlijke partijen OD en MM,
- op 9 mei 2022 door het openbaar ministerie tegen alle beklaagden,
- op 19 mei 2022 door de advocaat van de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL.

2.3.
Tegen de beschikkingen van het zittingsblad op tegenspraak gewezen op **25 april 2022** door de **rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt**, kamer 18A, - waarbij als volgt beslist werd:

De rechtbank heeft vastgesteld dat voor de tenlasteleggingen A, B, C en E enkel wordt vermeld Te Vorselaar op 5 december 2018 wat betekent dat slechts de feiten worden vervolgd vanaf 12 u 's middags in het arrondissement Antwerpen en er niet wordt vervolgd voor de feiten te Leuven in de studentenstad waar nochtans plaatsgrepen op maandag 3 december 2018 de doopvergadering alwaar het draaiboek werd overlopen en de doopafspraken werden gemaakt en op dinsdag 4 december 2018 de rozenverkoop, de afzuip, de cantus en het te slapen leggen van de schachten.
De feiten te Leuven op 5 december 2018 vanaf het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven, dit laatste feit waarnaar het openbaar ministerie nochtans verwijst in het kader van de tenlastelegging schuldig verzuim, zijnde de toestand van groot gevaar waarin SD verkeerde op dat ogenblik zijn niet vervat in de vordering die aan de beoordeling van de rechtbank werd voorgelegd.

De rechtbank kan geen uitspraak doen over feiten waaromtrent ze niet gevraagd wordt uitspraak te doen. Een rechtbank kan zichzelf niet vatten.

Enkel voor de tenlastelegging D werden de feiten te Leuven weerhouden.

3. Rechtspleging voor het hof

3.1. Op de terechtzitting van 23 juni 2022 werden, ingevolge het verzoek van de partijen, conclusietermijnen bepaald. De rechtsdagen waarop de zaak zou behandeld worden, werden bepaald op 13 maart 2023, 14 maart 2023, 15 maart 2023, 16 maart 2023 en 17 maart 2023, dit met de mogelijkheid dat de behandeling van de zaak nog in voortzetting kon gesteld worden mocht dit nodig blijken te zijn.

3.2. Op de terechtzitting van 13 maart 2023 heeft het hof:

- de aanwezige partijen gehoord over de nauwkeurig bepaalde grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, in de door de Voorzitter bepaalde volgorde, dit overeenkomstig artikel 210, eerste lid Sv.; ambtshalve heeft het hof geen grieven van openbare orde opgeworpen, zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering, behoudens wat betreft de tenlasteleggingen F, G en H inzake strafbare handelingen onder de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986 (cf. infra punt 4.3.0 "Voorafgaand");
- het openbaar ministerie gehoord in haar verslag en vordering;
- de vrijwillig tussenkomende partij NVAI gehoord in haar middelen, vertegenwoordigd door mr. Dominique FRERIKS loco mr. Alexandre DIERCXSENS, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL, gehoord in hun middelen ontwikkeld door mr. Kris LUYCKX, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen; de burgerlijke partij CM werd eveneens in persoon gehoord;
- de burgerlijke partij UA gehoord in haar middelen, vertegenwoordigd door mr. Johan VERBIST, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de burgerlijke partij VZWG gehoord in haar middelen, vertegenwoordigd door mr. Anthony GODFROID, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen.

3.3. Op de terechtzitting van 14 maart 2023 heeft het hof:

- de burgerlijke partijen OD, MM, SDV en MVS gehoord in hun middelen, ontwikkeld door hun raadslieden mr. Sven MARY en mr. Elisa VAN BOCXLAER, beiden advocaat bij de balie te Brussel;
- de burgerlijke partij ADV werd gehoord in haar middelen, ontwikkeld door haar raadslieden mr. David DEDONCKER en mr. Nathalie BUISSERET, beiden advocaat bij de balie te Brussel;
- de beklaagde AV gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Tom DE MEESTER, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die een stukkenbundel neerlegde;
- Dr. LD, psychiater/psychiater forensische deskundige (EXP 2614653) als getuige gehoord;
- de beklaagde LL gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Walter DAMEN, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen.

3.4. Op de terechtzitting van 15 maart 2023 heeft het hof:

- de beklaagde SP gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Joris VAN CAUTER, advocaat bij de balie te Gent;
- de beklaagde AGG gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Bram DE MAN, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de beklaagde MG gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Jan DE MAN, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die een stukkenbundel neerlegde;
- de beklaagde JJ gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Louis DE GROOTE, advocaat bij de balie te Gent;
- de beklaagde AG gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Eric BOON, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die een stukkenbundel neerlegde.

3.5. Op de terechtzitting van 16 maart 2023 heeft het hof:

- de beklaagde BP gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Bart HERMAN, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die een stukkenbundel neerlegde;
- de beklaagde ZB gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Alex BUELENS, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de beklaagde VK gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Pascal NELISSEN GRADE, advocaat bij de balie te Leuven;
- de beklaagde JS gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. John MAES, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de beklaagde WP gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. John MAES, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;

- de beklaagde JV gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Christian CLEMENT, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die twee stukkenbundels neerlegde.

3.6. Op de terechtzitting van 17 maart 2023 heeft het hof:

- de beklaagde PO gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Johan PLATTEAU, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de beklaagde MP gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Pieter HELSEN, advocaat bij de balie te Limburg;
- de beklaagde QW gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Jorgen VAN LAER, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen;
- de beklaagde JDV gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. Nathalie VAN SANDE loco mr. Liliane VERJAUW, beiden advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die een stukkenbundel neerlegde;
- de beklaagde BL gehoord in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door zijn advocaat mr. Frédéric THIBAUT, advocaat bij de balie van de provincie Antwerpen, die een stukkenbundel neerlegde.

3.7. Op de terechtzitting van 20 maart 2023 heeft het hof:

- mr. Brecht HORSTEN loco mr. Johan PLATTEAU gehoord in de verduidelijking van het pleidooi van mr. Johan PLATTEAU voor beklaagde PO;
- de burgerlijke partijen OD, MM, MVS en SDV en VD in persoon gehoord;
- het openbaar ministerie gehoord in haar repliek;
- mr. Kris LUYCKX gehoord in zijn repliek voor de burgerlijke partijen sub 6 tot en met 11;
- mr. Sven DE BAERE gehoord in zijn repliek voor de burgerlijke partij sub 1, 2, 4 en 5;
- mr. Jan DE MAN gehoord in het repliek namens alle beklaagden;
- de beklaagde LL, JJ, SP en AG gehoord in hun laatste woord.

3.8. De in de processtukken aanwezige conclusies en stukken werden regelmatig neergelegd en in het beraad betrokken. Geen enkele procespartij formuleert op dit punt enige kritiek of werpt desbetreffende een bezwaar op.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

a. Algemeen

1. De hogere beroepen in de zaak werden tijdig aangetekend en zijn naar vorm regelmatig.

2. Er werden verzoekschriften in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ter griffie van de eerste rechter neergelegd, te weten:

- op 29 april 2022 wat betreft de burgerlijke partijen OD en MM, SDV, MVS en ADV door hun respectieve advocaten,

- op 9 mei 2022 door het openbaar ministerie opzichtens de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL,

- op 19 mei 2022 wat betreft de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL door hun advocaat.

Deze verzoekschriften werden tijdig neergelegd.

b. De verklaring van hoger beroep en de grieven van het openbaar ministerie

3. Het openbaar ministerie formuleert in het verzoekschrift in de zin van artikel 204 van Wetboek van Strafvordering procedurele grieven stellende dat de bestreden beslissing 'nietig' is en dit als volgt:

"Grieven tegen het bestreden vonnis:
Uitspraak is nietig aangezien:

1. De rechtbank ten onrechte reeds uitspraak deed over de kwalificatie van de feiten;
2. De beslissing niet werd ondertekend door alle leden van de rechtbank maar enkel door de voorzitter van de kamer van 3 rechters."

4. Meerdere beklaagden houden in conclusies en/of ter terechtzitting voor dat het hoger beroep van het openbaar ministerie niet ontvankelijk is omdat de verklaring van hoger beroep niet duidelijk zou aangeven tegen welke schikking/beslissing precies hoger beroep werd aangetekend.

Er wordt ter zake voorgehouden dat het openbaar ministerie in haar verzoekschrift dan wel de redenen heeft aangeduid "waarom zij menen dat 'de uitspraak nietig is', doch duidt het verzoekschrift geenszins aan van welke afzonderlijke beslissing zij de hervorming vraagt." (cf. "Syntheseconclusie in graad van beroep" van beklaagde BL, pagina's 8 – 10)

Een verduidelijking hieromtrent in de respectievelijke verzoekschriften/grievenformulieren zou onvoldoende zijn (cf. "Syntheseconclusie hoger beroep" van beklaagde JDV, pagina 17).

Verder zou er ook een schending van artikel 204 Wetboek van Strafvordering voorliggen, daar de grieven van het openbaar ministerie in diens verzoekschrift niet nauwkeurig zouden zijn. Het hoger beroep van het openbaar ministerie zou bijgevolg bij gebrek aan nauwkeurige grieven dienen

vervallen te worden verklaard (cf. “Aanvullende en hernemende conclusies in graad van beroep” van beklaagde AV, pagina’s 36 - 38).

Het hof is het niet eens met deze argumentaties.

5. Uit de artikelen 203 en 204 van het Wetboek van Strafvordering en hun wetsgeschiedenis volgt dat een appellant niet kan volstaan met het afleggen van een verklaring van hoger beroep, maar dat hij teneinde de behandeling in hoger beroep te beperken tot de door de appellant bekritiseerde punten van de bestreden beslissing, in een ondertekend verzoekschrift of grievenformulier waarvan de Koning het model heeft bepaald nauwkeurig zijn grieven moet opgeven en dit op straffe van verval van zijn hoger beroep.

Uit de artikelen 203 en 204 van het Wetboek van Strafvordering en hun wetsgeschiedenis volgt dat de saisine van het appelgerecht in de eerste plaats wordt bepaald door de verklaring van hoger beroep en vervolgens binnen de door die verklaring bepaalde grenzen verder door de in het verzoekschrift of het grievenformulier opgegeven grieven.

De omstandigheid dat een appellant in zijn verklaring van hoger beroep aangeeft dit rechtsmiddel te richten tegen alle beschikkingen van het beroepen vonnis, maar in het grievenformulier slechts grieven aanvoert tegen bepaalde beslissingsonderdelen, heeft niet tot gevolg dat de saisine van het appelgerecht zich uitstrekt tot alle beschikkingen van het beroepen vonnis. Zij is beperkt tot die beslissingsonderdelen waartegen de appellant grieven aanvoert, alsook tot de beslissingsonderdelen die daarmee onafscheidelijk zijn verbonden.

Uit het voormelde volgt dat het door artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde verzoekschrift of grievenformulier in samenhang moet worden gelezen met de verklaring van hoger beroep, ook al hoeft dit verzoekschrift of grievenformulier niet noodzakelijk op hetzelfde tijdstip als de verklaring van hoger beroep te worden ingediend en kan een appellant meerdere verzoekschriften of grievenformulieren indienen.

Een grief als bedoeld in artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering is de specifieke aanwijzing door de appellant van een afzonderlijke beschikking van het beroepen vonnis, waarvan hij de hervorming door de appelrechter vraagt.

Een grief is te onderscheiden van de reden op grond waarvan de appellant de hervorming van de beschikking beoogt.

De grieven zijn nauwkeurig bepaald in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering wanneer de appelrechter en de partijen met zekerheid de beschikking of beschikkingen van het beroepen vonnis kunnen bepalen waarvan de appellant de hervorming vraagt of met andere woorden wanneer de saisine van de appelrechter kan worden bepaald.

6. Op grond van de lezing van het verzoekschrift, neergelegd op 9 mei 2022, in samenhang met de verklaring van hoger beroep van 9 mei 2022 kan er geen twijfel over bestaan tegen welke beschikkingen in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 18A kamer het hoger beroep van het openbaar ministerie was gericht.

Het betreft de volgende beschikkingen die aan te treffen zijn op de pagina's 32, onderaan en 33 van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022:

"De rechtbank heeft vastgesteld dat voor de tenlasteleggingen A, B, C en E enkel wordt vermeld Te Vorselaar op 5 december 2018 wat betekent dat slechts de feiten worden vervolgd vanaf 12 u 's middags in het arrondissement Antwerpen en er niet wordt vervolgd voor de feiten te Leuven in de studentenstad waar nochtans plaatsgrepen op maandag 3 december 2018 de doopvergadering alwaar het draaiboek werd overlopen en de doopafspraken werden gemaakt en op dinsdag 4 december 2018 de rozenverkoop, de afzuip, de cantus en het te slapen leggen van de schachten.
De feiten te Leuven op 5 december 2018 vanaf het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven, dit laatste feit waarnaar het openbaar ministerie nochtans verwijst in het kader van de tenlastelegging schuldig verzuim, zijnde de toestand van groot gevaar waarin SD verkeerde op dat ogenblik zijn niet vervat in de vordering die aan de beoordeling van de rechtbank werd voorgelegd.

De rechtbank kan geen uitspraak doen over feiten waaromtrent ze niet gevraagd wordt uitspraak te doen. Een rechtbank kan zichzelf niet vatten.

Enkel voor de tenlastelegging D werden de feiten te Leuven weerhouden."

7. In het bijzonder de vermelding in het verzoekschrift van het openbaar ministerie dat "de rechtbank ten onrechte reeds uitspraak deed over de kwalificatie van de feiten" kan in het licht van de lezing van het ganse proces-verbaal van de terechtzitting/zittingsblad alleen de hiervoor geciteerde beschikkingen viseren.

Met "kwalificatie van de feiten" beoogde het openbaar ministerie immers de kwalificatie door de eerste rechters van de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C, D en E vervat in de verwijzingsbeschikking van 5 augustus 2021.

De kwalificatie in de inleidende akte (de verwijzingsbeschikking) is immers voorlopig en het vonnisgerecht heeft het recht en de plicht om, mits eerbiediging van het recht van verdediging, aan de ten laste gelegde feiten hun juiste omschrijving te geven. Daartoe behoorde in het bijzonder ook het zo nauwkeurig mogelijk bepalen van de plaats waar en de datum waarop of de periode waarin die feiten zouden hebben plaatsgevonden.

Louter volledigheidshalve wijst het hof er in dit opzicht nog op dat de voormelde tekstpassages de enige teksten in het kwestieuze proces-verbaal van de terechtzitting inhouden welke kunnen worden aanzien als inhoudende een rechterlijke beslissing over een geschilpunt tussen de partijen in deze strafzaak (zie over dit geschil meer infra).

Aan de hand van deze grieven kunnen het hof en de andere partijen immers met zekerheid de beschikkingen bepalen waarvan het openbaar ministerie de hervorming (i.e. in casu de nietigverklaring) vraagt.

8. De beschikkingen van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 waartegen het openbaar ministerie zijn hoger beroep heeft gericht staan in het licht van het voorgaande vast. De procedurele grieven van het openbaar ministerie in het verzoekschrift zijn nauwkeurig bepaald overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

Er bestaat in deze geen grond om de niet ontvankelijkheid of de vervallenverklaring van het hoger beroep van het openbaar ministerie uit te spreken.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

c. De verklaringen van hoger beroep, de grieven van de burgerlijke partijen en het belang van de burgerlijke partijen

c.1. De verklaringen van hoger beroep en de grieven van de burgerlijke partijen

9. De burgerlijke partijen OD, MM, SDV, MVS en ADV formuleren in hun respectieve verzoekschriften in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering procedurele grieven stellende dat de bestreden beslissing ‘onwettig’ is. De verzoekschriften vermelden het volgende, naast het aangekruiste vakje 'Procedure':

"Bestreden beslissingen

In zoverre de rechtbank besliste:

- dat slechts de feiten worden vervolgd op 5 december 2018 vanaf 12 uur 's middags in het arrondissement Antwerpen en er niet wordt vervolgd voor de feiten te Leuven in de studentenstad waar plaatsgrepen op maandag 3 december 2018 de doopvergadering alwaar het draaiboek werd overlopen en de doopafspraken werden gemaakt en op dinsdag 4 december 2018 de rozenverkoop, de afzuip, de cantus en het te slapen leggen van de schachten

- dat de feiten te Leuven op 5 december 2018 vanaf het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven niet vervat zijn in de vordering die aan de beoordeling van de rechtbank werd voorgelegd

Grieven

De beslissing is onwettig, minstens aangezien ze genomen werd zonder het horen van partijen hieromtrent.

De beslissing is ongegrond, aangezien de vervolging zich uitstrekt over de feiten te Leuven en te Vorselaar vanaf 3 december 2018 t/m 5 december 2018, waarin onder meer inbegrepen zijn, op 3 december 2018, de doopvergadering alwaar het draaiboek werd overlopen en de doopafspraken werden gemaakt, op 4 en 5 december 2018, de rozenverkoop, de afzuip, de cantus en het te slapen leggen van de schachten, en op 5 december 2018, het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven"

10. De burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL formuleren in hun verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering procedurele grieven stellende dat de bestreden beslissing ‘onwettig’ is. Het verzoekschrift vermeldt, naast het aangekruiste vakje 'Procedure (bevoegdheid, verjaring, rechten van verdediging, e.a.’ het volgende:

“Reden(en):

De burgerlijke partijen menen dat het bestreden tussenvonnis onwettig is, in zoverre de rechtbank besliste dat:

- slechts de feiten worden vervolgd die zich hebben voorgedaan op 5 december 2018 vanaf 12 uur 's middags in het arrondissement Antwerpen en er niet vervolgd wordt voor de feiten die zich hebben voorgedaan te Leuven op maandag 3 december 2018 (doopvergadering: overlopen draaiboek, maken van doopafspraken) en op dinsdag 4 december 2018 (rozenverkoop, afzuip, cantus en het te slapen leggen van de schachten).
- de feiten te Leuven op 5 december 2018 vanaf het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven niet vervat zijn in de vordering die aan de beoordeling van de rechtbank werd voorgelegd.

De burgerlijke partijen menen dat deze beslissing ongegrond is en dat de vervolging zich uitstrekt over de feiten te Leuven en te Vorselaar vanaf 3 december 2018 tot en met 5 december 2018, waarin onder meer inbegrepen zijn de feiten te Leuven die zich hebben voorgedaan op maandag 3 december 2018 (doopvergadering: overlopen draaiboek, maken van doopafspraken), op dinsdag 4 december 2018 (rozenverkoop, afzuip, cantus en het te slapen leggen van de schachten), alsook op woensdag 5 december 2018 (het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven)."

11. Meerdere beklaagden houden in conclusies en/of ter terechtzitting voor dat de hogere beroepen van de burgerlijke partijen niet duidelijk zouden aangeven tegen welke schikking/beslissing precies hoger beroep werd aangetekend.

Een verduidelijking hieromtrent in de respectievelijke grievenformulieren zou onvoldoende zijn (cf. “Syntheseconclusie hoger beroep” van beklaagde JDV, pagina 17).

12. Wat betreft de in deze aangelegenheid geldende juridische principes verwijst het hof naar de uiteenzetting onder randnummer 5 supra die hierbij wordt hernomen.

Uit deze uiteenzetting volgt dat het door artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde verzoekschrift of grievenformulier in samenhang moet worden gelezen met de verklaring van hoger beroep.

13. Op grond van de lezing van de verzoekschriften, neergelegd op 29 april 2022, in samenhang met de verklaringen van hoger beroep van 29 april 2022 kan er geen twijfel over bestaan tegen welke beschikkingen in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 18A kamer het hoger beroep van de burgerlijke partijen OD, MM, SDV, MVS en ADV was gericht.

Op grond van de lezing van het verzoekschrift, neergelegd op 19 mei 2022, in samenhang met de verklaring van hoger beroep van 19 mei 2022 kan er geen twijfel over bestaan tegen welke beschikkingen in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 18A kamer het hoger beroep van de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL was gericht.
Het betreft voor al de voornoemde burgerlijke partijen de beschikkingen die aan te treffen zijn op de pagina’s 32, onderaan en 33 van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022, zoals letterlijk geciteerd in randnummer 6 supra.

14. De beschikkingen van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 waartegen de voornoemde burgerlijke partijen hun hoger beroep hebben gericht staan in het licht van het voorgaande vast. De procedurele grieven van de burgerlijke partijen in hun respectieve verzoekschriften zijn nauwkeurig bepaald overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

Er bestaat in deze geen grond om de niet-ontvankelijkheid of vervallenverklaring van de hogere beroepen van de voornoemde burgerlijke partijen uit te spreken.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

c.2. Het belang van de burgerlijke partijen

15. Er wordt voorgehouden dat de burgerlijke partijen geen belang hadden bij het aantekenen van hoger beroep tegen de bestreden beschikkingen van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022. Artikel 202, 2° van het Wetboek van Strafvordering vermeldt het recht van een burgerlijke partij om hoger beroep aan te tekenen, doch dit alleen wat haar burgerlijke belangen betreft. Enkel een beklaagde en het openbaar ministerie kunnen beroep aantekenen op strafgebied (cf. "Syntheseconclusie in graad van beroep" van beklaagde BL, pagina's 10 – 13).

Het hof volgt deze argumentatie niet.

16. De verwijzing naar artikel 202, 2° van het Wetboek van Strafvordering gaat in deze niet op.

Artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering inzake de evocatie is niet limitatief en maakt geen onderscheid tussen de gevallen waarin de zaak door het openbaar ministerie dan wel door de burgerlijke partij bij de appelrechter aanhangig wordt gemaakt. Artikel 202, 2° van het Wetboek van Strafvordering, volgens welk de burgerlijke partij alleen wat haar burgerlijke belangen betreft hoger beroep mag instellen, doelt alleen op het geval waarin de eerste rechter over de grond van de zaak uitspraak zou hebben gedaan, en sluit de toepassing van artikel 215 van datzelfde wetboek niet uit (zie in die zin Cass. 1 april 2009, P.08.1925.F, met conclusie van procureur-generaal J.F. LECLERCQ).

Het hof stelt vast dat de eerste rechters zich niet over de grond van de zaak hebben uitgesproken. Het handelt in casu om een tussenvonnis dat een specifieke eindbeslissing inhield (zie infra punt d. "De bestreden beslissing is vatbaar voor hoger beroep").

De burgerlijke partijen, die hoger beroep hebben aangetekend, houden voor dat dit tussenvonnis onwettig is - het fundamenteel recht op tegenspraak zou met de voeten zijn getreden - en derhalve op hoger beroep aanleiding kan geven tot de toepassing van artikel 215 Wetboek van Strafvordering door het hof, nl. het teniet doen van het kwestieuze tussenvonnis waarna het hof zich over de grond van de zaak zelf dient uit te spreken door deze aan zich te trekken.

17. De burgerlijke partijen, die in dit dossier hoger beroep hebben aangetekend, konden daarbij hoe dan ook een belang laten gelden. De eerste rechters hadden immers in het kwestieuze tussenvonnis de omvang van hun saisine afgelijnd en laten verstaan dat ze geen saisine hadden om onder de tenlasteleggingen A, B, C en E ook feiten gepleegd te Leuven te beoordelen (zie infra punt "d. De bestreden beslissing is vatbaar voor hoger beroep"), zodat de burgerlijke partijen hun vordering tot schadevergoeding niet meer op deze feiten konden stoelen.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

d. De bestreden beslissing is vatbaar voor hoger beroep

18. Meerdere beklaagden houden in conclusies en/of ter terechtzitting van het hof voor dat de beschikkingen die aan te treffen zijn op de pagina's 32, onderaan en 33 van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 (cf. randnummer 6 supra) geen rechterlijke beslissing inhouden die overeenkomstig artikel 199 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 1050 van het Gerechtelijk Wetboek vatbaar is voor hoger beroep. De eerste rechters zouden dus niet zijn overgegaan tot beslechting van een juridisch geschilpunt tussen partijen.

Hef hof volgt deze stelling niet.

19. Het hof benadrukt dat elke beslissing van de grondrechter over een geschilpunt tussen partijen in een strafzaak een dispositief is, welke ook de plaats daarvan weze in de tekst van het vonnis of arrest of zelfs in het proces-verbaal van de terechtzitting/zittingsblad en welke ook de vorm weze waarin deze beslissing is uitgedrukt.

Eens het proces-verbaal van de terechtzitting/zittingsblad is ondertekend door de voorzitter en door de griffier is het een authentieke akte en geniet het derhalve een bijzondere bewijswaarde. Zoals reeds aangegeven, belet echter niets dat een dispositief van een rechtbank ook in het proces-verbaal van de terechtzitting kan zijn opgenomen.

Uit de bewoordingen van de eerste rechters, zoals neergeschreven op het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 (cf. randnummer 6 supra), blijkt dat deze een eindbeslissing hebben genomen over de saisine inzake de tenlasteleggingen A, B, C en E, met name betreffende de mogelijkheid om onder de tenlasteleggingen A, B, C en E ook feiten gepleegd op 3, 4 en 5 december 2018 te Leuven te beoordelen. De eerste rechters hebben met deze beslissing in het bijzonder laten verstaan dat ze geen saisine hadden om onder deze tenlasteleggingen ook de feiten gepleegd op die data te Leuven te beoordelen ("De rechtbank kan geen uitspraak doen over feiten waaromtrent ze niet gevraagd wordt uitspraak te doen. Een rechtbank kan zichzelf niet vatten."). Enkel wat betreft de tenlastelegging D waren de eerste rechters van oordeel dat feiten gepleegd te Leuven werden weerhouden.

De tekst van het proces-verbaal van de terechtzitting laat er geen twijfel over bestaan dat de aan de orde zijnde op het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 vermelde beschikkingen een beslissing van de rechtbank inhielden ("De rechtbank heeft vastgesteld …" - "De rechtbank kan geen uitspraak doen …").

Op geen enkel ogenblik werd bovendien door de rechtbank in de bestreden beschikkingen van het kwestieuze proces-verbaal van de terechtzitting enig voorwaardelijk taalgebruik gehanteerd. Dit

gegeven liet alle betrokken partijen toe af te leiden dat er door de eerste rechters een definitieve beslissing over een geschilpunt werd genomen.

Dat de rechtbank na het uitspreken van de bestreden beschikkingen aan het openbaar ministerie de vraag stelde “of de vordering zal worden uitgebreid of beperkt blijft tot de voorliggende feiten” (cf. proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022, pagina 33), doet niets af aan de voormelde vaststellingen van het hof. Integendeel, de inhoud van deze vraagstelling bevestigt dat de rechtbank een eindbeslissing aangaande de omvang van haar saisine had genomen. Mogelijke initiatieven inzake feiten vallende buiten de door de rechtbank afgelijnde saisine kwamen naar mening van de rechtbank aan het openbaar ministerie toe.

20. Artikel 19 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt in zijn eerste lid: "Het vonnis is een eindvonnis inzover daarmee de rechtsmacht van de rechter over een geschilpunt uitgeput is, behoudens de rechtsmiddelen bij de wet bepaald. Dit artikel is toepasselijk in strafzaken.

Uit artikel 19, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek volgt dat de rechter die door de definitieve beslissing over een geschilpunt zijn rechtsmacht heeft uitgeput en opnieuw over dit geschilpunt beslist, machtsoverschrijding begaat; niet het gezag van gewijsde maar de reeds volledig uitgeoefende rechtsmacht belet de rechter opnieuw uitspraak te doen.

Uit de voorgaande uiteenzettingen blijkt onmiskenbaar dat de eerste rechters in het aan de orde zijnde proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 een eindbeslissing namen, in het bijzonder aangaande hun saisine inzake de tenlasteleggingen A, B, C, D en E (cf. supra).

Dat er in deze sprake was van een - belangrijk - geschilpunt voorafgaand aan de zitting van 25 april 2022 te Hasselt wordt ter terechtzitting van het hof door meerdere procespartijen erkend. Het hof kan in deze - ter illustratie - trouwens verwijzen naar de “Syntheseconclusie in graad van hoger beroep” van de beklaagden AGG en MG waarin op pagina 10 het volgende wordt gesteld: “Dat er in casu al sprake was van een betwisting of een geschilpunt, voorafgaand aan het opstellen van het proces-verbaal van de terechtzitting dd. 25 april 2022, blijkt uit de initiële nota van het Openbaar Ministerie en de conclusies die nadien namens de beklaagden werden opgesteld, waarin expliciet gesproken wordt over de verschillen qua plaats en datum tussen de dagstelling en de voormelde algemene nota.”

De eerste rechters konden, gelet op de uitputting van hun rechtsmacht aangaande voormeld geschilpunt, niet meer terugkomen op deze eindbeslissing.

De kwestieuze eindbeslissing was derhalve vatbaar voor hoger beroep door het openbaar ministerie en de burgerlijke partijen.

21. In antwoord op de conclusies van meerdere beklaagden stipt het hof nog het volgende aan.

- De beklaagden kunnen zich in deze niet nuttig beroepen op het tweede lid van artikel 1050 van het Gerechtelijk Wetboek.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt: “Tegen een beslissing inzake bevoegdheid of, tenzij de rechter ambtshalve of op verzoek van een van de partijen anders bepaalt, een beslissing alvorens recht te doen kan slechts hoger beroep worden ingesteld samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis.”

In de eerste plaats onderstreept het hof dat de toepasselijkheid van het tweede lid van artikel 1050 van het Gerechtelijk Wetboek in strafzaken kan worden betwijfeld om reden dat dit wetsartikel bezwaarlijk verenigbaar is met de in strafzaken geldende regel dat een onmiddellijk rechtsmiddel wel degelijk mogelijk is tegen beslissingen zoals een beslissing inzake bevoegdheid (zie de artikelen 172, 199, 420, 1° van het Wetboek van Strafvordering). Verder zijn er geen indicaties dat de wetgever met de huidige tekst van het tweede lid van artikel 1050 van het Gerechtelijk Wetboek heeft willen afwijken van de ruime en verplichte toepassing van de evocatie in strafzaken op grond van artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering, met name in het geval tussenbeslissingen op hoger beroep worden nietig verklaard.

Behoudens uitzonderingen die de wet bepaalt, kan het openbaar ministerie in beginsel hoger beroep aantekenen tegen elk in eerste aanleg gewezen vonnis in strafzaken, waaronder een vonnis alvorens recht te doen (cf. Cass. 2 maart 2021, P.20.1057.N met gelijkluidende conclusie advocaat-generaal Alain WINANTS).

Hoe dan ook betreft de door de eerste rechters in het aan de orde zijnde proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 genomen eindbeslissing geen beslissing inzake bevoegdheid. De eerste rechters hebben zich met deze eindbeslissing niet uitgesproken over hun bevoegdheid ratione materia, ratione loci of ratione personae. Bevoegdheid en saisine betreffen twee verschillende juridische (probleem)gebieden.

- De stelling van meerdere beklaagden dat er in casu louter sprake was van een individuele vraag, een opmerking of het citeren van de wet en de gevestigde rechtspraak door één lid van de rechtbank, gaat in het licht van de duidelijke bewoordingen van het kwestieuze proces-verbaal van de terechtzitting, dat een authentieke akte betreft, niet op.

- Dat er tussen de procespartijen geen tegensprekelijk debat plaats vond ter terechtzitting over het kwestieuze geschilpunt (cf. “Syntheseberoepsbesluiten” van beklaagde MP, pagina 7, punt e) “Geen voorafgaand debat”), impliceert op zich niet dat er door de eerste rechters geen gerechtelijke uitspraak over het geschilpunt kan zijn gedaan.

- Dat er met het oog op het nemen van de kwestieuze beslissing geen beraadslaging door de eerste rechters zou hebben plaats gevonden, staat niet vast en wordt door geen enkele procespartij aannemelijk gemaakt.

Het hof stipt aan dat de strafzaak reeds over meerdere zittingsdagen in behandeling was. De zitting van 25 april 2022 werd ook meermaals geschorst. Dat de eerste rechters de bestreden beslissing namen nadat het openbaar ministerie mondeling had gevorderd, impliceert op zich niet dat er geen beraadslaging heeft plaats gevonden. De vordering van het openbaar ministerie vond trouwens plaats na een schorsing van de zitting.

- Dat de burgerlijke partijen geen hoger beroep hebben aangetekend tegen de verwijzingsbeschikking van 5 augustus 2021 is in casu niet relevant.

In correctionele en politiezaken maakt de verwijzingsbeslissing van het onderzoeksgerecht of de dagvaarding om te verschijnen voor het vonnisgerecht niet de daarin vervatte kwalificatie bij het vonnisgerecht aanhangig, maar wel de feiten zoals ze blijken uit de stukken van het onderzoek en die aan de akte van aanhangigmaking – in casu de verwijzingsbeschikking van 5 augustus 2021 - ten grondslag liggen. De kwalificatie in de inleidende akte is voorlopig en het vonnisgerecht heeft het recht en de plicht om, mits eerbiediging van het recht van verdediging, aan de ten laste gelegde feiten hun juiste omschrijving te geven. Daartoe behoort ook het zo nauwkeurig mogelijk bepalen van de plaats waar en van de datum waarop of de periode waarin die feiten zouden hebben plaatsgevonden.

De draagwijdte van de aanhangigmaking van de grondrechter maakt dus altijd het voorwerp uit van het debat. De verwijzingsbeschikking heeft immers geen gezag van gewijsde, noch wat het bestaan noch wat de omschrijving van de feiten betreft.

- Dat de burgerlijke partijen en/of het openbaar ministerie geen wrakingsverzoek overeenkomstig de artikelen 828 e.v. van het Gerechtelijk Wetboek hebben ingediend, doet niets af aan het voorgaande. Het wrakingsverzoek viseert de rechter, niet de gerechtelijke uitspraak.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

e. Besluit inzake de ontvankelijkheid van de hogere beroepen

22. De hogere beroepen van de burgerlijke partijen OD, MM, SDV, MVS en ADV, tijdig aangetekend met tijdig neergelegde verzoekschriften en regelmatig naar vorm, zijn ontvankelijk, voor zover gericht tegen de beschikkingen die hen individueel aanbelangen.

De hogere beroepen van de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL, tijdig aangetekend met tijdig neergelegd verzoekschrift en regelmatig naar vorm, zijn ontvankelijk, voor zover gericht tegen de beschikkingen die hen individueel aanbelangen.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie, tijdig aangetekend met tijdig neergelegd verzoekschrift en regelmatig naar vorm, is in het licht van het voorgaande ontvankelijk.

23. Geen enkel argument van de beklaagden in hun respectieve conclusies is van aard om afbreuk te kunnen doen aan de voormelde besluiten van het hof of is in het licht van het voorgaande pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.2. Bevoegdheid

Het hof is bevoegd ingevolge de verwijzingsbeschikking van het onderzoeksgerecht en nu de ontvankelijke hogere beroepen regelmatig werden aangetekend.

4.3. Beoordeling op strafgebied

4.3.0. Voorafgaand

Het hof geeft aan dat de Vlaamse decreetgever bij Decreet van 4 februari 2022 tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, wat betreft het voorzien van een strafverzwaring, een strafverzwaring heeft ingevoerd voor de misdrijven in de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet vervat in de artikelen 35 en 36 van deze wet.
De misdrijven vervolgd onder de tenlasteleggingen F, G en H waren strafbaar ten tijde van het plegen van de feiten en zijn het nog steeds.

Ingevolge voormeld Decreet van 4 februari 2022 zijn de voormelde misdrijven thans wel strafbaar met zwaardere straffen. Vermits de thans geldende wettekst een hogere bestraffing bevat en derhalve minder gunstig is voor de beklaagden, past het hof in toepassing van artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek de oude wettekst toe.

Dit gegeven werd door het hof ter terechtzitting van 13 maart 2023 ter kennis gebracht van de partijen als een mogelijke actualisering (cf. proces-verbaal van de terechtzitting d.d. 13 maart 2023 - namiddagzitting).

4.3.1. Beoordeling van de nietigheid van de bestreden beslissing in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022

1. Het staat vast dat de in dit dossier aan de orde zijnde strafzaak, na regelmatige verwijzing door de raadkamer, voor behandeling werd gefixeerd voor een collegiale kamer, met name de 18A

kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, rechtdoende in correctionele zaken, dus een kamer met drie rechters.

Het openbaar ministerie werpt op dat de bestreden beslissing in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 nietig is aangezien de eerste rechters ten onrechte reeds uitspraak deden over de kwalificatie van de feiten en dat de beslissing niet werd ondertekend door alle leden van de rechtbank maar enkel door de voorzitter van de kamer van 3 rechters (zie o.m. het verzoekschrift neergelegd in toepassing van artikel 204 Wetboek van Strafvordering door het openbaar ministerie).

Hierna gaat het hof in de eerste plaats nader in op de argumentatie dat de bestreden beslissing op straffe van nietigheid door de 3 rechters van de collegiale kamer diende te worden ondertekend.

2. Artikel 782 van het Gerechtelijk Wetboek stipuleert:

“Voor de uitspraak wordt het vonnis ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.
Het eerste lid is evenwel niet van toepassing indien de rechter of rechters oordelen dat het vonnis onmiddellijk na de debatten kan worden uitgesproken. In dat geval wordt het vonnis binnen de drie dagen ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.”

Artikel 195*bis* van het Wetboek van Strafvordering bepaalt:

“De griffier moet het vonnis binnen tweeënzeventig uren laten tekenen door de rechters die het hebben gewezen.
Indien een of meer rechters zich in de onmogelijkheid bevinden om te tekenen, dan tekenen alleen de anderen, onder vermelding van die onmogelijkheid.
Bevindt de griffier zich in zulke onmogelijkheid, dan is het voldoende dat de rechters daarvan bij het ondertekenen melding maken.”

Artikel 785 van het Gerechtelijk Wetboek stelt:

“Indien de voorzitter of een van de rechters in de onmogelijkheid verkeert om het vonnis te ondertekenen, maakt de griffier daarvan melding onderaan op de akte en de beslissing is geldig met de handtekening van de overige rechters die ze hebben uitgesproken.
Indien een akte niet kan worden ondertekend door de griffier die daaraan heeft medegewerkt, is het voldoende dat de voorzitter of de rechter die hem vervangt, de akte ondertekent en de onmogelijkheid vaststelt.”

Artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek poneert:

"Het vonnis kan enkel worden gewezen door het voorgeschreven aantal rechters. Dezen moeten alle zittingen over de zaak bijgewoond hebben. Een en ander op straffe van nietigheid."

3. Uit de voormelde wetsbepalingen blijkt dat op alle rechters van een collegiale strafkamer een ondertekeningsplicht rust voor wat betreft een door hen collegiaal gewezen beslissing.

Het gegeven dat de in deze strafzaak aan de orde zijnde beslissing in een proces-verbaal van de terechtzitting werd opgenomen doet aan de gelding van deze ondertekeningsplicht geen afbreuk. Het hof verwijst ter zake tevens naar de voorgaande uiteenzettingen onder punt "d. De bestreden beslissing is vatbaar voor hoger beroep". Een dispositief op een proces-verbaal van de terechtzitting is een beslissing.

Als één of meer rechters zich in de onmogelijkheid bevinden om te tekenen, dan tekenen alleen de anderen, onder vermelding van die onmogelijkheid. De vaststelling van de onmogelijkheid om te tekenen, moet gebeuren overeenkomstig artikel 785, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek of artikel 195*bis*, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering. In strafzaken wordt veelal beroep gedaan op artikel 195*bis*, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering.

Het hof stelt vast dat de in casu bestreden beslissing op het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022, welke werd gewezen door een collegiale kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, enkel is ondertekend door de voorzitter en de griffier, zonder dat de onmogelijkheid waarin twee van de rechters zouden hebben verkeerd om het vonnis te ondertekenen verantwoord is overeenkomstig artikel 785, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek of artikel 195*bis*, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering. Het ontbreken van de handtekening van die rechters heeft de nietigheid van de kwestieuze beslissing tot gevolg.

De in deze aan de orde zijnde nietigheidssanctie vloeit voort uit artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek. De voorschriften vervat in deze wetsbepaling met bijhorende nietigheidssanctie zijn van toepassing in strafzaken. Artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat het vonnis enkel kan worden gewezen door het voorgeschreven aantal rechters en dat deze rechters alle zittingen over de zaak moeten hebben bijgewoond. De rechterlijke ondertekeningsplicht is het uitvloeisel van het principe dat alle rechters die het vonnis hebben gewezen ook alle zittingen, met inbegrip van het beraad, hebben bijgewoond. De handtekening van de rechters onder hun beslissing houdt de bevestiging in van de continuïteit van de samenstelling van de zetel tot en met de uitspraak van de beslissing en waarborgt dat de uitspraak van de rechterlijke beslissing niet afwijkt van het beraad. De handtekening van alle rechters die de beslissing hebben gewezen of, bij gebrek daaraan, de vermelding van de onmogelijkheid om te tekenen bepaald in artikel 785, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek of artikel 195*bis*, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering, vormt dus een garantie voor de authenticiteit en de onveranderlijkheid van de beslissing die in de regel enkel door de voorzitter van de kamer zal worden uitgesproken.

Gezien de hiervoor aangehaalde voorschriften inzake de rechterlijke ondertekeningsplicht in casu op manifeste wijze werden geschonden, ligt het voor de hand dat de nietigheidssanctie van artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek toepassing vindt.

De andere bepalingen van het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 blijven door de nietigverklaring onaangeroerd.

4. Er wordt verzocht dat in casu toepassing wordt gemaakt van artikel 788 van het Gerechtelijk Wetboek (cf. "Syntheseconclusie in graad van beroep" van beklaagde BL, pagina's 13 - 15).

Artikel 788 van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt:

"De procureur-generaal kan zich, ambtshalve of op verzoek van een belanghebbende, de zittingsbladen of de processen-verbaal van de zittingen laten overleggen om na te gaan of aan de voorgaande bepalingen voldaan is. In geval van verzuim kan hij, naar gelang van het geval, dat verzuim doen herstellen, dan wel bericht ervan geven aan de eerste kamer van het hof, die op de schriftelijke conclusie van de procureur-generaal een van de rechters die deze zittingen hebben bijgewoond, kan machtigen om de akten of processen-verbaal te ondertekenen.
De procureur des Konings oefent hetzelfde toezicht uit als de procureur-generaal betreffende de zittingsbladen of de processen-verbaal van de zittingen van de rechtbank van eerste aanleg, van de ondernemingsrechtbank en van de vredegerechten en politierechtbanken.
De arbeidsauditeur oefent dat toezicht uit bij de arbeidsrechtbank.
De procureur des Konings en de arbeidsauditeur brengen elk vastgesteld verzuim ter kennis van de procureur-generaal, die daarna handelt zoals hierboven is bepaald."

Artikel 788 van het Gerechtelijk Wetboek regelt dus niet alleen het toezicht door het openbaar ministerie op de ondertekening en de uitspraak van vonnissen en arresten, maar bevat ook een herstelmogelijkheid. In geval van verzuim kan de procureur-generaal het initiatief nemen om dit verzuim te doen herstellen, dan wel vragen dat de eerste kamer van het hof een rechter alsnog machtigt een vonnis te ondertekenen.

Het hof wijst erop dat het initiatiefrecht tot herstel van een verzuim luidens de wettekst uitdrukkelijk wordt toegekend aan de procureur-generaal die "naar gelang van het geval optreedt". De procureur-generaal heeft duidelijk de mogelijkheid te beslissen om geen initiatief te nemen teneinde een verzuim te doen herstellen.

Het hof kan het ambt van de procureur-generaal in deze aangelegenheid geen opdrachten geven.

Er is in het licht van de dossierelementen geen sprake van deloyaal optreden in hoofde van het openbaar ministerie louter omdat het geen initiatief heeft genomen om verzuimen te herstellen in toepassing van artikel 788 Gerechtelijk Wetboek. Het verzuim van twee rechters om de bestreden

beslissing te ondertekenen betreft trouwens niet de enige grond waarop het openbaar ministerie de vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing stoelde.

Er bestaat hoe dan ook geen grond om de strafvordering onontvankelijk te verklaren omdat het openbaar ministerie geen initiatief heeft genomen om het verzuim te herstellen.

5. Louter volledigheidshalve stipt het hof nog aan dat de omstandigheden waarin de bestreden beslissing van de eerste rechters aangaande de saisine, zoals vervat in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022, tot stand kwam eveneens ernstige vragen oproepen.

Er dient onderlijnd dat op grond van de dossierstukken, in het bijzonder de processen-verbaal van terechtzitting, niet kan worden vastgesteld dat ter terechtzitting van de eerste rechters het fundamenteel recht op tegenspraak werd gerespecteerd. Zeker niet alle procespartijen hebben de gelegenheid gekregen om tegenspraak te voeren aangaande het belangrijk geschilpunt van de saisine van de eerste rechters. De litigieuze beslissing van de eerste rechters kwam er na de mondelinge vordering van het openbaar ministerie ter terechtzitting. De pleidooien van de burgerlijke partijen en de beklaagden waren niet eens aangevat.

Dat er geen tegensprekelijk debat plaats vond ter terechtzitting over het kwestieuze geschilpunt wordt door met name beklaagde MP uitdrukkelijk toegegeven en toegelicht in zijn conclusie (cf. “Syntheseberoepsbesluiten” van beklaagde MP, pagina 7, punt e) “Geen voorafgaand debat”).
Deze schending van het recht op tegenspraak kon op zich reeds een grond zijn geweest om de nietigheid van de bestreden beslissing uit te spreken.

6. Het hoger beroep van het openbaar ministerie is in het licht van het voorgaande gegrond. Het hof doet bijgevolg de in casu bestreden beslissing in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022, zoals deze letterlijk is weergegeven onder randnummer 6 van subtitel “4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen”, teniet.

De andere bepalingen van het bedoelde proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 blijven door deze nietigverklaring onaangeroerd.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

Gezien de nietigverklaring van de voormelde beslissing op het hoger beroep van het openbaar ministerie en de draagwijdte in casu van de daaruit voortvloeiende evocatie overeenkomstig artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering (zie hierna), gaat het hof niet verder in op de door de burgerlijke partijen individueel ingestelde hogere beroepen.

4.3.2. De evocatie door het hof van de zaak en de draagwijdte ervan

7. Artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat, indien het vonnis wordt tenietgedaan wegens schending of niet hersteld verzuim van vormen, door de wet voorgeschreven op straffe van nietigheid, het hof mede over de zaak zelf beslist (evocatie).

Wanneer hoger beroep wordt ingesteld tegen een vonnis dat geen uitspraak doet over de gegrondheid van de strafvordering, maar een tussenbeslissing inhoudt (in casu inzake de saisine), is het hof als rechter in hoger beroep die dat vonnis tenietdoet, bij toepassing van artikel 215 Wetboek van Strafvordering ertoe verplicht de zaak aan zich te trekken en te beslissen over de grond van de zaak, mits de vernietiging niet is gegrond op de onbevoegdheid van de eerste rechter of het niet wettelijk geadieerd zijn.

Het is het hof als rechter in hoger beroep bij evocatie niet toegelaten om louter uitspraak te doen over het hoger beroep binnen de grenzen ervan en de zaak voor het overige terug te verwijzen naar de eerste rechter. De rechter in hoger beroep dient zelf verder uitspraak te doen over de grond van de zaak. Het is de essentie van de evocatie dat de saisine van de rechter in hoger beroep wordt uitgebreid voorbij de grenzen van de devolutieve werking van het hoger beroep van de appellanten.

Het hof komt als rechter in hoger beroep bij evocatie overeenkomstig artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering dus in de plaats van de eerste rechter en heeft dan ook tot plicht alles te doen wat de eerste rechter had dienen te doen en het hof moet bijgevolg, zoals de eerste rechter, zowel uitspraak doen over de strafvordering als over de burgerlijke rechtsvorderingen, voor zover de eerste rechter rechtsmacht had. In casu dient het hof dus, doordat het de zaak tot zich trekt, niet alleen de strafvordering, maar ook de burgerlijke rechtsvorderingen te beoordelen.

De in artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering aan de rechter in hoger beroep opgelegde verplichting om uitspraak te doen over de zaak zelf is dus een uitzondering op de devolutieve werking van het hoger beroep, in die zin dat het hof als rechter in hoger beroep hierdoor verplicht is te oordelen over de grond van de zaak zonder dat het beroepen vonnis hierover een beslissing heeft gewezen. Die verplichting doet geen afbreuk aan de devolutieve werking van het hoger beroep in zoverre de rechter in hoger beroep een vonnis slechts kan tenietdoen en overgaan tot de beoordeling van de grond van de strafvordering en de burgerlijke rechtsvordering ten aanzien van de partijen door of tegen wie hoger beroep werd ingesteld.

8. Gezien de zaak bij de eerste rechters op regelmatige wijze aanhangig werd gemaakt ten gevolge van de verwijzingsbeschikking d.d. 5 augustus 2021 en de eerste rechters (ratione materiae, ratione personae en ratione loci) bevoegd waren om kennis te nemen van de zaak, dient de evocatie onverkort te worden doorgevoerd.

In het licht van de voorgaande uiteenzettingen komt het hof tot het volgende oordeel inzake de draagwijdte van de evocatie in deze strafzaak.

Het hof dient uitspraak te doen over de strafvordering betreffende de aan de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL ten laste gelegde feiten, gezien het hoger beroep van het openbaar ministerie was ingesteld tegen alle beklaagden.

Verder dient het hof uitspraak te doen over de burgerlijke vorderingen opzichtens de voornoemde beklaagden van de burgerlijke partijen die hoger beroep hebben aangetekend en wiens vordering gestoeld is op de aan deze beklaagden ten laste gelegde feiten, met name de burgerlijke partijen OD, MM, SDV, MVS, ADV, CM, FM, KP, VD, JD en BPL.

Gezien de burgerlijke partijen VZWG en UA zelf geen hoger beroep hebben ingesteld en er tegen hen geen hoger beroep werd ingesteld, kan het hof de beslissing van de eerste rechters opzichtens deze burgerlijke partijen niet teniet doen. De in dit dossier aan de orde zijnde evocatie heeft bijgevolg geen betrekking op de vorderingen van deze burgerlijke partijen ook al zijn deze gestoeld op aan de beklaagden ten laste gelegde feiten. Het hof kan over de door deze burgerlijke partijen geformuleerde vorderingen geen uitspraak doen. De omstandigheid dat het vernietigde vonnis een duidelijke onwettigheid bevat, doet hieraan geen afbreuk.

9. In antwoord op argumentaties van meerdere beklaagden in hun respectieve conclusies stipt het hof nog het volgende aan.

- Wanneer de voorwaarden voorhanden zijn, hetgeen in casu het geval is, moet de rechter in hoger beroep de zaak evoceren overeenkomstig artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering. De rechter in hoger beroep heeft op dat punt geen beoordelingsvrijheid.

Van een opportuniteitsbeoordeling door het hof kan dus geen sprake zijn in deze zaak. Elke argumentatie in die zin is onverenigbaar met voormeld principe.

Elk verzoek van een beklaagde om de zaak opnieuw naar de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt te verwijzen wordt bijgevolg afgewezen.

- Er bestaat geen enkele wettelijke of verdragsrechtelijke regel die het hof voorschrijft om eerst bij tussenarrest uitspraak te doen over de evocatie van de zaak.

Daar de verplichting tot evocatie rechtstreeks voortvloeit uit de wet, namelijk uit artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering, zijn de partijen bij een hoger beroep tegen een vonnis dat geen uitspraak doet over de grond van de zaak, zoals in casu aan de orde is, ervan op de hoogte dat, wanneer de rechter in hoger beroep dit vonnis tenietdoet of wijzigt, hij zich dient uit te spreken over

de grond van de zaak. De partijen zijn bijgevolg in de gelegenheid hun standpunt over de grond van de zaak uiteen te zetten.

De rechter in hoger beroep die bij een hoger beroep tegen een vonnis dat geen uitspraak doet over de grond van de zaak dit vonnis tenietdoet of wijzigt, is er dan ook niet toe gehouden om dit bij een afzonderlijke beslissing te doen en vervolgens een afgesplitst debat over de grond van de zaak te organiseren. Het recht van verdediging of het recht op een eerlijk proces wordt hierdoor niet miskend.

Van een schending van de informatieplicht onder artikel 6.3 a van het EVRM kan in deze aangelegenheid geen sprake zijn. De exceptie obscuri libelli, ingeroepen door meerdere beklaagden, wordt hierna verder behandeld (cf. subtitel "4.3.3 De onontvankelijkheid van de strafvordering").

- Uit de enkele omstandigheid dat het hof in casu de beslissing van de eerste rechters vernietigt, de zaak tot zich trekt en zelf uitspraak doet over de grond van de zaak overeenkomstig artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering, kan geen schending van artikel 2 van het Zevende Aanvullend Protocol EVRM worden afgeleid; de omstandigheid dat België bij de goedkeuring en de bekrachtiging van artikel 2 van het Zevende Aanvullend Protocol EVRM geen voorbehoud heeft geformuleerd met betrekking tot de in artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde evocatie, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 14.5 IVBPR ligt evenmin voor. Artikel 14.5 IVBPR dat bepaalt dat eenieder die wegens een strafbaar feit is veroordeeld het recht heeft zijn veroordeling en vonnis opnieuw te doen beoordelen door een hoger rechtscollege overeenkomstig de wet, is niet van toepassing op personen die krachtens de Belgische wetgeving rechtstreeks zijn verwezen naar een hoger rechtscollege zoals het hof van beroep. Dat is het geval wanneer appelrechters met toepassing van artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering de bij hen aanhangig gemaakte zaak aan zich trekken.

De rechtspraak waarnaar beklaagde JV verwijst in "Syntheseconclusie na beroep tegen het zittingsblad" (pagina's 32 – 33) doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De stelling dat artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering "sedert 1806" ongewijzigd gelaten is en "dus niet aangepast aan de hedendaagse complexiteit van strafzaken" is (cf. "Syntheseberoepsconclusie" van beklaagde JJ, pagina 17), houdt louter een eigen waardeoordeel in en kan geen reden vormen om geldende wetgeving "buiten toepassing" te laten. Enige grond om artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering "buiten toepassing" te stellen, ligt niet voor.

Met de toepassing van artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering wordt onmiskenbaar een wettig doel beoogd. De wetgever heeft nagestreefd dat de rechter in hoger beroep zelf de fouten of vergissingen van de eerste rechter zou rechtzetten, dat hij een onwettige procedure zou vervangen

door een andere overeenkomstig de wet gewezen en dat hij zelf alles zou doen wat de eerste rechter had dienen te doen in een beslissing met een eigen redengeving, derwijze dat de nietigheid waarmee de vorige rechtspleging behept was, zonder gevolgen blijft.

Weliswaar zal bij evocatie door het hof na nietigverklaring van een tussenvonnis, het voordeel voor de procespartijen van de dubbele aanleg verdwijnen, doch alle waarborgen voor een goede rechtspraak en voor de uitoefening van de rechten van verdediging blijven gelden.

Het voor de hand liggende praktische nut van de evocatie en het belang van een behoorlijke rechtsbedeling dienen te primeren omdat immers in veel gevallen waarin de evocatie van toepassing is, het niet van goede rechtspraak zou getuigen om de zaak terug naar de eerste rechter te verwijzen.

De evocatie in deze zaak schendt in het licht van het voorgaande geen enkele wets- of verdragsrechtelijke bepaling.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.3.3. De onontvankelijkheid van de strafvordering

a. De onontvankelijkheid van de strafvordering wegens schending van de informatieplicht ('exceptie obscuri libelli')

10. Meerdere beklaagden beroepen zich in hun conclusies op de zogenaamde 'exceptie obscuri libelli' of inbreuk op de informatieplicht onder artikel 6.3.a EVRM met betrekking tot één of meerdere van de thans ter beoordeling voorliggende tenlasteleggingen.

Het handelt om een verweer waarbij opgeworpen wordt dat de omschrijving van de ten laste gelegde feiten onduidelijk zou zijn, zodat niet op te maken is welke precieze feiten ten laste worden gelegd en bijgevolg de rechten van verdediging niet doelmatig kunnen worden uitgeoefend door de vervolgde partij.

11. Artikel 6.3.a EVRM bevat het recht voor eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd om onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging.

In correctionele of politiezaken maakt de door een onderzoeksgerecht gewezen beschikking tot verwijzing of de dagvaarding om voor het vonnisgerecht te verschijnen niet de daarin vermelde kwalificatie en omschrijving bij de vonnisgerechten aanhangig, maar de feiten zoals ze blijken uit de

stukken van het gerechtelijk onderzoek of het opsporingsonderzoek en die aan de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding ten grondslag liggen.

De grondrechter kan de gegevens van het strafdossier die aan tegenspraak van de partijen zijn onderworpen, in acht nemen om te oordelen welke door een tenlastelegging bedoelde feiten aanhangig zijn gemaakt en of deze feiten voldoende duidelijk zijn omschreven opdat de beklaagde weet waartegen zich te verdedigen. De grondrechter kan bovendien enkel uitspraak doen over de feiten die geldig aanhangig werden gemaakt. De grondrechter mag dus geen feiten bij zichzelf aanhangig maken.

Het is niet vereist dat de omschrijving van de tenlastelegging in de beschikking tot verwijzing of in de dagvaarding melding maakt van de feitelijke omstandigheden / handelingen waaruit blijkt dat de beklaagde heeft deelgenomen aan de hem verweten tenlasteleggingen.

Een onduidelijkheid van een tenlastelegging brengt op zich geen onontvankelijkheid van de strafvordering met zich mee. Wanneer een tenlastelegging in een of andere zin onduidelijk zou zijn, moet de grondrechter erop toezien dat ze wordt gepreciseerd, zodat aan de beklaagde verduidelijkt wordt waartegen hij zich moet verdedigen. Het enkele feit dat het voorwerp van het misdrijf algemeen is bepaald, heeft niet tot gevolg dat de strafvordering daardoor onontvankelijk is.

De grondrechter kan maar vaststellen dat het voor hem niet mogelijk is om te bepalen welk feit bij hem aanhangig is wanneer, op grond van de omschrijving van een bepaald feit in de akte van aanhangigmaking, uit het strafdossier niet op te maken is welk precies feit bedoeld wordt.

12. Op grond van de oorspronkelijke omschrijving van de feiten van de tenlasteleggingen A (opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen met de dood tot gevolg), B (opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg), C (onopzettelijke doding), D (onterende behandeling), E (schuldig verzuim), F, G en H (inbreuken op de Vlaamse versie van de Dierenbeschermingswet) in de verwijzingsakte, i.e. de verwijzingsbeschikking van 5 augustus 2021, de stukken van het strafdossier, de mondelinge en schriftelijke toelichtingen van het openbaar ministerie en de tegensprekelijke debatten ter terechtzitting bestaat er voor het hof geen enkele twijfel over welke feiten precies bedoeld worden onder de voormelde tenlasteleggingen.

Alle beklaagden werden naar het oordeel van het hof dus voldoende ingelicht omtrent de aard en de reden van de tegen hen ingebrachte beschuldigingen, zodat een effectieve verdediging wel degelijk mogelijk werd gemaakt en zij hun rechten van verdediging vrij hebben kunnen uitoefenen.

Zulks bleek overigens genoegzaam uit het ter terechtzitting van het hof in de uitvoerige pleidooien en in de uitgebreide conclusies aangevoerd concreet verweer door de verdediging van de beklaagden met betrekking tot de individuele, hen ten laste gelegde feiten.

13. Het hof stelt verder vast dat in de verwijzingsakte de aan de beklaagden ten laste gelegde feiten vervat onder de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F, G en H duidelijk werden afgelijnd. De kwestieuze tenlasteleggingen werden naar tijd en ruimte omschreven. De onder de wettelijke kwalificaties bedoelde strafbare handelingen werden in de voormelde tenlasteleggingen ook aangegeven in de termen van de wet.

Het hof onderstreept dat niet vereist is dat de concrete, feitelijke gedragingen van elke individuele beklaagde bij de hem verweten tenlasteleggingen dienden te worden omschreven in de verwijzingsbeschikking.

Uit het strafdossier blijkt duidelijk welke de onderliggende handelingen zijn waaruit het dader- of mededaderschap van de beklaagden aan de vervolgde misdrijven volgens de vervolgende partij moet blijken.

Onder de tenlasteleggingen A en B werd bovendien gepreciseerd dat het opzettelijk toedienen van de schadelijke stoffen erin bestond “een grote hoeveelheid visolie te hebben toegediend”.

Ook wat betreft de tenlasteleggingen F, G en H (inbreuken op de Vlaamse versie van de Dierenbeschermingswet) werd gepreciseerd welke handelingen met de vervolging werden geviseerd.

14. In deze onderstreept het hof nog het volgende:

- Het loutere gegeven dat er in deze strafzaak tussen procespartijen een uitgebreide discussie (in conclusies en/of ter terechtzitting) heeft plaats gevonden over welke feiten precies aan de beklaagden worden ten laste gelegd en onder welke kwalificatie(s), impliceert niet dat de omschrijving van de ten laste gelegde feiten in casu onduidelijk zou zijn, zodat niet op te maken zou zijn welke precieze feiten ten laste worden gelegd.

De hevigheid en uitgebreidheid waarmee de procespartijen hun (al dan niet evoluerende) standpunten hebben verdedigd en beargumenteerd, is op zich geen graadmeter voor de wel of niet onduidelijkheid van de feiten die aan de verwijzingsakte ten grondslag liggen.

Zoals hiervoor reeds aangegeven, bestaat er in hoofde van het hof geen enkele twijfel over welke feiten precies bedoeld worden onder de tenlasteleggingen vervat in de verwijzingsakte. Deze feiten waren voldoende duidelijk omschreven en de beklaagden wisten dus waartegen zich te verdedigen. Het gegeven dat de kwalificaties in de verwijzingsakte voorlopig zijn doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor is gesteld.

- De verwijzingsakte diende in het bijzonder wat betreft de tenlastelegging C (onopzettelijke doding) niet te vermelden waarop het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg bedoeld in artikel 418 van het Strafwetboek in hoofde van elke individuele beklaagde betrekking had.

Het gebrek aan voorzichtigheid en voorzorg bedoeld in artikel 418 van het van het Strafwetboek omvat alle vormen van de fout, hoe licht ook. Daaruit volgt dat de rechter die kennisneemt van een tenlastelegging onopzettelijke slagen en verwondingen, om te onderzoeken waarin het strafbaar verzuim bestaat, alle fouten in aanmerking dient te nemen die dat gebrek kunnen opleveren. De rechter behoeft aan de beklaagde niet ambtshalve op te geven welke tekortkomingen aan de voorzichtigheid of de voorzorg tegen hem kunnen worden aangevoerd.

- Geen enkele wettelijke of verdragsrechtelijke bepaling verbiedt het openbaar ministerie om in eenzelfde eindvordering een onopzettelijk gepleegd misdrijf (in casu de onopzettelijke doding onder tenlastelegging C) op te nemen samen met opzettelijk gepleegde misdrijven (in casu in de eerste plaats het opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen met de dood tot gevolg onder de tenlastelegging A en de onterende behandeling onder de tenlastelegging D) en met een misdrijf van onthouding (in casu het schuldig verzuim onder de tenlastelegging E).
Het openbaar ministerie heeft hieromtrent aangegeven dat tenlastelegging C een “ondergeschikte kwalificatie” inhoudt, welke werd opgenomen voor het geval dat het hof “van oordeel zou zijn dat voor sommige beklaagden, niet zou zijn bewezen dat ze op de hoogte waren dat er stoffen zouden worden toegediend” (cf. “(Antwoord)conclusies Openbaar Ministerie”, pagina 11/49). Een eindvordering met subsidiaire kwalificaties voor een bepaald feit is geoorloofd.

Deze werkwijze van het openbaar ministerie brengt niet met zich dat de omschrijving van de ten laste gelegde feiten onduidelijk wordt, zodat niet op te maken is welke precieze feiten ten laste worden gelegd.

15. Het hof stipt tot slot aan dat in wezen de argumentaties van verschillende beklaagden in hun conclusies de vraag naar het al dan niet bewezen zijn van de hen ten laste gelegde feiten raken, wat eigenlijk losstaat van de door artikel 6.3.a EVRM beoogde problematiek.

Het oordeel over de schuldvraag in hoofde van de beklaagden komt het hof toe en maakt het voorwerp uit van een hierna volgende bespreking ten gronde. Het hof verwijst hiernaar.

16. In het licht van het voorgaande dringt zich het besluit op dat er in deze geen inbreuk op de informatieplicht onder artikel 6.3.a EVRM voorligt.

Er bestaan bijgevolg geen redenen om te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering omdat de omschrijving van de ten laste gelegde feiten onduidelijk zou zijn, zodat niet op te maken is welke precieze feiten ten laste worden gelegd. Het hof wijst elke vordering in die zin af.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen oordelen of is pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

17. De door de eerste rechters op 22 april 2022 (cf. proces-verbaal van de terechtzitting van 22 april 2022, pagina 23, onderaan en pagina 24) aangebrachte mogelijke heromschrijving van de tenlastelegging A in een inbreuk op artikel 401 van het Strafwetboek en van de tenlastelegging B in een inbreuk op artikel 399 van het Strafwetboek, wordt hierna behandeld in het kader van de bespreking ten gronde.

b. De onontvankelijkheid van de strafvordering wegens schending van het vermoeden van onschuld, van het geheim van het onderzoek en/of van het beginsel van de onpartijdigheid van de rechter en de berechting door de media ('trial by media')

18. Meerdere beklaagden werpen in conclusie en/of ter terechtzitting van het hof op dat de strafvordering in deze strafzaak onontvankelijk dient te worden verklaard wegens schending van het vermoeden van onschuld, van het geheim van het onderzoek en/of het beginsel van de onpartijdigheid van de rechter.

De grote media-aandacht voor deze strafzaak zou ook reeds tot een schuldoordeel door de media opzichtens de beklaagden hebben geleid ('trial by media' – vrij vertaald : berechting door de media). De vraag wordt gesteld of een eerlijk proces van de beklaagden in deze omstandigheden nog wel mogelijk is.

Ter ondersteuning van deze stellingen wordt verwezen naar bepalingen van het EVRM, het BUPO en/of het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

- *Inzake de schending van het vermoeden van onschuld*:

19. Het vermoeden van onschuld houdt in dat wie wordt vervolgd, maar nog niet definitief is veroordeeld, geacht wordt onschuldig te zijn zolang het bewijs van zijn schuld niet onomstotelijk is geleverd. Het vermoeden van onschuld heeft in de eerste plaats betrekking op de houding van de rechters die moeten kennisnemen van een strafrechtelijke beschuldiging en niet op de publieke opinie.

De naleving van het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld is vastgelegd in artikel 6.2 EVRM, artikel 14.2 BUPO en artikel 48.1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en houdt met name een plicht in voor de rechters die uitspraak moeten doen over de gegrondheid van een beschuldiging.

Enige schending van het recht van verdediging en van het vermoeden van onschuld in het bijzonder kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid alleen dat openbaarheid is verleend aan een strafzaak in de media. Dat de persaandacht voor de ter beoordeling van het hof voorliggende strafzaak erg groot was en er voorafgaand aan de behandeling van deze strafzaak door het hof ook op erg negatieve wijze in zekere media zou zijn bericht over de beklaagden, doet hieraan geen afbreuk.

De openbaarheid en de berichtgeving over een strafzaak in de media is verbonden met de vrijheid van meningsuiting (cf. artikel 19 van de Grondwet) en de persvrijheid (cf. artikel 25 van de Grondwet) die van fundamenteel belang zijn in een democratische samenleving.

20. Dat berichtgeving in de media ook de rechter kan bereiken, houdt niet in dat daardoor een schijn van partijdigheid in hoofde van de rechter of een schending van het vermoeden van onschuld ontstaat. Dergelijke berichtgeving brengt het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging niet in het gedrang.

Een mogelijke miskenning van het vermoeden van onschuld met betrekking tot deze strafzaak in de (sociale) media, in de publieke opinie of in uitlatingen van individuele, publieke figuren, zoals politici-gezagsdragers, brengt niet met zich mee dat de rechters die moeten kennis nemen van de strafzaak, in casu het hof, het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld schenden. De motieven die met name publieke figuren mogelijk kunnen hebben aangestuurd bij hun uitlatingen (imagovorming, scoringsdrang, publiciteit, …), zijn het hof hoe dan ook vreemd.

Dat bepaalde partijen contact zouden hebben gezocht met de media om verklaringen af te leggen over deze strafzaak, kan evenmin met zich mee brengen dat de rechters die moeten kennis nemen van de strafzaak het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld schenden.

21. Rekening houdend met de rechtspleging in haar geheel, is het hof van oordeel dat het vermoeden van onschuld in deze strafzaak niet werd geschonden. Van enige omkering van de bewijslast was geen sprake.

Het onderzoek werd in deze onder de leiding en het gezag van een onafhankelijk onderzoeksrechter gevoerd. De onderzoeksrechter heeft à charge en à décharge het onderzoek gevoerd. Uit niets blijkt dat de onderzoeksrechter zich op enige wijze over de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten heeft uitgesproken. De beklaagden hebben staande het vooronderzoek hun procedurele rechten vrij kunnen uitoefenen.

Het hof houdt bij de behandeling geen rekening met de inhoud van krantenartikelen, boeken of enige andere vorm van berichtgeving die in de (sociale) media over het thans ter beoordeling voorliggend strafdossier zouden zijn verschenen. Het hof baseert zich bij de beoordeling van de schuldvraag in hoofde van de beklaagden enkel op de regelmatig vergaarde en voorgelegde gegevens van het strafdossier, de door partijen neergelegde stukken en de gegevens die ter sprake zijn

gekomen tijdens de behandeling ter terechtzitting en waarover door alle procespartijen tegenspraak kon worden gevoerd.

22. Te onderlijnen is dat de berichtgeving in de (sociale) media geen enkele invloed heeft gehad op de geschiktheid van het hof om de strafvordering onafhankelijk, sereen, objectief, zonder vooringenomenheid en met respect voor het vermoeden van onschuld te beoordelen.

Het hof heeft er nauwgezet over gewaakt dat de zaak in haar geheel op een eerlijke en serene wijze werd behandeld, dit in alle onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Bij de inleiding van de zaak op de zitting van 23 juni 2022 heeft het hof ter kennis gebracht dat het in het kader van de behandeling van de hogere beroepen kennis wenste te nemen van de totaliteit van de zaak. Het hof stelde de partijen in kennis van deze werkwijze. Op verzoek van en met uitdrukkelijk akkoord van de partijen bepaalde het hof conclusietermijnen (met inbegrip van een mogelijkheid tot het neerleggen van een antwoordconclusie vervat in een syntheseconclusie) overeenkomstig artikel 152 Wetboek van Strafvordering. Hierbij werd rekening gehouden met de wensen van alle aanwezige partijen, in het bijzonder wat de duur van de conclusietermijnen betrof. Mr. Jan DE MAN was met akkoord van de andere partijen bereid om een planning te maken en het hof vervolgens in kennis te stellen van wie wanneer zal pleiten (pleitvolgorde en de geschatte duur van de pleidooien). Op vraag van de verdediging of er getuigen gedagvaard kunnen worden, antwoordde het hof bevestigend.

Tijdens de uitgebreide behandeling van deze strafzaak – dit geschiedde over een periode van 6 dagen – werd, na tussenarrest van het hof, ook de enige door de verdediging aangebrachte getuige gehoord, met name prof. Dr. LD. Na de voorlezing van de schriftelijke weerslag van dit getuigenverhoor werden terzake geen opmerkingen gemaakt (cf. proces-verbaal van de terechtzitting d.d. 14 maart 2023 - namiddagzitting).

Het vermoeden van onschuld werd bij de behandeling van de zaak gewaarborgd door o.m. de tegenspraak die de beklaagden in alle openheid en sereniteit hebben kunnen voeren voor het hof.

De tegenspraak tijdens de behandeling van de zaak liet de beklaagden toe hun recht van verdediging ten volle uit te oefenen. De beklaagden konden hierbij in het bijzonder in openbare terechtzitting alle voor hen nadelige gegevens, ook deze die de media bekendmaakten, aan het hof voorleggen en weerleggen. De beklaagden hebben bij monde van hun raadsman verder uitgebreid kunnen pleiten over alle omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de feiten die hen ten laste worden gelegd, in het bijzonder het zogenaamde ‘doopritueel’. Zij hebben ter zitting de door het openbaar ministerie en de burgerlijke partijen tegen hen ingebrachte gegevens vrij kunnen betwisten en hebben daarbij de mogelijkheid gekregen om in persoon zelf nog verklaringen af te leggen.

Er bestaat in het licht van het voorgaande geen grond om enige schending van artikel 6.2 EVRM, artikel 14.2 BUPO of artikel 48.1 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aan te nemen.

- *Inzake de schending van het geheim van het onderzoek*:

23. Ter terechtzitting van 20 maart 2023 wees het openbaar ministerie tijdens de replieken erop dat er twee onderzoeken lopende zijn wegens schending van het geheim van het onderzoek verband houdende met deze strafzaak, onderzoeken waarover het openbaar ministerie verder geen informatie wenste te geven.

Het hof heeft in deze aangelegenheid het openbaar ministerie geen opdrachten te geven en ziet ook geen enkele reden om de behandeling van deze strafzaak op te schorten totdat het onderzoek naar deze mogelijke misdrijven is voltooid.

Een mogelijke schending van in het bijzonder het geheim van het gerechtelijk onderzoek vervat onder artikel 57 §1 van het Wetboek van Strafvordering leidt op zich niet tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering. Dit geldt des te meer nu de strafvervolging geenszins op enige schending van het geheim van het onderzoek gegrond is. Het hof wijst in dit opzicht erop dat de strafvordering en het recht om de strafvordering uit te oefenen ontstaan door het plegen van het misdrijf zelf, ongeacht de wijze waarop zij verder worden uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt.

De strafvordering werd reeds ingesteld bij de vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek d.d. 7 december 2018 van het ambt van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout, daarna gevolgd door uitbreidende vorderingen. Er volgden in de maand december 2018 ook meerdere klachten met burgerlijke partijstelling. Bij arrest van 12 februari 2019 van het Hof van Cassatie werd de zaak in toepassing van artikel 542 van het Wetboek van Strafvordering op grond van gewettigde verdenking reeds onttrokken aan de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen en werd deze verwezen naar de rechtbank van eerste aanleg Limburg. Een onderzoeksrechter van deze rechtbank leidde daarop het gerechtelijk onderzoek à charge en à décharge.

24. Een niet-ontvankelijkheid van de strafvordering kan in casu alleen worden uitgesproken wanneer de schending van het geheim van het onderzoek de fundamentele waarborgen van het recht op een behoorlijke rechtsbedeling (het vermoeden van onschuld, de rechten van verdediging) onherstelbaar in het gedrang zou hebben gebracht.

Uit de voorgaande uiteenzettingen is reeds naar voor gekomen dat er in casu van enige schending van het vermoeden van onschuld in deze strafzaak geen sprake is en dat de rechten van verdediging van de beklaagden werden gerespecteerd. Mogelijke schendingen van het geheim van het onderzoek hebben geen impact gehad op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek en het daarop volgend procesverloop. Van een onregelmatige bewijsvergaring is geen sprake. De

beklaagden hebben ongehinderd tegenspraak kunnen voeren omtrent al de regelmatig vergaarde en aan het hof voorgelegde bewijselementen.

- *Inzake de schending van het beginsel van de onpartijdige rechter*:

25. Het recht op een eerlijk proces waarborgt de rechtsonderhorigen de behandeling van hun zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, hetgeen inhoudt dat aan de onafhankelijkheid en onpartijdigheid op redelijke gronden niet mag worden getwijfeld wanneer voldoende waarborgen aanwezig zijn die elke legitieme twijfel wegnemen.

Het beginsel van het recht op de eerlijke behandeling van een strafzaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter is vastgelegd in artikel 6.1 EVRM, artikel 14.1 BUPO en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter heeft betrekking op de rechters die oordelen over de gegrondheid van de strafvordering, niet op het openbaar ministerie of de politiediensten.

Het recht op een onpartijdige rechter omvat twee aspecten. Ten eerste moet het rechtscollege vrij zijn van enig persoonlijk vooroordeel of vooringenomenheid (subjectieve onpartijdigheid). De subjectieve onpartijdigheid wordt vermoed tot bewijs van het tegendeel. Ten tweede moet het rechtscollege ook objectief onpartijdig zijn, i.e. moet het voldoende waarborgen bieden om gewettigde twijfels uit te sluiten (objectieve onpartijdigheid).

26. Zoals reeds aangegeven heeft in het bijzonder de berichtgeving in de (sociale) media geen enkele invloed gehad op de geschiktheid van het hof om de strafvordering in deze zaak onafhankelijk, sereen, objectief, zonder vooringenomenheid en met respect voor het vermoeden van onschuld te beoordelen.

Het hof heeft er nauwgezet over gewaakt dat de zaak in haar geheel op een eerlijke en serene wijze werd behandeld, dit in alle onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Ter zake verwijst het hof naar de hoger weergegeven bespreking inzake de schending van het vermoeden van onschuld.

Het hof stelt verder vast dat de beklaagden geen objectieve elementen aanbrengen waaruit een schending van de subjectieve of objectieve onpartijdigheid kan worden afgeleid wat betreft (de leden van) de kamer van het hof die met de behandeling van deze strafzaak is belast. Enige schijn van partijdigheid/vooringenomenheid wordt geenszins aannemelijk gemaakt.
De onafhankelijkheid van deze kamer als rechtscollege is hoe dan ook in casu op geen enkele wijze in het gedrang gekomen.

Dat het hof in casu in één arrest overgaat tot nietigverklaring van de bestreden beslissing van de eerste rechters, tot het aan zich trekken van de zaak en tot uitspraak over de grond van de zaak zelf,

houdt louter een wetsconforme toepassing van artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering in (cf. subtitel "4.3.2 De evocatie door het hof van de zaak en de draagwijdte ervan") en kan geenszins als een aanwijzing van partijdigheid worden beschouwd.

27. In conclusies van bepaalde beklaagden wordt wel melding gemaakt van een zekere blijk van vooringenomenheid bij de eerste rechters en/of van een "emotioneel betoog" door een rechter tijdens een terechtzitting te Hasselt (zie o.m. "Synthese – conclusie in hoger beroep" van AG, pagina's 14 – 15, "Syntheseberoepsconclusie" van JS, pagina's 33 – 34 en "Syntheseberoepsconclusie" van WP, pagina's 26 – 28).

Een zekere vooringenomenheid bij de eerste rechters en/of emotionele uitlatingen door een rechter ter terechtzitting van de eerste rechters hebben evenwel geen uitstaans met de behandeling van deze strafzaak door het hof. Dit alles kan niet leiden tot een schijn van partijdigheid of vooringenomenheid naar het hof toe. Het hof beslist in deze strafzaak na evocatie op grond van een eigen behandeling van de zaak en aan de hand van een eigen redengeving, dit volledig los van de houding en uitlatingen van de eerste rechters.

De voormelde verwijten van bepaalde beklaagden naar de eerste rechters toe illustreren juist het praktisch nut van de evocatie overeenkomstig artikel 215 Wetboek van Strafvordering evenals het belang ervan voor een behoorlijke rechtsbedeling.

Het beginsel van het recht op de eerlijke behandeling van een strafzaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, zoals vastgelegd in artikel 6.1 EVRM, artikel 14.1 BUPO en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, is in deze gevrijwaard, met name door het hof.

- *Inzake de berechting door de media ('trial by media') en de schending van het recht op een eerlijk proces*:

28. De problematiek van de rol en de impact van de (sociale) media op de voorliggende strafzaak werd reeds aangeraakt in de voorgaande uiteenzettingen aangaande de schending van het vermoeden van onschuld, van het geheim van het onderzoek en/of van het beginsel van de onpartijdigheid van de rechter. Het hof verwijst hierbij naar deze uiteenzettingen.

Ondanks de stellingen van meerdere beklaagden aangaande de rol en de impact van de (sociale) media op deze strafzaak (cf. "trial by media"), dringt zich in het licht van de totaliteit van de dossierelementen het besluit op dat het hof te allen tijde in staat is gebleven om de strafvordering met eerbiediging van het recht op een eerlijk proces voor alle partijen, zoals gewaarborgd door met name artikel 6.1 EVRM, artikel 14.1 BUPO en artikel 47 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, te behandelen.

Er lag voor het hof hoe dan ook geen volstrekte onmogelijkheid voor om de behandeling van de strafvordering voort te zetten met eerbiediging van het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door de voormelde verdragsrechtelijke bepalingen.

29. De subjectieve vrees in hoofde van bepaalde beklaagden voor een oneerlijke behandeling van deze strafzaak voor het hof is ongegrond. De ganse media-aandacht voor de beklaagden in deze strafzaak doet hieraan geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor de uitlatingen geformuleerd door derden via sociale media opzichtens de beklaagden.

De beklaagden gaan er verkeerdelijk van uit dat het hof in deze zaak onder druk kan worden gezet, minstens beïnvloed kan worden door de door (sociale) media gevoede publieke opinie. Dat komt in feite neer op twijfelen aan de onafhankelijkheid van het hof. De onafhankelijkheid van het hof als rechtscollege is evenwel in casu op geen enkele wijze in het gedrang gekomen. Het tegendeel wordt ook allerminst aannemelijk gemaakt.

De houding van de media kan op zich niet tot een schending van het recht op een eerlijk proces of tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering leiden. Desgevallend kunnen de beklaagden juridische stappen nemen tegen de betreffende journalisten of mediabedrijven.
De rechten van verdediging van de beklaagden, noch hun recht op een eerlijk proces, werden in casu in het gedrang gebracht.

Er dient in dit opzicht nogmaals te worden benadrukt dat de beklaagden voor het hof ongehinderd tegenspraak hebben kunnen voeren omtrent al de regelmatig vergaarde en aan het hof voorgelegde bewijselementen. Van een onregelmatige bewijsvergaring was trouwens geen sprake. Gedurende de gehele duur van de procesgang heeft elke beklaagde de mogelijkheid gehad de hem ten laste gelegde feiten te betwisten, zijn eigen interpretatie ervan voor te dragen en zijn eigen verweermiddelen toe te lichten. Elke beklaagde heeft vrij zijn verdediging kunnen organiseren, zoals hij het verkoos. De strafzaak is in haar geheel eerlijk behandeld.

Het recht op de eerlijke behandeling van een strafzaak, zoals vastgelegd in artikel 6.1 EVRM, artikel 14.1 BUPO en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, is in deze gevrijwaard gebleven.

Het voorgaande belet niet dat het hof de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden in rekening kan brengen bij de beoordeling van de straftoemeting (cf. infra).

- Besluit:

30. Er bestaan in het licht van het voorgaande geen redenen om te concluderen tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering wegens schending van het vermoeden van onschuld, van het geheim van het onderzoek en/of van het beginsel van de onpartijdigheid van de rechter.

De zogenaamde berechting door de media ('trial by media') van de beklaagden heeft geen enkele invloed gehad op de eerlijke behandeling van de strafzaak door het hof.

Het recht op een eerlijk proces werd gevrijwaard voor alle beklaagden.

Het hof wijst elke vordering tot niet-ontvankelijkheidverklaring gestoeld op de voormelde gronden af.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen oordelen of is pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

31. Volledigheidshalve stipt het hof nog het volgende aan:

- Dat in het verleden door het openbaar ministerie weinig strafvervolgingen zouden zijn geïnitieerd wegens misdrijven gepleegd in het kader van zogenaamde 'doopritueelen', is voor de beoordeling van deze strafzaak niet relevant.

Hetzelfde geldt ook voor het gegeven dat andere, vroegere leden van de studentenclub Reuzegom niet werden vervolgd ook al bestond het 'doopritueel' van deze studentenclub al meerdere jaren.

Het komt het openbaar ministerie toe de vervolging te organiseren en het beslist daarbij op grond van het opportuniteitsbeginsel, waarvoor artikel 28*quater*, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering de wettelijke basis verleent. De enkele omstandigheid dat de toepassing van het opportuniteitsbeginsel met zich brengt dat bepaalde personen worden vervolgd, terwijl andere personen voor soortgelijke strafbare feiten - of zelfs voor dezelfde feiten - niet worden vervolgd, houdt geen schending in van het verdragsrechtelijk gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie in deze concrete strafzaak, kan hoe dan ook geen grond inhouden voor enige niet-ontvankelijkheid van de strafvordering.

Het hof heeft trouwens niet te oordelen over de omstandigheid dat bepaalde feiten of personen, terecht of onterecht, niet zijn vervolgd.

- Van een schending van de informatieplicht vervat in artikel 6.3 a EVRM is in deze strafzaak geen sprake.

Het hof verwijst hieromtrent naar de uiteenzettingen onder punt “a. De onontvankelijkheid van de strafvordering wegens schending van de informatieplicht (‘exceptie obscuri libelli’)” supra.

4.3.4. De overschrijding van de redelijke termijn der strafvervolging

32. Verschillende beklaagden werpen in conclusies op dat de redelijke termijn der strafvervolging in de zin van artikel 6.1 EVRM overschreden werd.

In het licht van de totaliteit van het procesverloop kan het hof het standpunt van deze beklaagden inzake de overschrijding van de redelijke termijn van de strafvervolging niet volgen.

33. De redelijke termijn van de strafvervolging neemt een aanvang op het moment waarop een beklaagde op officiële, maar daarom niet formele wijze, kennis krijgt van een tegen hem gerichte strafvervolging of opsporing, hetzij dus vanaf het moment waarop hij onder de dreiging van een strafvervolging leeft. Het respect voor de redelijke termijn moet verder op concrete en gedetailleerde wijze worden beoordeeld met inachtneming van de volgende criteria: (1) de aard en de complexiteit van de zaak; (2) de houding van de beklaagde; en (3) de houding van de met het onderzoek, de opsporing, de vervolging en de berechting belaste instanties. De beoordeling gebeurt, in de regel, in functie van de loop van het ganse proces. De rechter dient bij de beoordeling van de redelijke termijn – vereiste zich te plaatsen op het tijdstip van zijn beslissing. Anders dan de verjaringstermijn betreft het geen vastomlijnde termijn. Er bestaat geen drempel waaronder of waarboven de duur van de rechtspleging noodzakelijkerwijze redelijk of onredelijk is.

34. In casu werd de strafvordering reeds ingesteld bij de vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek d.d. 7 december 2018 van het ambt van de procureur des Konings, gevolgd door uitbreidende vorderingen. Het hof neemt aan, gelet op het voorwerp van het gerechtelijk onderzoek en de nauwe contacten die er tussen de beklaagden als lid van de studentenclub Reuzegom bestonden, dat alle beklaagden in de loop van de maand december 2018 onder de dreiging van een mogelijke strafvervolging kwamen. De redelijke termijn van de strafvervolging nam dus in de loop van die maand voor alle beklaagden een aanvang.

Bij arrest van 12 februari 2019 van het Hof van Cassatie werd de zaak in toepassing van artikel 542 Wetboek van Strafvordering op grond van gewettigde verdenking reeds onttrokken aan de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen en werd deze verwezen naar de rechtbank van eerste aanleg Limburg. Een onderzoeksrechter van deze rechtbank leidde daarop het gerechtelijk onderzoek à charge en à décharge.

Het gerechtelijk onderzoek kende een normaal verloop zonder onverantwoorde vertragingen of periodes van stilstand, mede rekening houdende met het gegeven dat de precieze rol bij het gebeurde van de 18 huidige beklaagden diende te worden onderzocht en meerdere deskundigenonderzoeken dienden plaats te vinden (medisch, toxicologisch).

Een beklaagde stelt evenwel dat pas bij PV 8388/2019 d.d. 8 november 2019 een opdracht van de onderzoeksrechter gegeven bij kantschrift van 6 juni 2019 werd uitgevoerd, zodat het gerechtelijk onderzoek gedurende een periode van meer dan 5 maanden zou hebben stilgelegen (cf. “Conclusie” van beklaagde SP, pagina’s 43 -44).

Deze stelling gaat niet op. Het gerechtelijk onderzoek heeft in deze periode geenszins stilgelegen. Er waren in die periode immers meerdere onderzoeksopdrachten nog volop in uitvoering. Ter illustratie hiervan kan het hof op het volgende wijzen. PV 1479/2019 d.d. 25 februari 2019 inzake het branden/centraliseren van door de politiediensten bij exploitatie aangetroffen beeldmateriaal werd pas afgesloten op 19 juli 2019. Uit PV 1148/2019 d.d. 12 februari 2019 blijkt dat er door de politiediensten onderzoek werd gedaan naar kandidaat-schachten voor de studentenclub Reuzegom. Dit leidde tot diverse contacten en later tot verhoren, met name het verhoor van DL op 16 september 2019, het verhoor van MR op 18 september 2019, het verhoor van FG op 4 oktober 2019 en het verhoor van PVDB op 7 oktober 2019.

De eerste beschikking tot mededeling van de onderzoeksrechter dateerde van 22 januari 2020. Dat de eerste eindvordering van het ambt van de procureur des Konings pas op 29 juni 2020 werd ondertekend, brengt in casu geen schending van de redelijke termijn der strafvervolging mee. Het spreekt immers voor zich dat het openbaar ministerie de nodige tijd heeft dienen te nemen om, aan de hand van een grondige analyse van het uitgebreide strafdossier, het gebeurde en de rol daarbij van de 18 toenmalige inverdenkinggestelden te reconstrueren en in een eindvordering te verwerken.

Op 14 augustus 2020 legde VZWG klacht met burgerlijke partijstelling neer in handen van de onderzoeksrechter. Een tweede beschikking tot mededeling van de onderzoeksrechter volgde op 21 augustus 2020. Reeds op 25 augustus 2020 werd de tweede eindvordering van het ambt van de procureur des Konings ondertekend, eindvordering waarin de verwijzing naar de correctionele rechtbank van 18 inverdenkinggestelden voor in totaal 8 tenlasteleggingen werd gevorderd.

Ook de verdere regeling der rechtspleging kende een normaal verloop zonder onverantwoorde vertragingen of periodes van stilstand. Er werden met name door meerdere beklaagden Franchimont-verzoekschriften tot het verrichten van bijkomende onderzoekshandelingen neergelegd. Er volgde ook de uitvoering van aanvullend onderzoek, hieronder verhoren en een medische expertise door een college van vier deskundigen daartoe aangesteld door de onderzoeksrechter. Het ‘Definitief Deskundig Verslag’ van het college van deskundigen dateert van 10 maart 2021. De derde beschikking tot mededeling van de onderzoeksrechter volgde op 28 april 2021.
Bij uitgebreid gemotiveerde beschikking van 5 augustus 2021 verwees de raadkamer de beklaagden door naar de correctionele rechtbank.

Op de zitting van 24 september 2021 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt werd de zaak ingeleid en werden er onder meer conclusietermijnen overeenkomstig artikel 152 Wetboek van Strafvordering bepaald. Op de zittingen van 12 oktober 2021, 22 april 2022, 25 april 2022 en 26 april 2022 van de eerste rechters werd de zaak behandeld met onder meer verhoren van getuigen, verhoren van beklaagden, verhoren van burgerlijke partijen en de vordering van het ambt van de procureur des Konings. Op de zitting van 26 april 2022 werd de zaak in voorzetting op de zitting van 2 mei 2022 gesteld voor "aanvang pleiten".

Op 29 april 2022, 9 mei 2022 en 19 mei 2022 volgden de hogere beroepen gericht tegen de beslissing op het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022.

De zaak werd ingeleid voor het hof op de zitting van 23 juni 2022. Op verzoek van en met uitdrukkelijk akkoord van de partijen bepaalde het hof conclusietermijnen (met inbegrip van een mogelijkheid tot het neerleggen van een antwoordconclusie vervat in een syntheseconclusie) overeenkomstig artikel 152 van het Wetboek van Strafvordering. Hierbij werd rekening gehouden met de wensen van alle aanwezige partijen, in het bijzonder wat de duur van de conclusietermijnen en de pleitdata betrof. In dit opzicht dient erop gewezen dat het hof kortere conclusietermijnen en eerdere pleitdata heeft voorgesteld.

De behandeling van deze strafzaak voor het hof vond plaats op de zittingen van 13, 14, 15, 16, 17 en 20 maart 2023. Op deze laatste zitting werd de zaak in beraad genomen met het oog op eindarrest.

35. Gelet op al de voormelde elementen is het hof van oordeel dat het gerechtelijk onderzoek, de regeling der rechtspleging en de verdere behandeling ten gronde, gelet op de omvang van het dossier en het grote aantal betrokken partijen, een normaal verloop hebben gekend, zonder onverantwoorde vertragingen en onderbrekingen.

De redelijke termijn van de strafvervolging is in het licht van het voorgaande niet overschreden.

De beweringen van meerdere beklaagden dat zij zelf hebben meegewerkt aan het onderzoek en geen dilatoire handelingen hebben gesteld, doet in het licht van de totaliteit der dossierelementen niets af aan het voorgaande.

Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen oordelen of is pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.4. Voldoende elementen voorhanden om schuldvraag te beoordelen – geen bijkomend onderzoek

36. De raadsman van beklaagde LL verzoekt in zijn conclusie om de aanstelling van een gerechtspsychiater (teneinde een moraliteitsonderzoek te verrichten bij zijn cliënt), een deskundige socioloog en een deskundige cultuurfilosoof.

Ter zake dient opgemerkt dat door de verdediging een deskundigenverslag van psychiater dr. LD werd bijgebracht en dat voornoemde psychiater, op verzoek van de verdediging, door het hof werd gehoord op de terechtzitting van 14 maart 2023. Voornoemde deskundige gaf o.m. toelichting aangaande de persoonlijke toestand van beklaagde LL, maar ook m.b.t. het ontstaan van een groepsdynamiek en morele vervaging en ontkoppeling (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 14 maart 2023).

Op grond van de dossierstukken, waaronder ook de stukken bijgebracht door de beklaagden LL, JV en SP, acht het hof zich afdoende ingelicht aangaande in het bijzonder de groepsdynamiek, groepsprocessen en rituelen inzake studentendopen.

Het aanstellen of verhoren van andere deskundigen, zoals een deskundige socioloog en deskundige cultuurfilosoof, is in het licht van de voorliggende strafinformatie, niet nodig voor de waarheidsvinding.

37. Het strafdossier bevat in zijn huidige stand afdoende elementen om het hof toe te laten zich uit te spreken over de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten, evenals over de gebeurlijke straftoemeting in hoofde van de beklaagden. Er dringen zich in het belang van de waarheidsvinding geen bijkomende onderzoeksopdrachten op.

Het hof stelt geen onregelmatigheden vast betreffende de wijze waarop de bewijselementen werden verzameld en het strafdossier werd samengesteld. Het onderzoek werd à charge en à décharge gevoerd.

De beklaagden hebben in rechte kennis kunnen nemen van en vrij tegenspraak kunnen voeren over de stukken en andere gegevens die aan het oordeel van het hof werden voorgelegd. Zij hebben voor het hof uitgebreid de kans gehad om verweer te voeren en hebben hiervan ook gebruik gemaakt.

De rechten van verdediging van de beklaagden werden gerespecteerd. Er ligt geen inbreuk op artikel 6 EVRM voor.

4.5. Beoordeling op strafgebied – ten gronde

4.5.0. Algemeen

38. De aan beklaagden ten laste gelegde feiten situeren zich in het kader van een door de studentenclub Reuzegom georganiseerd doopritueel. De eigenlijke studentendoop die op 5

december te Vorselaar plaatsvond werd op 3 december 2018 voorafgegaan door een doopvergadering en op 4 december 2018 door een rozenverkoop en een cantus, die in Leuven werden georganiseerd.

Er waren drie kandidaat-schachten die deelnamen aan de doopactiviteiten, nl. VD, CM en SD.

De studentenclub Reuzegom telde in het jaar 2018-2019 tweeëntwintig actieve leden, waarvan er achttien, zijnde de hiervoor vermelde beklaagden, betrokken waren bij het hiervoor vermelde doopritueel. Zeven van hen waren eerstejaars leden, met name beklaagden AG, VK, SP, PO, LL, JV en QW. Elf leden waren langer dan één jaar lid. Beklaagden JDV en ZB hadden de grootste anciënniteit.

De studentenclub Reuzegom werd geleid door de praeses of de senior, met name beklaagde JJ. Hij werd bijgestaan door het praesidium, waarvan beklaagde AG (schachtentemmer) en beklaagde AV (penningmeester) deel uitmaakten.

Het jaarlijks doopritueel vond plaats volgens een vast stramien. In het zogenaamd doopdraaiboek, dat op de laptop van JJ werd aangetroffen, werden in grote lijnen de verschillende stappen van het doopritueel beschreven.

39. De volgende feitelijkheden zijn, gelet op de elementen van het strafdossier, waaronder de politionele vaststellingen, de technische vaststellingen, de resultaten van de ANPR-bevraging, de analyse van camerabeelden, de resultaten van de uitlezing van de gsm-toestellen en laptops van beklaagden, het telefonieonderzoek, de getuigenverklaringen en de door de diverse beklaagden en door CM en VD afgelegde verklaringen, vaststaand:

- Op maandag 3 december 2018 had omstreeks 21.00 uur een doopvergadering plaats op het kot van de beklaagden AGG, SP en TM. Het doopverloop werd er besproken, de dooppeters werden bepaald en er werden praktische en concrete afspraken gemaakt. Tijdens deze vergadering zijn zowel VD als SD gedurende een korte tijd langsgekomen. Er werden aan hen apart enkele vragen gesteld en ze dienden elk een aantal pinten na elkaar uit te drinken. De schachten werden nadien weggestuurd. Op deze doopvergadering waren, met uitzondering van beklaagde BP, alle beklaagden aanwezig.

- Op dinsdag 4 december 2018 werd van 8.00 uur ’s morgens tot circa 19.00 uur ’s avonds de rozenverkoop georganiseerd vanuit het appartement dat gedeeld werd door de beklaagden JJ, JDV en BL. De drie schachten (VD, CM en SD) werden verkleed op pad gestuurd om rozen te verkopen. Als hun rozen verkocht waren, kwamen ze terug naar het appartement om hun geld af te geven en nieuwe rozen op te halen. Degene die de rozen niet binnen een bepaalde tijdspanne verkocht kreeg of degene die op een bepaald ogenblik de minste rozen verkocht had werd bij wijze van straf verplicht om iets vies te eten of te drinken (een papje, zure melk, een peper of een vogelbol). Er werd ook een klein flesje visolie gebruikt dat diezelfde dag

werd aangekocht door beklaagden AV, BP en VK 'om iets vies te maken' (zie verklaringen van beklaagde BP van 7 januari 2019 en van beklaagde AV van 22 januari 2019). De rozenverkoop van SD verliep aanvankelijk niet goed, maar dat beterde doorheen de dag. Op het appartement waren diverse leden van de Reuzegom aanwezig, nl. beklaagden AV, JJ, AG, WP, LL (van 12.00 uur tot 16.00 uur), BL (tot 17.30 uur), JDV (tot 17.30 uur), JV (vanaf 14.00 uur), SP (vanaf 16.00 uur), QW (van 11.30 uur tot 13.00 uur en vanaf 16.30 uur), MG (was aanwezig, met uitzondering van de door hem afgelegde examenpresentatie), ZB (vanaf 12.00 uur), VK (vanaf 10.00 uur), BP (van 11.30 uur tot 13.30 uur), MP (was 30 minuten aanwezig tijdens de middag), JS (van 10.00 uur tot 12.00 uur en vanaf 18.30 uur), AGG (vanaf 10.00 uur). Beklaagde PO was niet aanwezig.

- Voorafgaand aan de cantus werd diezelfde avond afgesproken in een afgelegen en autovrij steegje waar de drie schachten op hun knieën werden gezet. De drie schachten dienden vragen te beantwoorden en elk één fles gin leeg te drinken. Dit gebeurde op aanwijzen van de schachtentemmer, met name beklaagde AG, en de leden van de club die rondom de schachten stonden. De schachten dronken zelf of er werd hen drank in de mond gegoten. Het doel was om de schachten 'af te zuipen' en stomdronken te voeren. Met uitzondering van beklaagde JDV, waren alle beklaagden present. De eerstejaarsleden vertrokken eerder om de cantuszaal klaar te zetten. Korte tijd later vertrok de rest. Beklaagde AG en SD bleven als laatsten achter. Omdat SD overgegeven had en zijn fles gin had omgestoten diende hij, in het gezelschap van AG, nog extra te drinken van een fles wodka. Vervolgens begaven laatstgenoemde en SD zich ook naar de cantuszaal.

- De cantus, die plaats vond in de zaal R, vatte aan omstreeks 21.00 uur en stond onder leiding van de senior, met name beklaagde JJ. Het is daarbij de bedoeling dat de drie schachten 'in de kan' komen. CM was dronken, maar kon nog praten. Hij diende nog een aantal pinten te drinken. VD kon geen zinnig woord meer uitbrengen. SD was niet meer in staat om vragen te beantwoorden en werd weggedragen. Zijn peter, beklaagde PO, had SD tegen zijn scheenbeen gelegd om aan de senior te tonen dat er niet veel meer ging uitkomen. Nadat er tijdens de cantus een kort overleg plaatsvond over de toestand van SD werd beslist om de schachten in een veilige positie op de grond te leggen. Beklaagde MP studeerde geneeskunde en wist hoe de schachten moesten gelegd worden om te vermijden dat ze tijdens het slapen zouden stikken in hun braaksel. Het staat verder vast dat tijdens het cantusgebeuren door het merendeel van de clubleden geürineerd werd op de drie slapende schachten. Enkel beklaagde JDV (die pas circa 23.30 uur op de cantus aankwam), BP en SP urineerden met zekerheid niet op de schachten. Beklaagde PO plaste in een emmer, waarna hij deze over de schachten uitgoot. Tijdens een pauze werden de schachten met behulp van beklaagde AG en enkele eerstejaarsleden (met name beklaagden AV, LL, PO, JV, QW, SP en VK) naar het kot van SD gebracht. Dit gebeurde met zekerheid na 23.29 uur. De kraan op het kot was reeds in de loop van de namiddag door beklaagden JV, WP en AGG afgeplakt met tape. Ook alle drank en eten was uit het kot verwijderd. De schachten werden in een veilige houding te slapen gelegd op een bed en in een zetel. Het staat vast dat ook op het kot

geürineerd werd op de schachten. Het kot werd vervolgens slotvast gemaakt en iedereen vertrok.

- Op woensdag 5 december 2018 omstreeks 9.45 uur begaven beklaagden AG en AGG zich naar het kot van SD om de schachten te wekken. Van de drie schachten was SD, waarvan geweten was dat hij niet zo goed kon drinken en altijd heel zware katers had, er het slechtst aan toe; hij was slaperig, suf en traag. Hij had een zware kater en slaagde er niet in om zich zelfstandig aan te kleden. Om 10.23 uur verliet beklaagde AG, samen met de drie schachten, het kot van SD. Laatstgenoemde kon meestappen en praten, maar diende wel ondersteund te worden. CM en VD verklaarden dat SD iets te drinken kreeg (water of Aquarius) om er sneller door te komen. Beklaagde AGG gaf SD ook een stuk van zijn broodje. De drie schachten moesten vervolgens, in afwachting van de aankomst van de rest, voor de garages op de parking achter het kot van AG op hun knieën zitten.

- Op dat moment werd dit doopritueel opgemerkt door getuige SDG. Zij sprak de aanwezigen, met name beklaagden AG, VK, QW en AV, aan en vroeg of ze eens naar de schachten mocht kijken om te checken of ze in orde waren. Ze stelde ook enkele vragen aan de schachten. Volgens CM was SD intussen door de buitenlucht aan de beterhand en antwoordde hij dat 'het ok was'. SDG verklaarde dat zij erop had aangedrongen om SD goed te monitoren en hem niet alleen te laten. De aanwezigen beloofden haar dat zij dit zouden doen en herhaalden dat de doop bijna gedaan was. Eén van de aanwezigen hield de getuige zelfs voor een derdejaarsstudent geneeskunde te zijn en reeds dagdienst gelopen te hebben op de dienst spoedgevallen. Enigszins gerustgesteld door deze gezegdes is de getuige vervolgens weggereden. De drie schachten zijn dan in de auto gestapt. SD werd daarbij ondersteund en geholpen door CM en VD.

- Omstreeks 11.00 uur hebben verschillende voertuigen vanuit Leuven de verplaatsing gemaakt naar de dooplocatie, nl. de Blokhut te Vorselaar:
  - de beklaagden AGG en JS vertrokken met de drie schachten; zij kwamen ter plaatse aan om 12.09 uur; vijf minuten later, om 12.14 uur stuurde beklaagde JS volgend bericht op de WhatsApp-groep: 'Schachten put aant schuppen, S al rijp voor de vuilbak. Andere 2 zen wel nog ok';
  - de beklaagden AG, LL en QW reden samen naar de Colruyt voor een aantal boodschappen en stopten ook bij Boels om een generator te huren; zij kwamen tussen 13.00 uur en 13.30 uur als tweede voertuig aan op de dooplocatie;
  - de beklaagden JJ, WP, AV en VK deden tussenstops bij de Colruyt, Mediamarket, Ikea en beklaagde WP thuis; zij kwamen tussen 13.00 uur en 13.30 uur als derde voertuig aan op de dooplocatie;
  - de beklaagden MG en SP deden tussenstops bij de Colruyt, de dierenwinkels Anaconda Reptiles en Zowizoo, de frituur en een tankstation; zij kwamen omstreeks 14.00 uur aan op de dooplocatie;

- de beklaagden ZB, BP, en PO kwamen met de trein om 13.36 uur aan in het station van Herentals. Ze werden daar omstreeks 14.10 uur opgehaald door beklaagden WP en VK. Nadat ze bij de bakker stopten om pistolets te kopen, reden ook zij door naar de dooplocatie;
- de beklaagden BL, JDV, MP en JV kwamen tussen 17.00 uur en 17.30 uur als laatsten aan op de dooplocatie.

Het staat verder vast dat tussen circa 15.00 uur en 17.00 uur de beklaagden JS, WP en AV niet op de dooplocatie waren omdat ze verschillende boodschappen hebben gedaan. Beklaagde MP verliet op zijn beurt kort na aankomst de dooplocatie om samen met beklaagde VK hout te gaan halen (bij beklaagde MP thuis). Na een tussenstop bij de Colruyt kwamen ze circa 19.15 uur terug aan op de dooplocatie (zie tijdsregistratie – ANPR-camera). De visproef ging er net beginnen.

- Aangekomen op de dooplocatie werd door beklaagden AG en JS beslist om SD te laten bekomen in de blokhut. Hij kreeg daar eten en drinken om er terug bovenop te komen. Nadat CM en VD met hun tweetjes de put hadden gegraven kwam SD opnieuw bij hen. Ze stelden allebei vast dat SD er intussen volledig door was gekomen en hij in de put zelfs nog grappen aan het maken was. CM verklaarde hierover: 'We vonden het heel raar gezien hij (SD) daarvoor zo slecht was. We zeiden dit ook tegen hem en waren er nog samen mee aan het lachen'. De vaststellingen van CM en VD vinden ook bevestiging in het gegeven dat SD quizvragen correct beantwoordde (zie verklaring PO), alert reageerde tijdens een balspel (zie verklaring PO), als badmeester werd aangesteld en de in de put gegooide aal kon vangen (zie de verklaringen van PO, JS, QW, ZB, LL en JJ). De in essentie met elkaar overeenstemmende verklaringen van VD en CM, welke bevestiging vinden in diverse elementen van het strafdossier, worden door het hof als geloofwaardig aanzien.

- De schachten dienden allerlei vragen te beantwoorden en opdrachten uit te voeren. Tussendoor aten de schachten 'schachtenpap' en andere zaken, zoals vogelbollen, pepers en mosselen. Beklaagde JJ verklaarde dat in deze papjes eetbare ingrediënten werden geblend, zoals o.m. visolie en makreeltjes. Beklaagde WP maakte papjes met gepekelde olijven, pepers, hondenvoer en pikante chilisaus. Regelmatig werden ook emmers water over hen gegooid, zodat er water in de put stond. De doop bestond uit diverse vaste onderdelen, waaronder een ritueel aan de beek, de zogenaamde 'Blitzkrieg' en de visproef op het grasveld. Elke verplaatsing buiten de put diende op handen en voeten te gebeuren. Een aantal andere onderdelen van de doop, zoals het 'fake einde' (vrije vertaling: het valse einde), het gedeelte in het bos en de 'binnendoop' werden door de vroegtijdige stopzetting van de doop niet uitgevoerd.

- Het ritueel aan de beek hield in dat de schachten in de beek dienden te zwemmen en daarbij ook enkele malen kopje onder dienden te gaan. Toen de schachten uit de beek kwamen

dienden ze schachtenpap te drinken en/of visolie uit de bidon te drinken, waarna ze terug de beek werden ingeduwd.

- De schachten dienden tijdens dit doopgebeuren ook rechtstreeks te drinken van de bidon visolie (verklaringen van de beklaagden JJ, PO, VD en CM).

- Hierna volgde het 'Blitzkrieg'-ritueel, waarbij de drie schachten in de put door diverse leden tegelijk overgoten werden met meerdere emmers koud water.

- Vaststaand is ook dat tijdens het doopgebeuren door het merendeel van de aanwezigen op de schachten in de put geürineerd werd. Terzake werd aangehaald dat de schachten aangaven dat ze het heel koud hadden en zelf voorstelden om op hen te plassen, hetgeen ook bevestiging vindt in de verklaringen van VD en CM.

- Enige tijd later werden de schachten uit de put gehaald en dienden zij op handen en voeten naar een open plek op het grasveld te kruipen. Er stond een auto met lichten aan en er klonk muziek uit een luidspreker. De schachten dienden op hun knieën te zitten en de zogenaamde visproef uit te voeren. Ze dienden elk een levende goudvis in de mond te nemen en door te slikken en vervolgens visolie te drinken totdat je erin lukt om de vis levend uit te braken. VD hield de vis onder zijn tong en spuwde de vis vervolgens uit. Bij CM en SD lukte het niet om de vis uit te braken. CM verduidelijkte dat hij visolie moest blijven drinken omdat het niet lukte, maar dat hij gedaan heeft alsof hij dronk. CM vervolgde als volgt: 'S heeft de vis ook direct ingeslikt maar hij kreeg de vis er niet uit. S heeft echt veel visolie gedronken maar die vis kwam er niet uit'. SD diende een tweede vis te nemen om nogmaals te proberen om de vis uit te spuwen. CM zag dat SD bij zijn tweede vis terug visolie aan het drinken was. Uit de verklaringen van meerdere beklaagden blijkt dat zij gezien hebben dat de visproef bij SD niet lukte en hij daardoor meer vissaus heeft gedronken. Tijdens de visproef was iedereen aanwezig. De schachten werden door de beklaagden die rondom hen stonden aangespoord en aangemoedigd om visolie te blijven drinken totdat de vis was uitgebraakt. Er werd daarbij ook geduwd in de rug van de schachten. Beklaagde BL is toen tussengekomen en heeft de aanwezigen aangemaand om daarmee te stoppen.

- Aansluitend op de visproef werd door beklaagde JS een levende muis geblend. Omdat dit eerst niet lukte werd visolie toegevoegd. Elk van de schachten diende een stuk van de geblende muis uit de blender te nemen en op te eten.
- Op de terugweg van het grasveld (waar de visproef plaatsvond) naar de put is SD gestruikeld en ten val gekomen. Beklaagde WP nam op dat moment een foto van SD en deelde deze foto in de WhatsApp-groep. Volgens WP kon SD er nog mee lachen dat hij gevallen was. Er bestaat desbetreffend trouwens geen betwisting meer over het feit dat deze foto na 20.00 uur in de WhatsAppgroep werd geplaatst (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt). De uitleg die

beklaagde WP met betrekking tot deze foto heeft gegeven wordt door het hof geloofwaardig geacht, nu deze gezegdes door geen enkel dossierelement worden weerlegd.

- Uit geen enkel element blijkt dat SD, nadat hij gestruikeld was, niet op eigen krachten terug in de put is geraakt. VD verklaarde desbetreffend: 'Na de visproef moesten we op handen en voeten terug naar de put kruipen. Het was heel donker, Christof kroop verkeerd. Toen mochten we gewoon naar de put wandelen. De eerste vijf minuten waren nog ok, dan begon hij rare geluiden te maken, niet in de context. We probeerden S aan te moedigen om vol te houden. Toen kwamen er mensen toe en zeiden we dat S vreemd deed. (…) Toen S in de put kwam, ging het echt nog met S. Ik weet niet concreet wat S nog had gezegd. Hij kwam iets later in de put en toen zei hij nog dat het wel ging, het was niet super, maar ok. Na een vijftal minuten had hij niet meer het besef van waar hij was, hij onderging het gewoon' (zie verklaring afgelegd ter terechtzitting van 25 april 2022). Eenmaal in de put merkten CM en VD dus op dat er iets aan de hand was met SD. Hij sprak trager en minder samenhangend. Hij zat ineengekropen van de kou in de put en reageerde niet meer wanneer iemand iets tegen hem zei. Korte tijd later gaven VD en CM aan omstaanders aan dat er zich een probleem stelde met SD. Beklaagde AG vroeg vervolgens aan beklaagde MP, die geneeskunde studeerde, om SD te bekijken. Beklaagde MP merkte op dat SD op zijn vragen reageerde door iets onverstaanbaar te zeggen. Er werd vervolgens beslist om SD uit de put te halen. Om 20.17 uur werd een filmpje op de WhatsAppgroep geplaatst waarop te zien is hoe SD door CM en VD uit de put werd gehaald. Beklaagde MP stelde in eerste instantie voor om met SD wat rond te wandelen omdat hij in de veronderstelling was dat SD onderkoeld was en op deze wijze zijn bloeddoorstroming terug op gang zou worden gebracht. Omdat dit moeizaam ging werd beslist om SD naar het kampvuur te brengen. Beklaagde MP bracht beklaagde JJ hiervan op de hoogte en aan CM en VD werd opgedragen om SD naar het kampvuur te brengen. Vermits zij verkleumd en verzwakt waren en door niemand werden geholpen duurde het echter enige tijd vooraleer zij met SD aan het kampvuur kwamen. Pas de laatste vijftien meter kwam beklaagde JJ aangelopen om hen te helpen. Aan het kampvuur werd SD ontdaan van zijn natte kledij. Korte tijd later werd beslist om SD in een auto te leggen en de verwarming aan te zetten, zodat hij kon opwarmen. Beklaagden BP en MG zijn met SD in de auto gaan zitten en bleven op hem inpraten. SD werd ook warme kledij aangedaan. Om 20.36 uur belde beklaagde JJ naar beklaagden AV en VK (die naar de frituur vertrokken waren) met de melding dat ze moesten terugkeren. Intussen was er binnen de groep een discussie aan de gang over het feit of SD naar het ziekenhuis zou worden gebracht of niet. De dwingende en aanhoudende oproep van beklaagde MP om SD naar het ziekenhuis over te brengen werd al vlug bijgetreden door beklaagde VK, en vervolgens ook door beklaagde AG en beklaagde JS, waarna nog diverse andere aanwezige leden zich bij dit standpunt aansloten en de senior, beklaagde JJ, besliste om SD naar het ziekenhuis te voeren.

- Beklaagden JJ, AG en VK reden met SD naar het ziekenhuis te Malle. Onderweg, om 20.57 uur, werden – zoals door beklaagde MP was aangegeven - de hulpdiensten (112) gebeld om

te verwittigen dat ze onderweg waren en te vragen wat ze onderweg konden doen om de beste hulp te bieden aan SD. Om 21.15 uur werd SD binnengebracht in het ziekenhuis te Malle, waar hij een kwartier later een hartstilstand kreeg. Om 21.49 uur werd SD overgebracht naar het Universitair Ziekenhuis Antwerpen (hierna afgekort 'UZA').

- Op het moment dat de beklaagden die achterbleven aan de blokhut vernamen dat SD een hartstilstand had gekregen drong de grote en levensbedreigende ernst van de situatie door en werd de doop afgebroken. CM en VD werden uit de put gehaald en kregen droge kleding. VD gaf aan hoofdpijn te hebben. De dooplocatie werd opgeruimd.

- Nadien werden ook CM en VD door beklaagden AGG, AV en LL overgebracht naar het UZA.

- Het UZA verwittigde de politiediensten en beklaagden JJ, AV en AG werden in de nacht van 5 op 6 december 2018 nog politioneel verhoord.

- Op 5 december 2018 verzond beklaagde AV om 22:13:23 uur een bericht met als inhoud 'Alles verwijderen'. Het staat vast dat de WhatsAppgroep van Reuzegom werd verwijderd. Naderhand werd een nieuwe groep aangemaakt om met elkaar te communiceren.

- Op 6 december 2018 werd op voorstel van beklaagde AG door voornoemde en beklaagden AV, JV en SP het kot van SD opgekuist.

- Op 7 december 2018 om 15.17 uur werd het overlijden van SD vastgesteld.

4.5.1. Deskundigenonderzoeken

40. Door de onderzoeksrechter werden prof. dr. N en prof. dr. J als deskundigen aangesteld. Zij komen in hun deskundigenverslagen samengevat tot de volgende bevindingen:

- Bij VD werd op de spoeddienst een lichaamstemperatuur van 35,5° C gemeten; hij had 165 mmol/L natriumgehalte, conclusie: 'een forse hypernatriëmie' die langzaam dient te dalen. Hij mocht op 7 december 2018 het ziekenhuis verlaten.
- Bij CM werd op de spoeddienst een lichaamstemperatuur van 36,1°C gemeten; hij had 149 mmol/L natriumgehalte, conclusie: hypernatriëmie die langzaam dient te dalen. Hij mocht op 6 december 2018 het ziekenhuis verlaten.
- Bij SD werd een lichaamstemperatuur van 27° C opgemeten, evenals een extreem hoge zoutwaarde, nl. 190 mmol/L in plaats van 136-144 mmol/l. Daarnaast werd ook een buitengewone verzuring van het bloed vastgesteld, nl. PH 6.5 in plaats van 7.35 of 7.45. SD ging in coma, kreeg twee hartstilstanden en werd gereanimeerd. Er werd ook toenemend hersenoedeem vastgesteld. Op 7 december om 15.17 uur werd het overlijden van SD vastgesteld.

41. Op 14 december 2020 werd een college van deskundigen aangesteld. De door dit college van deskundigen geformuleerde bevindingen (zie het op 10 maart 2021 neergelegd deskundigenverslag), zoals hierna beknopt aangehaald, worden door het hof bijgetreden:

- De toegediende medicatie in het ziekenhuis te Malle betreft een correct medicatiebeleid; reeds 15 minuten na opname deed SD een hartstilstand, waarna de reanimatie adequaat werd aangevangen en de nodige schikkingen werden getroffen voor een urgent transport naar het UZA.
- Gezien de zeer korte tijdspanne tussen de ziekenhuisopname te Malle en de hartstilstand was het onrealistisch te verwachten dat de spoedartsen te Malle op dat ogenblik kennis zouden hebben van bloeduitslagen met hierin het natriumgehalte en/of alcoholgehalte, temeer dat gezien de extreme hypothermie het onmogelijk bleek bloed bij betrokkene te prikken.
- De urgente en onmiddellijke doorverwijzing naar het UZA getuigt van goede geneeskundige zorg.
- Na de diagnosestelling van hypernatriëmie in het UZA werd SD adequaat behandeld.
- Hersenoedeem ten gevolge van extreme hypernatriëmie ten gevolge van een zoutoverload heeft de dood van SD veroorzaakt; de toestand van extreme hypothermie waarmee SD werd aangeboden op de spoedgevallendienst van het ziekenhuis te Malle heeft deze evolutie alleen maar negatief beïnvloed.
- Een toxische dosis zout (natriumchloride) wordt meestal gesitueerd tussen 0,5 en 1g/kg, een fatale dosis tussen 1 en 3 g/kg. De kwestieuze vissaus bevatte 24,4 g zout per 100 ml.
- De symptomen – die kunnen optreden na minuten tot enkele uren – zijn quasi volledig neurologisch van aard. Bewustzijnsdaling/lethargie (=slaperigheid) treedt in, al of niet voorafgegaan door mildere symptomen, zoals een verminderd concentratievermogen, misselijkheid, duizeligheid, en algemene zwakte.
- Gerekend met een zoutinhoud van de vissaus van 24,4 g per 100 ml (411 mmol natrium), een lichaamsgewicht van SD van 65 kg (waarvan op dat moment ongeveer 55-60% water), een normale zoutspiegel van 140 mmol/L voor het ritueel en een uiteindelijke natriumspiegel van 193 mmol/L bij de eerste meting in het ziekenhuis, werd een oorzakelijke hoeveelheid vissaus van 468 ml. bekomen. Dit komt overeen met 114 g zout. Realistische variaties in de bovengenoemde waarden doen de hoeveelheid vissaus maximaal met enkele tientallen milliliter variëren.
- Een acute ingestie van 200 – 250 ml van de bewuste vissaus (verantwoordelijk voor 40- 60 g zout) brengt de zoutspiegel van een persoon van 65 kg naar 160 à 170 mmol/L, als tegelijk geen extra water wordt ingenomen. Ongeveer vanaf deze hoeveelheden kan dit aanleiding geven tot overlijden. Als er echter tijdig wordt ingegrepen en er voldoende water wordt ingenomen vooraleer de zoutspiegel verder kan ontsporen, kan de prognose gunstig zijn. Alle schadelijke effecten verdwijnen terug volledig als het ‘point-of-no-return’ (vrij vertaald: ‘het punt waarop de situatie onomkeerbaar is geworden’) niet is overschreden.

4.5.2. De tenlasteleggingen A en B

42. Beklaagden worden onder de tenlastelegging A als dader of mededader vervolgd wegens het te Vosselaar op 5 december 2018 ten nadele van SD opzettelijk stoffen, met name een grote hoeveelheid visolie, te hebben toegediend die de dood kunnen teweegbrengen, of die, al zijn zij niet van die aard dat zij de dood teweegbrengen, toch de gezondheid zwaar kunnen schaden, met de omstandigheid dat die stoffen werden toegediend zonder het oogmerk om te doden, en toch de dood hebben veroorzaakt.

Beklaagden worden onder de tenlastelegging B als dader of mededader vervolgd wegens het te Vosselaar op 5 december 2018 ten nadele van CM en VD een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid te hebben veroorzaakt door hun opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, stoffen, met name een grote hoeveelheid visolie, te hebben toegediend die de dood kunnen teweegbrengen, of die, al zijn zij niet van die aard dat zij de dood teweegbrengen, toch de gezondheid zwaar kunnen schaden.

43. Opdat er sprake zou zijn van het opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen, moeten deze stoffen toegediend zijn met het oogmerk om de integriteit van iemand anders aan te randen. Het motief waarmee werd gehandeld is daarbij niet relevant. In hoofde van de daders is een algemeen opzet vereist; zij moeten 'wetens en willens' hebben gehandeld. In het licht hiervan is het vereist dat de daders kennis hebben van het schadelijk karakter van de stoffen. Het zogenaamd 'oogmerk om te schaden' kan dan ook niets anders zijn dan de wil om de persoonlijke integriteit van het slachtoffer aan te tasten (zonder dat men daardoor noodzakelijk het slachtoffer schade wil toebrengen), wat voortvloeit uit het wetens en willens handelen. Indien diegene die de schadelijke stoffen toedient niet op de hoogte is van het schadelijk karakter van de stoffen, weet hij niet dat hij de strafbare gedraging stelt.

44. Schadelijke stoffen zijn stoffen die de inherente kwaliteit hebben om de dood, ziekte of onbekwaamheid te kunnen veroorzaken dan wel stoffen, die in kleinere dosis of bij normaal gebruik niet dodelijk of schadelijk zijn, doch die schadelijke gevolgen kunnen hebben wanneer ze in grote hoeveelheden, in combinatie met andere stoffen of aan bepaalde voor die stoffen gevoelige personen worden toegediend.

45. Uit de elementen van het strafdossier blijkt niet dat beklaagden op enig moment kennis hadden van het schadelijk karakter van de in het kader van het doopritueel te Vorselaar aan SD, VD en CM toegediende visolie.

Terzake dient opgemerkt dat visolie vrij te verkrijgen is in de winkel en in casu op de bidon nergens was vermeld dat de inname van visolie ernstige medische gevolgen zou kunnen veroorzaken. Integendeel, op het etiket stond vermeld dat de visolie zoutkristallen bevat die niet schadelijk zijn.

Uit de verklaringen van beklaagden blijkt verder dat geen van hen, in het kader van hun eigen doopritueel dat ze in het verleden hadden doorgemaakt, na het innemen van visolie hiervan gezondheidsklachten heeft ondervonden. De inname van visolie maakt, zo blijkt uit de dossiergegevens, reeds vele jaren een vast onderdeel uit van het doopritueel van de studentenclub Reuzegom. De inname van visolie maakte in hoofdzaak deel uit van de uitvoering van de visproef. De visolie werd toegediend om de schachten ertoe te brengen om een ingeslikte goudvis te kunnen uitbraken. Indien het niet lukte om de goudvis uit te braken werden de schachten door de aanwezige beklaagden aangemoedigd en opgehitst om meer visolie te drinken, teneinde alsnog de vis uit te braken. Uit de verklaringen van CM blijkt duidelijk dat hij zag dat SD tijdens deze visproef 'echt veel visolie' heeft gedronken. Ook na de inname van een tweede vis zag CM hoe SD terug visolie dronk. CM verduidelijkte dat hij gefoeterd/gezeurd had bij het drinken van de visolie.

Het staat buiten kijf dat de inname van visolie, die gekend staat om zijn vieze geur, diende als braakmiddel en het niet de bedoeling was dat al de ingenomen visolie ook in het lichaam van de schachten zou blijven. Het gebruik van visolie als braakmiddel valt dan ook niet te rijmen met de these dat de visolie werd toegediend met het oogmerk om de persoonlijke integriteit aan te randen. In de gegeven specifieke omstandigheden maakt het kokhalzen en braken op zich geen aantasting van de integriteit uit. Het gegeven dat voordien kleine hoeveelheden visolie werden verwerkt in de schachtenpap en ook ter gelegenheid van bijvoorbeeld de proef aan de beek een kleine hoeveelheid visolie diende gedronken te worden doet niets af aan het gegeven dat de schachten voornamelijk ter gelegenheid van de visproef een grote hoeveelheid visolie als braakmiddel hebben ingenomen.
De onwetendheid van beklaagden nopens de mogelijke schadelijke gevolgen van overmatige inname van visolie blijkt ook genoegzaam uit hun reactie op het ogenblik dat werd opgemerkt dat SD zich niet goed voelde en vreemd reageerde. Beklaagden dachten onmiddellijk dat SD onderkoeld was, waarna zij getracht hebben om SD op te warmen, in eerste instantie aan het kampvuur en vervolgens in een voertuig. Ook op de spoeddienst van het ziekenhuis te Malle werd, om reden van deze onwetendheid, door de aanwezige beklaagden de onderkoeling van SD onder de aandacht gebracht, maar niet de inname van vissaus.

Ter terechtzitting van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, van 12 oktober 2021 verklaarde prof. dr. J o.m. dat een zoutvergiftiging zelden voorkomt door de inname van zout. Dr. VR verklaarde dat vele mensen en artsen de toxische dosis voor zout niet kennen. Hij vervolgde als volgt: 'Het zit ongetwijfeld in de basisopleiding van artsen maar velen vergeten het. De gemiddelde spoedarts weet het wel.' Op de vraag of een te hoge zoutinname kan vastgesteld worden, antwoordde Dr. D: 'Neen, ook door een arts niet. Een arts zal daar niet als eerste aan denken'. Dr. VR vervolgde dat een onderzoek zal dienen uitgevoerd te worden om de zoutwaarden te meten (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 12 oktober 2021 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt).

46. Gelet op het voorgaande is het niet bewezen dat beklaagden gehandeld hebben met het vereiste algemene opzet. Beklaagden wisten niet en hadden ook niet moeten weten dat de overmatige inname van visolie schadelijke gevolgen kan hebben. Geen der beklaagden had 1° kennis van het schadelijk karakter van het overmatig toedienen van visolie en 2° de wil om hiermee de persoonlijke integriteit van de schachten aan te tasten.

Het gegeven dat het doopritueel al vele jaren in essentie volgens eenzelfde stramien verliep is niet van aard om te stellen dat beklaagden gehandeld hebben met het vereiste algemeen opzet. Uit de elementen van het strafdossier blijkt inderdaad dat in het verleden tijdens het doopritueel enkele schachten door onderkoeling in de problemen zijn gekomen; op geen enkel moment was er bij de beklaagden evenwel enig besef dat naast de blootstelling aan de koude ook de toediening van visolie gezondheidsrisico's kon inhouden.

De feiten vervat onder de tenlasteleggingen A en B zijn niet bewezen. Beklaagden dienen wegens deze feiten te worden vrijgesproken.

47. Een heromschrijving van deze feiten als inbreuken op artikel 421 van het Strafwetboek is niet aan de orde. In voormeld wetsartikel wordt het opzettelijk toedienen van schadelijke stoffen, zonder dat er opzet bestond met betrekking tot de schadelijke gevolgen van de gedraging (d.i. dus zonder het opzet om de fysieke integriteit van het slachtoffer te schenden), strafbaar gesteld. Dit misdrijf behelst enerzijds een opzettelijke component, nl. de doelbewuste toediening van schadelijke stoffen en anderzijds een onopzettelijk bestanddeel, nl. het onverwijld veroorzaken van een ziekte of ongeschiktheid. Zoals hiervoor reeds gesteld waren beklaagden er niet van op de hoogte dat visolie een schadelijke stof betrof.

48. Hetzelfde geldt ook voor de ter terechtzitting van 22 april 2022 door de rechtbank van eerste aanleg van Limburg, afdeling Hasselt, gesuggereerde heromschrijving van de feiten vervat onder de tenlastelegging A als een inbreuk op artikel 401 van het Strafwetboek en van de feiten vervat onder de tenlastelegging B als een inbreuk op artikel 399 van het Strafwetboek. De feiten vervat in het strafdossier laten niet toe om dergelijke heromschrijvingen door te voeren.

De feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen A en B werden in de verwijzingsbeschikking van 5 augustus 2021 en in de dagvaarding van 7 september 2021 duidelijk omschreven als 'Te Vorselaar' op '5 december 2018' een 'grote hoeveelheid visolie te hebben toegediend'. De voorgestelde herkwalificaties viseren andere feiten dan deze waarvoor beklaagden door de raadkamer werden verwezen. De voorgestelde herkwalificaties zijn dan ook niet aan de orde.

49. In antwoord op de conclusies van de burgerlijke partijen wijst het hof erop dat onderhavige zaak te onderscheiden is van de feitelijkheden die aan de grondslag liggen van het aangehaalde arrest van het hof van Beroep te Gent van 15 september 1999. Voormeld arrest handelde over het

toedienen van medicatie (slaapmiddel) aan een geïntoxiceerde persoon, terwijl de bijsluiter tot tweemaal toe wijst op de gevaren bij het gelijktijdig gebruik met alcohol. Met betrekking tot het aangehaalde Cassatiearrest van 16 januari 2022 dient eveneens opgemerkt te worden dat de onderliggende feiten niet vergelijkbaar zijn met de feiten in onderhavige zaak. Zoals hiervoor reeds aangehaald is het hof van oordeel dat beklaagden niet wetens en willens hebben gehandeld; zij hadden geen kennis van het schadelijk karakter van de stoffen. Het verzuim zich naar behoren te informeren over de mogelijke schadelijke gevolgen van het toedienen van visolie kan niet gelijkgesteld worden met het vereiste algemeen opzet.

50. In antwoord op de door de beklaagden MP en AV in conclusies geformuleerde argumentatie inzake de schending van de wapengelijkheid wijst het hof erop dat er in dit verband evenmin sprake kan zijn van een schending van de wapengelijkheid.

De wapengelijkheid tussen de partijen houdt enkel in dat elke partij in het proces voor de rechter die kennisneemt van de zaak, dezelfde processuele middelen kan aanwenden en op gelijke wijze kennis moet kunnen krijgen van de stukken en gegevens die aan het oordeel van de rechter worden voorgelegd.

Het gegeven dat een strafrechter een mogelijke heromschrijving aanbrengt ter terechtzitting is gelieerd met zijn opdracht om de aan zijn beoordeling voorliggende feiten hun juiste omschrijving te geven. Dit brengt op zich geen schending van de wapengelijkheid met zich. Partijen hebben uitgebreid de gelegenheid gehad om tegenspraak te voeren aangaande de eventuele heromschrijving. Enige reden om geen rekening te houden met (delen van) verklaringen van bepaalde beklaagden die werden afgelegd ter terechtzitting van de eerste rechter, ligt niet voor. Deze verklaringen werden op regelmatige wijze afgelegd ter terechtzitting alwaar de beklaagden de bijstand van hun raadsman genoten. Van enige schending van het recht op een eerlijk proces is geen sprake.

51. Geen enkel argument in de conclusies van partijen is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.5.3. Tenlastelegging C

52. Beklaagden worden onder tenlastelegging C vervolgd wegens te Vorselaar op 5 december 2018 onopzettelijk de dood te hebben veroorzaakt van SD, die op 7 december 2018 is komen te overlijden.

53. Deze tenlastelegging wordt niet betwist door de beklaagden JJ, LL (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 14 maart 2023), AG, AV, SP en QW.

Op de terechtzitting van 16 maart 2023 verklaarde de raadsman van beklaagde JV zich m.b.t. deze tenlastelegging naar de wijsheid van het hof te richten (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 16 maart 2023).

54. Het misdrijf van onopzettelijke doding behelst de volgende constitutionele bestanddelen: 1) een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, 2) een overlijden en 3) een oorzakelijk verband tussen het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg en het overlijden.

Naast de afwezigheid van het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen vereist de wet dat de dood veroorzaakt is 'door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg'. Een fout moet dus bewezen worden; elke fout, hoe licht ook, komt in aanmerking. Er moet daarenboven een causaliteitsverband bestaan tussen het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg en het overlijden. Dit betekent niet dat het gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg onafwendbaar de dood voor gevolg moest hebben. Het is voldoende dat het overlijden er kon uit voortkomen, dat die mogelijkheid te voorzien was en verwezenlijkt werd. Het is anderzijds niet vereist dat de fout of het gebrek aan voorzichtigheid van de beklaagde de enige en exclusieve oorzaak van de dood zou zijn; het misdrijf bestaat wanneer zonder de fout of de onvoorzichtigheid de feiten niet zouden gebeurd zijn zoals ze zich in concreto hebben voorgedaan. Een eventuele fout van het slachtoffer zelf sluit evenmin het misdrijf uit van wie door zijn onvoorzichtigheid het overlijden veroorzaakte. Het is ook mogelijk dat er een ononderbroken reeks onvoorzichtigheden door verschillende personen begaan worden, met als gevolg dat het slachtoffer door de combinatie van oorzaken overlijdt. Het gegeven dat strafbare deelneming, in de zin van de artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek, uitgesloten is, belet niet dat meerdere personen tot het veroorzaken van eenzelfde gevolg hebben bijgedragen door hun individuele fouten.

Het is aan de rechter om aan de hand van de hem voorgelegde gegevens in concreto te beoordelen welke feiten een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg opleveren.

55. Het staat in casu vast dat hersenoedeem veroorzaakt door extreme hypernatriëmie ten gevolge van een zoutoverload de dood van SD heeft veroorzaakt.

Niettegenstaande voorafgaand aan de visproef reeds kleine hoeveelheden visolie werden toegediend bij wijze van straf of werden verwerkt in papjes, maakte de overmatige inname van visolie in hoofdzaak deel uit van de uitvoering van de visproef. De visolie werd tijdens deze proef toegediend om de schachten ertoe te brengen om de door hen ingeslikte goudvis opnieuw uit te braken. Indien het niet lukte om de goudvis uit te braken werden de schachten door de aanwezige beklaagden aangemoedigd en opgehitst om meer visolie te drinken, teneinde alsnog de goudvis uit te braken. Tijdens deze proef werd door de schachten, en in het bijzonder door SD (zie verklaring van CM) een grote hoeveelheid visolie gedronken, zonder dat hij erin slaagde om zijn eerste en ook tweede vis uit te braken.

Het staat buiten kijf dat de inname van de visolie, die gekend staat om zijn vieze geur, diende als braakmiddel en dat het niet de bedoeling was dat al de ingenomen visolie ook in het lichaam van de schachten zou blijven. Zoals hiervoor reeds gesteld valt het gebruik van visolie als braakmiddel dan ook niet te rijmen met de these dat de visolie werd toegediend met het oogmerk om te schaden.

Dit neemt echter niet weg dat de nonchalance en de vanzelfsprekendheid waarmee visolie, zijnde een consumptieproduct dat vrij in de winkel te verkrijgen is, ter gelegenheid van dit doopritueel oneigenlijk werd gebruikt door dit zonder enige omzichtigheid en zonder enige controle bij wijze van braakmiddel overmatig toe te dienen, naar het oordeel van het hof in de gegeven specifieke omstandigheden een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg uitmaakt.

Tijdens het doopritueel van de visproef waren alle beklaagden aanwezig. Zij stonden rondom de schachten en moedigden hen aan om de goudvissen in te slikken en deze vervolgens, middels de toediening van visolie, weer uit te braken. Indien dit niet lukte diende zelfs een tweede goudvis ingeslikt te worden om vervolgens, middels de toediening van visolie, opnieuw uitgebraakt te worden. Het drinken van de visolie tijdens de visproef betreft een actief groepsgebeuren, waarbij het drinken van visolie gezamenlijk door de groep werd opgedragen (zie de verklaring van CM van 10 december 2018 en de verklaring van AG van 14 december 2018). De schachten die de vis niet konden uitbraken werden vanuit de groep ook aangemoedigd om nog meer visolie te drinken; er werd geroepen ‘drinken of spouwen’ (zie verklaring van beklaagde JJ afgelegd ter terechtzitting van 22 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt). Het hof verwijt aan elkeen van de bij deze visproef aanwezige beklaagden een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg doordat geen van hen stil gestaan heeft bij het oneigenlijk gebruik van de op overmatige wijze toegediende visolie, en de mogelijks daaraan verbonden gezondheidsrisico’s. Verschillende beklaagden verklaarden overigens dat zij alleen al door het ruiken van de geur van visolie misselijk werden en moesten kokhalzen. Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat geen der beklaagden zich vragen heeft gesteld bij het overmatig toedienen van deze visolie aan de, omwille van de tot op dat moment in de koude doorgemaakte doopactiviteiten, verzwakte en verkleumde schachten. De grote bidon van 4,5 liter was bovendien door eenieder opgemerkt. Geen van de aanwezigen stelde een handeling om een halt toe te roepen aan de overmatige toediening van de visolie. Integendeel er waren enkel aanmoedigingen om meer visolie te drinken. Er was evenmin enig toezicht op de hoeveelheid visolie die aan elk van de schachten werd toegediend. Beklaagden hebben nagelaten maatregelen van voorzichtigheid en voorzorg te nemen die een normaal student, geplaatst in dezelfde concrete omstandigheden (studentendoop) wel had genomen.

Het gegeven dat de beklaagden in het verleden zelf dit doopritueel hadden ondergaan, steeds eenzelfde stramien werd gevolgd en er zich toen geen problemen hebben voorgedaan ingevolge de toediening van visolie doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor is gesteld. Vaststaand is dat de beklaagden allen kennis hadden van de penetrante geur van de visolie en wisten dat de toediening ervan deed kokhalzen en braken. Dit weerhield hen er evenwel niet van om toe te kijken hoe dit product vanuit een bidon van 4,5 liter in grote hoeveelheden aan de schachten werd toegediend.

Meer nog, de omstaanders moedigden de schachten die de vis niet konden uitbraken aan om nog meer visolie te drinken.

De omstandigheid dat sommige beklaagden zich tijdens de visproef afzijdig hebben gehouden, sommige beklaagden net aankwamen toen de visproef was begonnen (beklaagden MP en VK) en enkele beklaagden niet helemaal tot het einde van de visproef ter plaatse zijn gebleven - beklaagden BP en ZB begaven zich op een gegeven moment samen naar het kampvuur om vuur te maken - doet evenmin iets af aan voorgaande beschouwingen. Het staat immers vast dat de twee laatstgenoemden bij een deel van de visproef aanwezig waren (zij hebben de visproef van VD gezien en ook het begin van de visproef van CM), zij op de hoogte waren van het verloop van deze proef en zij op geen enkel moment hebben stilgestaan bij de mogelijke gevolgen van dit oneigenlijk gebruik van visolie die overmatig werd toegediend aan verzwakte schachten. Evenmin hebben zij op enig moment ingegrepen, teneinde de aanmoedigingen tot het drinken van de visolie en het toedienen van de visolie te doen stoppen. Met betrekking tot de beklaagden MP en VK dient opgemerkt dat zij allebei aanwezig waren bij de visproef van CM en MP iets gezien heeft van de muis in de blender (hetgeen zich in de tijd onmiddellijk na de visproef situeert). Na de visproef wandelde beklaagde MP weg en kwam beklaagde VK achter hem aan (zie verklaring van MP van 24 januari 2019). Dit impliceert dat beklaagden MP en VK ook aanwezig waren bij de visproef van SD.
Het gegeven dat beklaagden geen kennis hadden van het schadelijk karakter van de in het kader van het doopritueel toegediende visolie (zie supra) en sommige beklaagden ook zelf geen visolie hebben toegediend, neemt niet weg dat alle beklaagden bij het oneigenlijk gebruik van de visolie tijdens de visproef, nl. het ongecontroleerd overmatig toedienen van visolie als braakmiddel, een gebrek aan voorzichtigheid en voorzorg aan de dag hebben gelegd doordat:

- zij zich geen vragen hebben gesteld bij de mogelijke gevolgen van het overmatig toedienen van deze visolie aan de schachten die, omwille van de tot op dat moment in de koude doorgemaakte doopactiviteiten, verzwakt en verkleumd waren;
- zij tijdens de visproef geen handeling hebben gesteld om een halt toe te roepen aan de overmatige toediening van de visolie uit de bidon van 4,5 liter;
- zij de schachten die de vis niet konden uitbraken, zijn blijven aanmoedigen om meer visolie te drinken of alleszins niets gedaan hebben om tegen deze aanmoedigingen in te gaan;
- geen van hen oog heeft gehad voor de hoeveelheid visolie die aan elk van de schachten werd toegediend en aldus desbetreffend niet was voorzien in enig toezicht/controle.

Alle huidige beklaagden waren bovendien al voorafgaand aan het plaatsvinden van de doopactiviteiten te Vorselaar op de hoogte van het oneigenlijk gebruik van de visolie gezien zij in de voorafgaande jaren dezelfde doop ondergingen die steeds volgens eenzelfde scenario verliep. Het was aan hen, als organisatoren en uitvoerders van deze steeds weerkerende doop, die steeds volgens een zelfde stramien verliep, om zich bij een oneigenlijk gebruik van een voorwerp of substantie – zoals in casu het geval was met betrekking tot de visolie – voorafgaandelijk op een ernstige wijze te vergewissen van potentiële ongewenste risico’s.

Zonder dit gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg die door het hof aan iedere beklaagde ten laste wordt gelegd zou de dood van SD, die veroorzaakt werd door extreme hypernatriëmie, zich niet hebben voorgedaan zoals ze nu tot stand gekomen is. Het college van deskundigen stelde dat de symptomen (zoals misselijkheid, duizeligheid, algemene zwakte, bewustzijnsdaling en slaperigheid) ingevolge hypernatriëmie kunnen optreden na minuten tot enkele uren. In casu werd bij de terugkeer in de put door de schachten VD en CM opgemerkt dat SD vreemd reageerde, waarna zij alarm sloegen en SD omstreeks 20.00 uur uit de put werd gehaald. Rekening houdende met het feit dat de visproef aanvatte omstreeks 19.00 uur kan er geen twijfel over bestaan dat de overmatige toediening van de visolie tijdens de visproef met zekerheid in rechtstreeks causaal verband staat met de bij SD vastgestelde extreme hypernatriëmie.

Op deze wijze hebben alle beklaagden door hun individuele fouten bijgedragen tot het veroorzaken van eenzelfde gevolg, nl. het overlijden van SD, veroorzaakt door extreme hypernatriëmie.

De omstandigheid dat voorafgaand aan de visproef reeds kleine hoeveelheden visolie werden toegediend bij wijze van straf of werden verwerkt in papjes doet niets af aan het voorgaande.

Tot slot wijst het hof nog op de volgende ter terechtzitting van dit hof afgelegde verklaringen:

- beklaagde AGG verklaarde dat indien de doop zou kunnen worden overgedaan hij veel voorzichtiger en meer doordachtzaam te werk zou zijn gegaan en stil zou staan bij de mogelijke gevolgen om deze te vermijden (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 15 maart 2023)
- beklaagde MG verklaarde dat indien de doop zou kunnen worden overgedaan hij nooit meer zo ondoordacht te werk zou gaan en veel voorzichtiger zou zijn en stil zou staan bij de mogelijke gevolgen; hij haalde aan dat er een vals gevoel van veiligheid bestond (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 15 maart 2023).

56. De schuld van elk der beklaagden als dader aan het feit van de tenlastelegging C is derhalve bewezen, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt.

57. Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.5.4. Tenlastelegging D

58. Beklaagden worden onder tenlastelegging D vervolgd wegens te Leuven en te Vorselaar tussen 3 december 2018 en 6 december 2018 het onderwerpen aan een onterende behandeling van SD, VD en CM.

59. De bepalingen van artikel 417*bis* tot en met artikel 417*quinquies* van het Strafwetboek werden ingevoerd met de wet van 14 juni 2002 houdende overeenstemming van het Belgische Recht met het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 (B.S. 17 augustus 2002). Met de publicatie van voornoemde wet die leidde tot de overeenstemming van de Belgische strafwetgeving met de inhoud van het hiervoor vermelde verdrag, bracht België de internationale verplichtingen die in haren hoofde ontstonden door de bekrachtiging van het bedoelde verdrag door de Belgische regering op 25 juni 1999, ten uitvoer.

60. Ten gevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht (B.S. 30 maart 2022 – inwerkingtreding op 1 juni 2022) werden de artikelen van het Strafwetboek betrekking hebbende op het misdrijf onterende behandeling vernummerd.

Met name werd artikel 417*bis* van Strafwetboek vernummerd tot artikel 417/1 en werd artikel 417*quinquies* van het Strafwetboek vernummerd tot artikel 417/4 (cf. de artikelen 94 en 97 van de Wet van 21 maart 2022).

Deze vernummering heeft de aan de orde zijnde artikelen van het Strafwetboek inhoudelijk niet gewijzigd. De feiten vervat onder de tenlastelegging D zijn zowel onder de oude wettekst als onder de huidige vernummerde wettekst strafbaar gebleven. De feiten van de voormelde tenlastelegging bleven door deze vernummering onaangeroerd.

De inwerkingtreding van de Wet van 21 maart 2022 werd door het openbaar ministerie aangebracht in haar conclusie, neergelegd ter griffie van het hof op 6 januari 2023, en partijen hebben hierover tegenspraak kunnen voeren.

61. Deze tenlastelegging wordt niet betwist door de beklaagden JJ, LL (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 14 maart 2023), AG (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 15 maart 2023), SP, QW en JV.

62. Een onterende behandeling betreft elke behandeling die in de ogen van het slachtoffer of van derden een ernstige krenking of aantasting van de menselijke waardigheid uitmaakt. Het gaat om een behandeling die het individu brutaal beledigt in het bijzijn van anderen of hem ertoe aanzet te handelen tegen zijn wil of geweten. Als moreel bestanddeel van het misdrijf wordt een algemeen opzet vereist.

63. Het staat vast dat de drie schachten, met name VD, CM en SD, wensten gedoopt te worden bij de studentenclub Reuzegom. Ze hadden de schachtenwerving doorstaan en waren vastberaden om deel te nemen het doopritueel van Reuzegom.

64. De dossiergegevens tonen aan dat het algemeen geweten was dat de doop bij Reuzegom zwaar was. Uit de verklaringen van beklaagden blijkt o.m. dat er in Leuven verhalen over de club de ronde gingen en ook de grote lijnen van het doopgebeuren gekend waren. De concrete invulling en uitvoering van de diverse doopritueelen mocht echter niet naar buiten worden gebracht en moest dus geheim blijven (zie verklaring van beklaagde PO van 2 februari 2019). Het staat dan ook vast dat de schachten geïnformeerd werden over de grote lijnen van de doopritueelen, maar geen details kenden m.b.t. de precieze en concrete uitvoering en de duur van de doopritueelen (zie ook de verklaring van BL op de terechtzitting van 17 maart 2023 van dit hof).

VD verklaarde desbetreffend o.m. dat hem op voorhand was verteld dat het 'heel vettig' zou worden. Met betrekking tot het urineren werd aan de schachten gevraagd 'om ons verstand op nul te zetten'. Aangaande het gebeuren op de cantus verduidelijkte VD dat op voorhand was meegedeeld 'dat je zo dronken zal worden dat je je er weinig van herinnert'.

CM verklaarde o.m. dat de eerste keer dat op hem werd geürineerd dit wel raar was; hij vervolgde dat dit gebeurde als hij zat was en stelde dat dit niet plezant was, maar 'je op den duur wel je grenzen verlegt'.
Beklaagde SP verklaarde o.m. het volgende: 'Wat ik nog wilde zeggen van de doop is dat de Reuzegom in Leuven de naam heeft van een zware doop te zijn. De schachten wisten waaraan ze begonnen. De doop was een obstakel waar ik over moest.'

Beklaagde ZB verklaarde dat de schachten van vorig jaar het precies belangrijk vonden dat Reuzegom weer hard werd, want 'die naam hebben wij in Leuven'.

Beklaagde PO verklaarde o.m. dat de doop harder was dan verwacht. Hij vervolgde dat hij SD, nadat deze aan hem had gevraagd hoe hij bij Reuzegom kon komen, had doorverwezen naar de schachtentemmer, zijnde beklaagde AG. SD zei tegen hem (beklaagde PO) dat er vrienden waren die tegen hem hebben gezegd dat de Reuzegom te bruut was voor hem, maar hij (SD) zei dat dit niet waar was en dat hij het toch wou doen (verklaring van 1 februari 2019).

65. Het hof is van oordeel dat niettegenstaande de schachten gewaarschuwd waren over de zware doop die hen te wachten stond en zij op de hoogte waren van de grote lijnen van de elk jaar wederkerende doopritueelen, er geen twijfel kan over bestaan dat zij in casu onderworpen zijn geweest aan de hierna beschreven onterende behandeling:

- het binnen een korte tijdspanne toegediend krijgen van een grote hoeveelheid sterke drank (de zogenaamde 'afzuip' in het steegje) en bier (tijdens de cantus), er enkel en alleen op gericht zijnde om de schachten binnen de kortste keren knock-out ('comateus' zie verklaring beklaagde JV en 'bedoeling dat ze bewusteloos vallen door het drinken' zie verklaring beklaagde JJ ter terechtzitting d.d. 22 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt) te krijgen, waarna geürineerd werd op de op de grond slapende schachten (te Leuven op 4 december 2018);

- het urenlang in de maand december moeten zitten in een in het bos zelf gegraven put, die deels gevuld was met koud water vermengd met braaksel en urine, het regelmatig overgoten worden met emmers koud water en het uitvoeren van een doopritueel, waarbij in een beek gezwommen diende te worden en de schachten ook meermaals kopje onder dienden te gaan, hetgeen van aard was om de schachten te onderkoelen en in een zodanige toestand te brengen dat ze omstaanders vroegen om op hen te urineren, zodat ze het eventjes wat warmer zouden hebben (te Vorselaar op 5 december 2018).

66.
Het gegeven dat de drie schachten ingestemd hadden om een zwaar doopritueel te ondergaan, doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor is gesteld.

In dit verband wijst het hof erop dat tijdens de cantus op de schachten geürineerd werd toen ze alle drie volledig 'knock-out' op de grond lagen. De schachten reageerden niet meer. Van enig bewustzijn of instemming in hoofde van de drie schachten was op dat moment aldus geen sprake.

Het staat verder buiten kijf dat de wijze waarop de doop in casu werd georganiseerd, met name het urenlang doorbrengen in een put, die deels gevuld was met koud water, braaksel en urine, het regelmatig overgoten worden met emmers koud water en het zwemmen en kopje onder gaan in de beek, gezien het tijdstip (december), van aard was om de schachten fysisch en psychisch in een staat van ernstige ontreddering te brengen, dermate dat hun integriteit in het gedrang kwam. De schachten hadden het heel koud en zagen hierdoor af; ze dreigden ernstig onderkoeld te geraken met alle gevolgen van dien. De vaststelling dat zij in deze concrete en specifieke zorgwekkende omstandigheden, uit puur zelfbehoud en onderhevig aan de groepsdruk (die aandrong om de doop tot op het einde te ondergaan), aan omstaanders vroegen om over hen te urineren om voor korte tijd wat warmte te voelen, kan niet gelijkgesteld worden met een instemming met de door hen ondergane onterende behandeling, die een ernstige krenking of aantasting van hun menselijke waardigheid inhield. De handelswijze van beklaagden, waarbij de schachten in een zodanige toestand werden gebracht, dat deze vroegen om over hen te urineren betreft een behandeling die 1° de schachten brutaal beledigd heeft in het bijzijn van anderen en 2° de schachten ertoe aangezet heeft te handelen tegen hun wil of tegen hun geweten.

Terzake dient verder opgemerkt dat de toestemming van de schachten om zich te onderwerpen aan een zwaar doopritueel geen vrijgeleide kan zijn om de schachten onder het mom van de uitvoering van welbepaalde doopritueelen te onderwerpen aan verregaande vernederende handelingen die een ernstige krenking of aantasting van hun menselijke waardigheid inhouden. In casu was de concrete invulling van de hiervoor beschreven doopritueelen ontegensprekelijk beledigend en van aard om op ernstige wijze afbreuk te doen aan de menselijke waardigheid van de schachten.

De hiervoor beschreven onterende behandeling betrof overigens niet alleen in de ogen van de schachten een ernstige krenking of aantasting van de menselijke waardigheid, maar ook in de ogen

van derden. Zelfs indien er wordt vanuit gegaan dat de schachten volwaardig ingestemd zouden hebben met de hiervoor beschreven doopritueelen en deze niet als onterend zouden hebben beschouwd, quod non, is het vaststaand dat de hiervoor beschreven handelingen in de ogen van derden als een ernstige krenking of aantasting van de menselijke waardigheid werden beschouwd. Diverse beklaagden gaven immers aan dat zij de hiervoor aangehaalde handelingen vernederend en mensonwaardig vonden. Zoals hiervoor reeds gesteld wordt deze tenlastelegging niet betwist door de beklaagden JJ, LL, AG, SP, QW en JV.

Beklaagde LL stelt in de namens hem neergelegde conclusie dat hij worstelt met zichzelf omdat hij enerzijds bij zijn eigen doop vrijwillig uiterst vernederende handelingen heeft ondergaan en anderzijds dit jaar deel heeft uitgemaakt van het doopritueel van de nieuwe aspirant-leden. Beklaagde JJ stelt in de namens hem neergelegde conclusie dat hij het urineren op de slapende schachten tijdens de cantus ervaart als in strijd met de menselijke waardigheid. Ook beklaagde VK stelt in de namens hem neergelegde conclusie te begrijpen dat de door hem gestelde handeling tijdens de doopcantus (urineren op de slapende schachten) door de schachten zelf en/of door derden als vernederend kan worden ervaren. Beklaagde JV stelde in een chatbericht dat ‘het onmenselijk is wat daar gebeurde en dat het er eens van moest komen’.

Het hof verwijst desbetreffend ook naar de hierna aangehaalde verklaringen:

- ‘is inderdaad mensonterend maar mijn ervaring met de commilito’s vorig jaar was wel positief’ (verklaring beklaagde JV);
- ‘soms vernederende dingen’ in antwoord op de vraag wat er precies werd gefilmd/gefotografeerd (verklaring beklaagde PO);
- ‘grensverleggend, mentaal heel zwaar. Fysiek heel koud‘ in antwoord op de vraag hoe hij zijn eigen doop heeft ervaren (verklaring beklaagde WP);
- ‘Christof is na mij toegekomen in de put. WP was bij hem. Hij (WP) zei: “ik weet dat dit mensonwaardig is maar we hebben jullie er graag bij. Het is bijna gedaan”. Hij zei nog dat dat ze het allemaal gedaan hadden en dat we het nog even moesten volhouden’ (verklaring VD);
- ‘Ik denk dat het voor jullie raar gaat klinken maar er wordt door iedereen één keer op geplast. Dat is niet goed en niet correct maar dat zijn dingen die gebeuren’ (verklaring beklaagde VK);
- ‘ik denk dat het fout ging omdat er telkens grenzen verlegd werden en er te veel normvervaging was’ (verklaring beklaagde JDV ter terechtzitting d.d. 22 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt);
- ‘we stonden er niet bij stil dat het zo ontspoord was’ (verklaring beklaagde SP ter terechtzitting d.d. 22 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt);
- ‘het is misgelopen omdat zaken die we als normaal beschouwden helemaal niet normaal waren’ (verklaring MG ter terechtzitting d.d. 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt).

- ‘dat een doop iets tof moet zijn, een herinnering aan plezier moet worden en niet aan pijn en vernedering’ (verklaring beklaagde QW ter terechtzitting d.d. 17 maart 2023 van dit hof).

Ten overvloede wijst het hof erop dat de instemming van wie de onterende behandeling ondergaat niet tot gevolg heeft dat een behandeling ophoudt onterend te zijn. De hiervoor beschreven onterende behandeling viseert immers ernstige vernederende handelingen die afbreuk doen aan het gevoel van menselijke waardigheid, zoals die door het collectief bewustzijn van een bepaalde samenleving op een bepaald tijdstip wordt ervaren. De vaststelling dat de schachten toegestemd hebben in het ondergaan van een zware doop, wetende dat deze zwaar zou zijn, neemt niet weg dat de concrete invulling van welbepaalde doopritueelen in de gegeven specifieke omstandigheden, zoals hiervoor aangehaald, door het collectief bewustzijn van de maatschappij wordt beschouwd als vernederende handelingen met een zekere ernst, van aard om de menselijke waardigheid van de schachten te krenken en aan te tasten.

67. Al de beklaagden waren bij het doopgebeuren aanwezig, zowel te Leuven op 4 december 2018, als te Vorselaar op 5 december 2018. Zij hebben allemaal zelf voordien het doopritueel doorgemaakt en kenden dus tot in het detail het verloop van de cantus te Leuven en de diverse doopritueelen te Vorselaar. Uit de door de beklaagden afgelegde verklaringen blijkt dat nagenoeg alle beklaagden geürineerd hebben op de slapende schachten in de cantuszaal (4 december 2018 te Leuven). Beklaagde PO verklaarde desbetreffend dat ‘als één iemand dat doet, de rest automatisch volgde’. Eenieder was er nochtans heel goed van op de hoogte dat de schachten stomdronken waren en knock-out op de vloer lagen. Ook te Vorselaar (op 5 december 2018) werd blijkens de voorliggende strafinformatie door het merendeel van de beklaagden geplast op de verkleumde schachten in de put, die reeds uren blootgesteld waren aan de kou.

De enkelingen die niet geürineerd hebben op de schachten betreffen in de gegeven specifieke feitelijke context mededaders door onthouding. Het is in hunnen hoofde niet vereist dat alle bestanddelen van het misdrijf in de deelnemingshandelingen begrepen zijn. Het passief bijwonen van de uitvoering van een misdrijf en het zich onthouden van enige reactie is de uiting van het opzet om rechtstreeks aan die uitvoering mee te werken door bij te dragen tot het mogelijk maken of vergemakkelijken van het misdrijf. Op deze enkelingen rustte een positieve rechtsplicht om de door hun ‘Reuzegomvrienden’ op de drie schachten gestelde handelingen te voorkomen en handelend op te treden. In de gegeven omstandigheden is de onthouding door deze enkelingen, waardoor werd bijgedragen tot het misdrijf, onmiskenbaar opzettelijk. Zij wensten deel uit te maken van de groepsdynamiek; door hun onthouding, stilzwijgen en niet handelen hebben zij bijgedragen tot dit ernstig vernederend groepsgebeuren. Het door hen gestelde gedrag hield niet alleen een goedkeuring in voor de door hun vrienden gepleegde feiten, maar had ook een aanmoedigend effect op laatstgenoemden.

Door de drie schachten in de gegeven specifieke context te onderwerpen aan de hiervoor beschreven doopritueelen hebben alle beklaagden gehandeld met de bewuste wil om de drie schachten te vernederen en te onteren.

68. De schuld van al de beklaagden als daders/mededaders aan de feiten vervat onder de tenlastelegging D is bewezen.

69. In antwoord op de conclusies van partijen stipt het hof nog aan dat:

- de omstandigheid dat een aantal beklaagden op bepaalde momenten tijdens het doopgebeuren de schachten snoepjes, chocolade en drank hebben toegestoken en hen ook moed hebben ingesproken niets afdoet aan hetgeen hiervoor is gesteld;
- de vaststelling dat de doop plaatsvond in besloten kring doet, in het licht van hetgeen hiervoor is gesteld, geen afbreuk doet aan het voorgaande;
- het gegeven dat de schachten de mogelijkheid hadden om tijdens het doopritueel te stoppen, waarbij door beklaagden verwezen werd naar een symbolische bel, niet van aard is om afbreuk te doen aan hetgeen hiervoor is gesteld;
- de doorgedreven doopritueelen met vele ontberingen, welke van aard waren om de fysieke en psychische integriteit aan te tasten, in combinatie met de groepsdruk die ontegensprekelijk werd uitgeoefend, maakten dat de schachten zich in zichzelf keerden (zie de verklaring van CM op de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt waarin hij stelde 'We zaten allemaal in een waas (…) Er werd nog weinig gezegd, we waren gefocust om het warm te krijgen' en de verklaring van VD op de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, waarin hij stelde 'door de koude hebben we ons ook deels met onszelf bezig gehouden') en tot het uiterste gingen om het doopritueel te doorstaan; de schachten werden er aldus toe aangezet te handelen tegen hun wil of tegen hun geweten; het staat daarbij vast dat SD op een gegeven moment - na de visproef, bij het terugkeren in de put - in een toestand was gekomen waarin hij niet meer in de mogelijkheid was om de beslissing te nemen om te stoppen.

70. De feiten vervat onder de tenlastelegging D, werden correct omschreven. Er dringt zich geen uitsplitsing van de feiten vervat onder de tenlastelegging D op.

71. Geen enkel argument in de conclusies van de beklaagden is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.5.5. Tenlastelegging E

72. Beklaagden worden onder tenlastelegging E vervolgd wegens te Vorselaar op 5 december 2018 verzuimd te hebben hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeerde, met name ten nadele van SD, VD en CM, terwijl ze zelf hun toestand hebben vastgesteld en zonder ernstig gevaar voor zichzelf of voor anderen hadden kunnen helpen.

73. Niettegenstaande uit de elementen van het strafdossier blijkt dat SD zich te Leuven op 5 december 2018 ’s ochtends, voorafgaand aan het doopgebeuren te Vorselaar, slecht voelde en wankel op zijn benen stond en ook na de aankomst te Vorselaar beslist werd om SD te ontzien en hem te laten bekomen in de blokhut, terwijl de andere twee schachten de put aan het graven waren, tonen de dossierelementen met zekerheid aan dat SD er nadien bovenop kwam. Toen SD de twee andere schachten vervoegde in de put voelde hij zich duidelijk beter. Uit diverse met elkaar overeenstemmende verklaringen van de beklaagden en van VD en CM blijkt dat SD nadien deelnam aan een balspel, quizvragen goed kon oplossen en er ook in slaagde om een aal te vangen. SD werd ook aangesteld als badmeester.

Uit de dossiergegevens en de verklaringen van alle betrokkenen blijkt verder duidelijk dat pas op het ogenblik dat SD na de visproef terug in de put kwam door CM en VD werd opgemerkt dat SD vreemd reageerde en er zich een probleem stelde. Vervolgens vroeg beklaagde AG aan beklaagde MP, die geneeskunde studeerde, om SD te bekijken, waarna werd beslist om SD uit de put te halen.

Het staat vast dat eenieder dacht dat SD last had van onderkoelingsverschijnselen. In het verleden hadden immers andere schachten ook deze symptomen vertoond en waren sommige schachten door onderkoeling onwel geworden, waarna daaraan succesvol werd geremedieerd door de schachten op te warmen (zie o.m. de verklaringen van beklaagden JJ en JDV afgelegd op de terechtzitting van 22 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt en de verklaringen van CM, beklaagde AGG, beklaagde MG en beklaagde ZB afgelegd op de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt). Diverse beklaagden maakten dan ook gewag van het bestaan van ‘een vals gevoel van veiligheid’.

In eerste instantie werd op aangeven van beklaagde MP getracht om de bloeddoorstroming van SD terug op gang te brengen door wat te wandelen. Omdat dit moeizaam verliep werd beslist om SD naar het kampvuur te brengen, hetgeen werd opgedragen aan CM en VD. Aan het kampvuur werd SD ontdaan van zijn natte kledij. Vermits er geen verbetering optrad in de toestand van SD werd beslist om hem in een auto te leggen en de verwarming aan te zetten, zodat SD kon opwarmen. Beklaagden BP en MG zijn met SD in de auto gaan zitten en bleven op SD inpraten.

Er kan geen betwisting over bestaan dat er vervolgens binnen de groep een discussie ontstond over het feit of SD naar het ziekenhuis zou worden gebracht of niet. Uiteindelijk werd de dwingende en aanhoudende oproep van beklaagde MP om SD naar het ziekenhuis over te brengen bijgetreden door beklaagde AG, beklaagde VK en beklaagde LL en vervolgens ook door diverse andere aanwezige leden, waarna de senior, beklaagde JJ, besliste dat SD naar het ziekenhuis diende te worden overgebracht.

Niettegenstaande beklaagden inzagen dat SD medische hulp nodig had en er zich een gevaarsituatie voordeed, blijkt uit de elementen van het strafdossier dat beklaagden niet beseften dat SD mogelijks in levensgevaar verkeerde. Dit wordt duidelijk geïllustreerd door het feit dat de doop voor de twee

andere schachten in eerste instantie bleef doorgaan en pas werd stopgezet toen werd vernomen dat SD in het ziekenhuis te Malle een hartstilstand had gekregen.

74. Gelet op het voorgaande kan er evenwel geen twijfel over bestaan dat beklaagden vanaf het ogenblik dat het gevaar waarin SD verkeerde werd vastgesteld, met name toen hij uit de put werd gehaald en werd onderzocht door beklaagde MP, zelfs wanneer men nog twijfelde aan de grote ernst ervan, hulp hebben geboden aan SD.

75. Rekening houdende met het feit dat:

- om 20.17 uur een filmpje op de WhatsAppgroep werd geplaatst waarop te zien is hoe SD door VD en CM uit de put wordt gehaald;
- heel vlug beroep werd gedaan op beklaagde MP, welke gezien zijn medische kennis (student geneeskunde), het best geplaatst was om SD te onderzoeken; op dit moment werd de reële gevaartoestand bij SD waargenomen en werd onder beklaagden alarm geslagen;
- de dossierelementen niet toelaten om te stellen dat er voorafgaand aan dit moment in hoofde van SD reeds een dergelijke gevaartoestand kon worden vastgesteld (terzake kan worden verwezen naar de overeenstemmende verklaringen van VD en CM);
- beklaagden in eerste instantie getracht hebben om de bloedcirculatie van SD te stimuleren door hem, ondersteund door de twee andere schachten, wat te doen stappen, zij vervolgens beslist hebben om SD aan het kampvuur te leggen en toen dit niet hielp zij beslist hebben om SD in een verwarmd voertuig te leggen;
- beklaagde JJ om 20.36 uur naar beklaagden AV en VK (die naar de frituur vertrokken waren) belde met de melding dat ze moesten terugkeren; het staat daarbij vast dat toen zij omstreeks 20.15 uur vertrokken naar de frituur nog niet geweten was dat er een probleem was met SD; toen ze omstreeks 20.45 uur op de dooplocatie aankwamen lag SD in het verwarmd voertuig;
- beklaagden JJ, AG en VK een vijftal minuten later met SD vertrokken zijn naar het ziekenhuis te Malle en onderweg om 20.57 uur – zoals vooraf aangegeven door beklaagde MP - de hulpdiensten (112) werden gebeld om te verwittigen dat ze onderweg waren en te vragen wat ze onderweg konden doen;

is het hof van oordeel dat beklaagden in de gegeven specifieke omstandigheden, geconfronteerd met een schacht wiens integriteit ernstig bedreigd was, waarbij het duidelijk was dat hulp vereist was, niet verzuimd hebben om hulp te bieden.

Tussen het moment waarop werd opgemerkt dat SD vreemd reageerde, uit de put werd gehaald en onderzocht werd door beklaagde MP en vervolgens achtereenvolgens bij het kampvuur en in een verwarmde auto werd gelegd en het ogenblik waarop hij naar het ziekenhuis werd gebracht is niet zoveel tijd verstreken. Dit betekent dat ook de discussie die heeft plaatsgevonden over het al dan niet overbrengen van SD naar het ziekenhuis, zoals aangegeven door diverse beklaagden, niet lang kan hebben geduurd.

De door hen verleende hulp heeft zich bovendien vertaald in reële daden (SD werd naar het kampvuur gebracht, van natte kledij ontdaan en vervolgens in een verwarmde auto gelegd, waar hem warme kleding werd aangedaan). Beklaagden waren, gezien de incidenten die zich in het verleden reeds hadden voorgedaan en waaraan succesvol was verholpen, immers in de vaste overtuiging dat SD onderkoelingsverschijnselen vertoonde en handelden in die zin op een wijze afgestemd op haar doel en van aard om het gevaar gekoppeld aan onderkoeling in de mate van het mogelijke af te wenden. Nadat beklaagden inzagen dat hun persoonlijk optreden/verleende hulp ondoelmatig was, werd beslist om met SD naar het ziekenhuis te rijden. Ter zake dient opgemerkt dat de verleende hulp niet noodzakelijkerwijs efficiënt en doeltreffend moet zijn, al moet ze dat uiteraard trachten te zijn, hetgeen in casu het geval was.

Het gegeven dat aan VD en CM werd opgedragen om SD naar het kampvuur te brengen en dit enige tijd heeft geduurd en er gedurende korte tijd een discussie ontstond over het al dan niet rijden naar het ziekenhuis is niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande beschouwingen. Tussen het tijdstip dat SD uit de put werd gehaald (omstreeks 20.15 uur) en het tijdstip dat beklaagden JJ, AG en VK met SD naar het ziekenhuis te Malle vertrokken (omstreeks 20.50 uur) hebben beklaagden niet verzuimd om hulp te verlenen. Er werd eerst getracht om SD op te warmen aan het kampvuur en in de auto. Vermits de toestand van SD niet beterde werd vervolgens beslist om SD naar het ziekenhuis te brengen. Onderweg werden de hulpdiensten verwittigd, teneinde intussen de beste zorgen te kunnen toedienen aan SD.

Het vereiste algemeen opzet is in hoofde van beklaagden niet voorhanden. Zij hebben niet bewust en opzettelijk geweigerd de nodige hulp te verstrekken. Geen der beklaagden heeft wetens en willens beslist om niet op te treden. Het gegeven dat er een korte discussie heeft plaats gevonden aangaande de overbrenging van SD naar het ziekenhuis doet niets af aan het hiervoor gestelde.

Het feit dat achteraf gebleken is dat SD te laat naar het ziekenhuis werd gebracht en dat het ‘point of no return’ (vrij vertaald: ‘het punt waarop de situatie onomkeerbaar is geworden’) reeds was bereikt waardoor medische hulp niet meer kon baten, doet niets af aan de vaststelling dat beklaagden wel degelijk hulp hebben geboden, in de veronderstelling dat SD onderkoeld was. Zoals hiervoor reeds werd gesteld was het niet abnormaal dat beklaagden op dat moment niet door hadden dat de gevaartoestand waarin SD verkeerde veroorzaakt was door een overmatige inname van visolie. Deskundige Dr. VR verklaarde ter terechtzitting van 12 oktober 2021 dat de toxische dosis voor zout door vele mensen en artsen niet gekend is. Deskundige dr. D verklaarde dat artsen niet als eerste aan een te hoge zoutinname zullen denken (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 12 oktober 2021 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt). Ook de vaststelling dat door beklaagden gekozen werd om zelf te rijden naar het ziekenhuis en niet gevraagd werd om een ambulance is, in het licht van hetgeen hiervoor is gesteld, niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande beschouwingen.

76. Uit de elementen van het strafdossier blijkt tot slot nergens dat door beklaagden op enig moment werd vastgesteld dat CM en VD zich in een feitelijke toestand van gevaar bevonden. Het is niet bewezen dat de beklaagden kennis hadden van een gevaartoestand en de bewuste wil hadden om niet op te treden.

Terzake dient opgemerkt dat beklaagden, van zodra ze weet kregen van de levensbedreigende toestand van SD en van een mogelijk gevaar voor de twee overgebleven schachten VD en CM, uit voorzorg onverwijld het nodige hebben gedaan en ervoor hebben gezorgd dat laatstgenoemden ter controle naar het ziekenhuis werden gebracht. De enkele vaststelling dat VD op zeker ogenblik aangaf dat hij hoofdpijn had doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor is gesteld.

77. De schuld van beklaagden aan het feit vervat onder de tenlastelegging E is niet bewezen zodat beklaagden hiervoor dienen vrijgesproken te worden.

78. In antwoord op de conclusies van partijen stipt het hof nog aan dat het door beklaagde JS op 12.08 uur geplaatste bericht waarin hij stelt dat 'S rijp voor de vuilbak is' door het hof niet relevant wordt geacht bij de beoordeling van de schuld van beklaagden aan het feit vervat onder de tenlastelegging E. Het staat immers vast dat SD op het ogenblik dat hij enige tijd na de aankomst te Vorselaar samen met de twee andere schachten in de put zat aan de beterhand was. Dit blijkt niet alleen uit de verklaringen van VD en CM (zij stelden dat de moraal vrij goed was en ze onderling praatten; S was helemaal opgeklaard en grappen aan het vertellen; hij was volgens hen terug oké), maar ook uit de verklaringen van diverse beklaagden en de vaststelling dat SD naderhand deelnam aan een balspel, quizvragen kon oplossen, een aal kon vangen, in de beek heeft gezwommen, op handen en voeten naar het grasveld is gekropen voor de visproef en vervolgens ook zelfstandig opnieuw in de put is geraakt. Het moment waarop door beklaagden werd vastgesteld dat SD vreemd en inadequaat reageerde en zich in een mogelijke gevaartoestand bevond situeert zich met zekerheid rond 20.15 uur. Op dat moment werd beklaagde MP erbij geroepen en werd beslist om SD uit de put te halen.

79. De feiten vervat onder de telastlegging E werden correct omschreven. Er dringt zich geen verbetering en/of omschrijving op.

80. Geen enkel argument in de conclusies van het openbaar ministerie en de burgerlijke partijen is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is terzake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.5.6. Tenlasteleggingen F, G en H

81. Beklaagden worden onder de tenlasteleggingen F, G en H als dader/mededader vervolgd wegens inbreuken op de artikelen 35 en 36 van de Dierenwelzijnswet, welke als volgt kunnen worden samengevat:

- Het stellen van handelingen waarbij een dier zonder noodzaak omkomt of waarbij een dier zonder noodzaak een verminking, letsel of pijn ondergaat.
- Het stellen van handelingen waarbij een dier wordt gebruikt voor africhting, enscenering, reclame of gelijkaardige doeleinden in de mate dat dit oneigenlijk gebruik duidelijk leidt tot vermijdbare pijn, lijden of letsel.
- Het doden van een gewerveld dier, zonder daarvoor de nodige kennis en bekwaamheid te hebben en zonder daarvoor de minst pijnlijke methode te kiezen, tenzij in geval van heirkracht en noodzaak in welk geval het dier enkel ter dood gebracht mag worden onder verdoving of bedwelming.

Deze tenlasteleggingen viseren concreet de volgende handelingen gepleegd in het kader van een studentendoop:
- het de kop af bijten van een aal;
- het inslikken van levende goudvissen;
- het blenden van een levende muis.

82. Het behoort evenwel om de omschrijving van de tenlasteleggingen F en H te verbeteren, in die zin dat verkeerdelijk sprake is van respectievelijk ‘alen (palingen)’ en ‘palingen’ terwijl dit telkens ‘één aal’ moet zijn. Uit de elementen van strafdossier blijkt heel duidelijk dat één aal werd aangekocht en gebruikt in het kader van de studentendoop te Vorselaar op 5 december 2018. Deze verbetering, die aan bod kwam in het kader van de voor dit hof gevoerde debatten, wijzigt de aanhangige feiten niet.

83. Onder subtitel 4.3.0. (zie supra) wees het hof er op dat ingevolge het Decreet van 4 februari 2022 de voormelde misdrijven thans wel strafbaar zijn met zwaardere straffen. Vermits de thans geldende wettekst een hogere bestraffing bevat en derhalve minder gunstig is voor de beklaagden, past het hof in toepassing van artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek de oude wettekst toe. Het hof stelde ook vast dat de misdrijven vervolgd onder de tenlasteleggingen F, G en H strafbaar waren ten tijde van het plegen van de feiten en dit nog steeds zijn.

84. Onder subtitel 4.3.3.a (zie supra) stelde het hof, in antwoord op de argumentatie van sommige beklaagden in conclusies, dat de feiten vervat onder de tenlasteleggingen F, G en H wel degelijk afdoende precies geformuleerd en geconcretiseerd zijn en er geen onduidelijkheid kan bestaan over welke handelingen precies aan beklaagden worden verweten. Het gegeven dat met betrekking tot de tenlasteleggingen F en H een verbetering werd doorgevoerd (zie supra) doet hieraan niets af.

85. Met betrekking tot de feiten vervat onder de tenlastelegging F, zoals verbeterd, de tenlastelegging G en de tenlastelegging H, zoals verbeterd, stelt het hof vast dat hieromtrent geen betwisting wordt gevoerd door de beklaagden AV (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 14

maart 2023), JS (in zover betrekking hebbende op de muis), AG (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 15 maart 2023), JV, QW, SP en JJ.

Beklaagden LL (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 14 maart 2023) en MG (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 15 maart 2023) stelden zich wat betreft deze tenlasteleggingen te gedragen naar de wijsheid van het hof.

86. Het hof stelt vast dat:

- alle beklaagden in het verleden het Reuzegom-doopritueel hebben ondergaan en dit in essentie steeds plaats vond volgens eenzelfde stramien, met inbegrip van de visproef en het eten van een geblende muis;
- met uitzondering van beklaagde BP alle beklaagden aanwezig waren op de voorbereidende doopvergadering die plaatsvond op 3 december 2018; het doopdraaiboek werd er overlopen en er werden allerlei concrete afspraken gemaakt, waaronder wie welke boodschappen en aankopen zou doen en hoe de verplaatsingen naar Vorselaar zouden worden georganiseerd.

De visproef, waarbij door elke schacht een levende goudvis moet ingeslikt worden en vervolgens middels de inname van visolie opnieuw moet worden uitgebraakt, evenals de proef met de geblende levende muis betroffen traditionele en vaste door alle leden van de studentenclub Reuzegom gekende doopritueelen. Uit de voorgaande uiteenzettingen is gebleken dat elke beklaagde bij de uitvoering van deze doopritueelen minstens tijdelijk aanwezig was. Deze doopritueelen vonden overigens plaats onder luide aanmoediging van de omstaanders. Uit de diverse verklaringen blijkt ook duidelijk dat onmiddellijk aansluitend op de visproef op dezelfde plaats de proef met de geblende levende muis volgde, waarbij elke schacht een stukje van deze geblende muis diende op te eten. Hierna mochten de schachten terug naar de put.

87. In het licht van de dossiergegevens staat het vast dat elk der beklaagden in deze de noodzakelijke medehulp in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek heeft verstrekt bij de aan de orde zijnde feiten vervat onder de tenlastelegging F (zoals verbeterd), in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, tenlastelegging G en tenlastelegging H (zoals verbeterd), in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis. Het staat immers vast dat elk van hen heel goed wist dat het de bedoeling was dat tijdens de visproef de levende goudvissen dienden ingeslikt te worden en tijdens de daaropvolgende proef een stukje van de geblende levende muis diende opgegeten te worden.

Het is in hunnen hoofde niet vereist dat alle bestanddelen van het misdrijf in de deelnemingshandelingen begrepen zijn. Door hun aanwezigheid en aanmoedigingen tijdens de visproef en de daarop aansluitende proef met de geblende levende muis hebben zij onmiskenbaar niet alleen bijgedragen tot de groepsdynamiek, maar ook tot de groepsdruk die de schachten moeten ervaren hebben. Op deze wijze hebben zij welbewust bijgedragen tot de misdrijven, zoals omschreven onder de hiervoor vermelde tenlasteleggingen. Maar ook het passief bijwonen van de

uitvoering van een misdrijf en het zich onthouden van enige reactie is de uiting van het opzet om rechtstreeks aan die uitvoering mee te werken door bij te dragen tot het mogelijk maken of vergemakkelijken van deze misdrijven.

Het door elk der beklaagden gestelde gedrag hield niet alleen een goedkeuring in voor de door hun vrienden/beklaagden gepleegde feiten, maar had ook een aanmoedigend effect op laatstgenoemden.

De vaststelling dat slechts een beperkt aantal beklaagden betrokken waren bij de aankoop van de goudvissen en de muis en dat niet alle beklaagden effectief actieve handelingen hebben gesteld bij de uitvoering van de doopritueelen met de goudvissen en de muis doet, in het licht van hetgeen hiervoor is gesteld, niets af aan voorgaande beschouwingen. Alle beklaagden wisten immers niet alleen vooraf heel goed wat er precies ging gebeuren, maar waren ook minstens tijdelijk aanwezig bij de uitvoering van de visproef en de proef met de geblende muis. Het staat daarbij vast dat de schachten omringd waren en aangemoedigd werden door de beklaagden. Het gegeven dat een heel beperkt aantal beklaagden zich meer afzijdig heeft gehouden en zelf vroegtijdig de plaats heeft verlaten en zich heeft begeven naar het kampvuur om vuur te maken doet niets af aan het voorgaande.

88. De schuld van al de beklaagden aan de feiten vervat onder de tenlastelegging F (zoals verbeterd), in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, de tenlastelegging G en de tenlastelegging H (zoals verbeterd), in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, is bewezen. Er kan geen twijfel over bestaan dat elk der beklaagden de noodzakelijke medehulp heeft verstrekt opdat deze misdrijven konden worden gepleegd, zoals deze in concreto hebben plaats gevonden.

89. Met betrekking tot de proef met de aal dient opgemerkt dat dit ritueel nog nooit eerder had plaatsgevonden in het kader van een Reuzegom-doop en meerdere beklaagden dus vooraf geen kennis hadden van een proef met een aal. Deze aal werd impulsief aangekocht door de beklaagden MG en SP en werd op een gegeven moment in de put gegooid waar de schachten inzaten. De aal moest gevangen worden, waarna, na geroep van verschillende omstaanders, aan SD werd opgedragen om de kop van de aal af te bijten, hetgeen niet volledig lukte (zie verklaring JJ van 13 december 2018).

De hiervoor genoemde tenlasteleggingen, in zoverre betrekking hebbende op de aal worden door het hof dan ook enkel toegerekend aan al de beklaagden die op de dooplocatie aanwezig waren op het moment dat de aal in de put werd gegooid en in de put zat. Dit zijn meer in het bijzonder de beklaagden JS, AGG, AG, LL, QW, WP, JJ, AV, VK, MG, SP, ZB, BP en PO. Uit de verklaring van ZB blijkt dat de personen die door beklaagden WP en VK aan het treinstation werden opgehaald, met name beklaagden ZB, BP en PO, op de dooplocatie aankwamen toen de aal in de put zat.

Het is in hoofde van de hiervoor genoemde beklaagden niet vereist dat alle bestanddelen van de misdrijven in de deelnemingshandelingen begrepen zijn. Door hun aanwezigheid en aanmoedigingen tijdens de proef met de aal hebben zij onmiskenbaar niet alleen bijgedragen tot de groepsdynamiek, maar ook tot de groepsdruk die de schachten moeten ervaren hebben. Op deze wijze hebben zij welbewust bijgedragen tot de misdrijven, zoals omschreven onder de hiervoor vermelde tenlastelegging F (zoals verbeterd), in zover betrekking hebbende op de aal, de tenlastelegging G en de tenlastelegging H (zoals verbeterd), in zover betrekking hebbende op de aal. Maar ook het passief bijwonen van de uitvoering van deze misdrijven en het zich onthouden van enige reactie is de uiting van het opzet om rechtstreeks aan die uitvoering mee te werken door bij te dragen tot het mogelijk maken of vergemakkelijken van deze misdrijven.

De hiervoor vermelde tenlasteleggingen, in zover betrekking hebbende op de aal, worden evenwel niet toegerekend aan beklaagden JV, BL, JDV en MP, zodat hun schuld hiervoor niet bewezen is. Zij kwamen pas later aan op de dooplocatie en hadden vooraf geen weet van een doopritueel met een aal.

90. In antwoord op de conclusies van partijen stipt het hof nog aan dat de vaststelling dat deze tenlasteleggingen pas werden toegevoegd naar aanleiding van de klacht met burgerlijke partijstelling namens de VZWG niets afdoet aan hetgeen hiervoor is gesteld.

91. Geen enkel argument in de conclusies van de partijen is van aard om het hof in deze aangelegenheid anders te doen besluiten of is ter zake pertinent en behoeft derhalve geen verdere beantwoording.

4.6. Straftoemeting

4.6.0. Algemeen

92. De bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), de tenlastelegging D, de tenlastelegging F, zoals verbeterd, de tenlastelegging G, en de tenlastelegging H, zoals verbeterd zijn in hoofde van de beklaagden JS, AGG, AG, LL, QW, WP, JJ, AV, VK, MG, SP, ZB, BP, PO de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van hetzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten, bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek in hoofde van elk der beklaagden slechts één straf moet worden opgelegd, nl. de zwaarste.

De bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C, (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), de tenlastelegging D, de tenlastelegging F, zoals verbeterd en enkel in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, de tenlastelegging G en de tenlastelegging H, zoals verbeterd, en enkel in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis zijn in hoofde van de beklaagden JV, BL,

JDV en MP de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van hetzelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten, bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek in hoofde van elk der beklaagden slechts één straf moet worden opgelegd, nl. de zwaarste.

93. De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van elk der beklaagden. De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn elk der beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

94. De door de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL gepleegde feiten zijn ernstig.

De wijze waarop de doopactiviteiten bij de studentenclub Reuzegom werden georganiseerd en de invulling die werd gegeven aan de diverse doopritueelen, evenals de vanzelfsprekendheid waarmee werd deelgenomen aan deze doopactiviteiten heeft er in de gegeven specifieke omstandigheden toe geleid dat de schachten aan een onterende behandeling werden onderworpen (tenlastelegging D) en dat de dood van SD te wijten was aan een hersenoedeem veroorzaakt door extreme hypernatriëmie ten gevolge van een zoutoverload (tenlastelegging C).

Verblind door het feit dat 1) in het verleden traditioneel en in essentie dezelfde doopritueelen werden georganiseerd en 2) aan de destijds bij sommige schachten opgemerkte gezondheidsproblemen steeds kon worden verholpen, werd niet meer stilgestaan bij de mogelijke risico's die ontegensprekelijk en logischerwijs gepaard gingen met de kwestieuze doopritueelen die steeds 'straffer' dienden te worden om te beantwoorden aan het stoere imago van 'Reuzegom'. Meerdere beklaagden halen aan dat hierdoor een 'vals gevoel van veiligheid' ontstond.

De vanzelfsprekendheid waarmee visolie, zijnde een consumptieproduct dat vrij in de winkel te verkrijgen is, ter gelegenheid van dit doopritueel oneigenlijk werd gebruikt door dit zonder enige omzichtigheid en zonder enige controle bij wijze van braakmiddel overmatig toe te dienen, maakt in de gegeven specifieke omstandigheden een gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg uit. Geen der beklaagden heeft zich op enig moment vragen gesteld bij het overmatig toedienen van deze visolie aan de verzwakte en verkleumde schachten. De bidon van 4,5 liter was nochtans voor eenieder duidelijk zichtbaar. Evenmin werd door een van de aanwezigen een handeling gesteld om een halt toe te roepen aan de overmatige toediening van de visolie. Integendeel er waren enkel aanmoedigingen om meer visolie te drinken. Er was evenmin enig toezicht op de hoeveelheid visolie die aan elk van de schachten werd toegediend. Beklaagden hebben nagelaten maatregelen van voorzichtigheid en voorzorg te nemen die een normaal student, geplaatst in dezelfde concrete omstandigheden, wel had genomen.

Daarnaast kan er geen twijfel over bestaan dat de schachten, niettegenstaande zij gewaarschuwd waren over de zware doop die hen te wachten stond en zij op de hoogte waren van de grote lijnen van de elk jaar wederkerende doopritueelen, in casu onderworpen zijn geweest aan een onterende behandeling. Daarbij kan in het bijzonder worden verwezen naar de door de beklaagden ter gelegenheid van de doopritueelen gecreëerde feitelijke omstandigheden waarin op de schachten geürineerd werd.

De toestemming van de schachten om zich te onderwerpen aan een zwaar doopritueel mag geen vrijgeleide zijn om de schachten onder het mom van de uitvoering van welbepaalde doopritueelen te onderwerpen aan verregaande vernederende handelingen die een ernstige krenking of aantasting van hun menselijke waardigheid inhouden.

Daarnaast maakten beklaagden zich schuldig aan diverse inbreuken op de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet.

95. Het hof houdt bij het individualiseren van de strafmaat ook rekening met het aandeel van elk der beklaagden in de bewezen verklaarde feiten, de door beklaagden reeds ondergane tuchtsancties, de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagden en hun leefwereld, evenals het tijdsverloop sedert de feiten (zie infra).

96. Verder heeft het hof oog voor het in hoofde van elk der beklaagden bestaande probleeminzicht en schuldbesef, hetgeen ook duidelijk waarneembaar was bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit hof.

4.6.1. Individueel

97. Beklaagde AV is 25 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C, (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie als penningmeester van de studentenclub Reuzegom; hij was ook de dooppeter van VD;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsanctie;

- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 14 maart 2023 deed beklaagde afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

98. Beklaagde LL is 24 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;

- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en de het gegeven dat hij door sommige betrokkenen genoemd werd als één van de 'bruutsten';
- de ondergane tuchtsancties;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 300 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 18 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 14 maart 2023 deed beklaagde afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

Het verlenen van de gunst van de autonome probatiestraf zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

99. Beklaagde AGG is 26 jaar en beschikte ten tijde van de feiten over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

100. Beklaagde JJ is 26 jaar en beschikte ten tijde van de feiten over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie als praeses/senior van de studentenclub Reuzegom en zijn daarmee verbonden gezagsfunctie;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsancties;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 300 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 18 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

101. Beklaagde AG is 24 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie als schachtentemmer van de studentenclub Reuzegom; hij had gezag en zeggenschap over de schachten;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsancties;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 300 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.
Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 18 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 15 maart 2023 deed beklaagde afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

Het verlenen van de gunst van de autonome probatiestraf zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

102. Beklaagde BP is 27 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie als zedenmeester van de studentenclub Reuzegom;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 16 maart 2023 deed beklaagde afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

103. Beklaagde VK is 25 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie van sportmeester van de studentenclub Reuzegom; hij was ook de dooppeter van CM;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten, en meer in het bijzonder gelet op het gegeven dat hij 1) op 5 december 2018 pas omstreeks 17.00 uur aankwam op de dooplocatie te Vorselaar en korte tijd later, samen met beklaagde MP, nog enkele boodschappen deed en zij pas circa 19.00 uur terug aankwamen te Vorselaar (visproef was net begonnen) 2) hij beklaagde MP onmiddellijk bijtrad toen deze stelde dat SD naar het ziekenhuis diende gebracht te worden;
- de ondergane tuchtsancties;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 200 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 9 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Het verlenen van de gunst van de opschorting – al dan niet gekoppeld aan probatievoorwaarden - zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

104. Beklaagde ZB is 26 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 16 maart 2023 deed beklaagde afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

105. Beklaagde JS is 26 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie als vice-senior van de studentenclub Reuzegom;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);

- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 16 maart 2023 deed beklaagde, voor het geval het hof hem niet alleen schuldig zou achten aan de tenlasteleggingen F, G en H, afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

Het verlenen van de gunst van de autonome probatiestraf zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

106. Beklaagde MP is 27 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de

goudvissen en de geblende levende muis, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en meer in het bijzonder gelet op 1) het gegeven dat hij op 5 december 2018 pas omstreeks 17.00 uur aankwam op de dooplocatie te Vorselaar en korte tijd later, samen met beklaagde VK, nog enkele boodschappen deed en zij pas circa 19.00 uur terug aankwamen te Vorselaar (visproef was net begonnen) 2) hij een doorslaggevende stem had bij de beslissing om SD naar het ziekenhuis te brengen;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 200 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 9 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Het verlenen van de gunst van de opschorting zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk

signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

107. Beklaagde MG is 27 jaar en beschikt over een gunstig strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd tenlastelegging G, en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en het gegeven dat hij de goudvissen, muizen en een aal heeft aangekocht;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde heeft via zijn advocaat uitdrukkelijk zijn instemming met de werkstraf gegeven. Het hof heeft ter terechtzitting de draagwijdte van de werkstraf toegelicht. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.
Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Het verlenen van de gunst van het uitstel – al dan niet gekoppeld aan probatievoorwaarden- zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

108. Beklaagde WP is 24 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G, en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en het gegeven dat hij van SD een foto heeft genomen toen hij op de terugweg van de visproef naar de put struikelde en ten val kwam en deze foto op de WhatsAppgroep plaatste;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 16 maart 2023 deed beklaagde afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

Het verlenen van de gunst van de autonome probatiestraf zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

109. Beklaagde SP is 25 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G, en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en het gegeven dat hij samen met MG de goudvissen, muizen en een aal heeft aangekocht;
- de ondergane tuchtsancties;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

110. Beklaagde PO is 24 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- hij was de dooppeter van SD;
- de ondergane tuchtsancties;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 17 maart 2023 deed beklaagde, voor het geval het hof hem niet alleen schuldig zou achten aan de tenlasteleggingen F, G en H, afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen.

111. Beklaagde JV is 23 jaar en beschikte ten tijde van de feiten over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en het gegeven dat hij op 5 december 2018 pas omstreeks 17.00 uur aankwam op de dooplocatie te Vorselaar;
- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 225 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 10 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Het verlenen van de gunst van de opschorting – al dan niet gekoppeld aan probatievoorwaarden- zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

112. Beklaagde QW is 26 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd, tenlastelegging G, en tenlastelegging H, zoals verbeterd;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 250 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 12 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Het verlenen van de gunst van de opschorting – al dan niet gekoppeld aan probatievoorwaarden - zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

113. Beklaagde JDV is 26 jaar en beschikt over een blanco strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten en het gegeven dat hij op 5 december 2018 pas omstreeks 17.00 uur aankwam op de dooplocatie te Vorselaar;

- de ondergane tuchtsanctie;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op de beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 225 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 10 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Op de terechtzitting van 17 maart 2023 deed beklaagde, voor het geval het hof hem schuldig zou achten aan de tenlastelegging C, afstand van het in conclusie geformuleerde verzoek om hem de gunst van de opschorting te verlenen (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 17 maart 2023).

114. Beklaagde BL is 28 jaar en beschikt over een gunstig strafregister.

In acht genomen:

- de aard en ernst van de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), tenlastelegging D, tenlastelegging F, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de

goudvissen en de geblende levende muis, tenlastelegging G en tenlastelegging H, zoals verbeterd en in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis;
- de jonge leeftijd van beklaagde ten tijde van de feiten en de context waarbinnen deze feiten zich situeren, nl. een studentendoop;
- zijn functie als pro-senior (was senior in 2017-2018);
- zijn aandeel in de bewezen verklaarde feiten, en meer in het bijzonder met het gegeven dat hij 1) op 5 december 2018 pas omstreeks 17.00 uur aankwam op de dooplocatie te Vorselaar en 2) tijdens de visproef de omstaanders aanmaande om rustiger te zijn en niet te duwen;
- de negatieve berichtgeving via de (sociale) media waarvan de beklaagden (en zelfs familieleden) het voorwerp werden en de impact hiervan op beklaagde en zijn leefwereld;
- de sociale/persoonlijke toestand van beklaagde, zoals ter terechtzitting toegelicht (zie ook de bijgebrachte stukken);
- het tijdsverloop sedert de feiten;

komt een substantiële werkstraf van 225 uren passend voor.

Een werkstraf kan opgelegd worden aan deze beklaagde rekening houdend met zijn kansen op re-integratie in het maatschappelijk verkeer. Het hof neemt aan, rekening houdende met de neergelegde stukken en de uiteenzetting ter terechtzitting van het hof, dat het verzoek van deze beklaagde tot het opleggen van een werkstraf oprecht is.

Beklaagde werd ingelicht over de draagwijdte van de door hem gevraagde werkstraf en verklaarde zich hiermee uitdrukkelijk akkoord. Dergelijke kosteloze tewerkstelling ten bate van de gemeenschap acht het hof gepast om beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst opnieuw aan dergelijke strafbare feiten schuldig te maken.

Het opleggen van een vervangende gevangenisstraf komt noodzakelijk voor teneinde beklaagde aan te sporen de werkstraf uit te voeren. De duur ervan is aangepast aan de omvang van de opgelegde werkstraf. Deze wordt bepaald op 10 maanden.

Daarnaast wordt beklaagde veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 400,00 euro, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Deze geldboete is wettig en passend, gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten. Het bedrag van de geldboete strekt tot bijkomend preventief effect. De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De argumenten en stukken van beklaagde doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Het verlenen van de gunst van de autonome probatiestraf zou, mede gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, zoals hierboven uiteengezet, een onvoldoende krachtig maatschappelijk signaal op de gepleegde feiten inhouden en zou deze beklaagde onvoldoende wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen.

4.7. Ambtshalve beoordelingen

115. De bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders moet worden opgelegd bij iedere veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf.

Elk van de beklaagden dient thans verplicht te worden tot betaling van een bijdrage van 200,00 euro.

116. De forfaitaire vergoeding in de beheerskosten van de rechtsbedeling veroorzaakt door het misdrijf waaraan een beklaagde schuldig is bevonden, is slechts eenmaal op te leggen in dezelfde zaak, namelijk bij de beslissing waarbij de aan een beklaagde ten laste gelegde feiten bewezen worden verklaard.

Elk van de beklaagden dient verplicht te worden tot betaling van de forfaitaire vergoeding.

117. De bijdrage voor de financiering van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand moet worden opgelegd bij iedere veroordeling van een beklaagde door een strafgerecht.

Elk van de beklaagden dient verplicht te worden tot betaling van deze bijdrage.

4.8. Beoordeling op burgerlijk gebied

4.8.0. Burgerlijke vorderingen van VD, JD en BPL

118. Gelet op de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging D is het hof bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van voornoemde burgerlijke partijen. De vorderingen van deze burgerlijke partijen vinden hun grond en oorzaak in de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging D.

De burgerlijke partijen VD, JD en BPL vorderen elk een provisionele schadevergoeding, moreel en materieel vermengd, ten bedrage van 1,00 euro.

Het is aannemelijk dat de bewezen verklaarde feiten een zekere emotionele impact hebben gehad op de leefwereld van voornoemde burgerlijke partijen. Morele schade komt niet voor precieze begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend.

Het hof stelt vast dat met betrekking tot de materiële en morele schade geen stavingsstukken worden bijgebracht. De gevorderde schadevergoedingen ten bedrage van 1,00 euro provisioneel, materieel en moreel vermengd, worden in hoofde van elk der burgerlijke partijen toegekend.

119. De burgerlijke partijen hebben recht op een rechtsplegingsvergoeding. De wettelijke voorwaarden zijn verenigd om de beklaagden te veroordelen tot het betalen van één rechtsplegingvergoeding aan de burgerlijke partijen VD, JD en BPL, daar zij deel uitmaken van eenzelfde gerechtelijke band en vertegenwoordigd werden door eenzelfde advocaat.

Rekening houdend met de waarde van de vordering wordt de rechtsplegingvergoeding begroot op 225,00 euro (basisbedrag van toepassing vanaf 1 november 2022). De omstandigheid dat de vordering provisioneel wordt ingewilligd, verhindert de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding niet.

4.8.1. Burgerlijke vorderingen van CM, FM en KP

120. Gelet op de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging D is het hof bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van voornoemde burgerlijke partijen. De vorderingen van deze burgerlijke partijen vinden hun grond en oorzaak in de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlastelegging D.

De burgerlijke partijen CM, FM en KP vorderen elk een provisionele schadevergoeding, moreel en materieel vermengd, ten bedrage van 1,00 euro.

Het is aannemelijk dat de bewezen verklaarde feiten een zekere emotionele impact hebben gehad op de leefwereld van voornoemde burgerlijke partijen. Morele schade komt niet voor precieze begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend.

Het hof stelt vast dat met betrekking tot de materiële en morele schade geen stavingsstukken worden bijgebracht. De gevorderde schadevergoedingen ten bedrage van 1,00 euro provisioneel, materieel en moreel vermengd, worden in hoofde van elk der burgerlijke partijen toegekend.

121. De burgerlijke partijen hebben recht op een rechtsplegingsvergoeding. De wettelijke voorwaarden zijn verenigd om de beklaagden te veroordelen tot het betalen van één rechtsplegingvergoeding aan de burgerlijke partijen CM, FM en KP, daar zij deel uitmaken van eenzelfde gerechtelijke band en vertegenwoordigd werden door eenzelfde advocaat.

Rekening houdend met de waarde van de vordering wordt de rechtsplegingvergoeding begroot op 225,00 euro (basisbedrag van toepassing vanaf 1 november 2022). De omstandigheid dat de vordering slechts provisioneel wordt ingewilligd, verhindert de toekenning van een

rechtsplegingsvergoeding niet. De omstandigheid dat de vordering provisioneel wordt ingewilligd, verhindert de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding niet.

4.8.2. Burgerlijke vorderingen van OD en MM

122. Gelet op de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D is het hof bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van voornoemde burgerlijke partijen. De vorderingen van deze burgerlijke partijen vinden hun grond en oorzaak in de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D.

De burgerlijke partijen OD en MM vorderen elk:

- een provisionele schadevergoeding ten bedrage van 15.000,00 euro;
- de aanstelling van een deskundige om de burgerlijke partijen te onderzoeken (met een opdracht zoals nader omschreven in de conclusie van voornoemde burgerlijke partijen).

123. Deze burgerlijke partijen hebben onmiskenbaar ernstige schade geleden in causaal verband met de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D. Het staat buiten kijf dat de door de beklaagden gestelde handelingen, met name het door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk de dood te hebben veroorzaakt van SD, nadat deze aan een onterende behandeling was onderworpen, een grote emotionele impact hebben gehad op de leefwereld van deze burgerlijke partijen. Het overlijden van SD raakt de naastbestaanden emotioneel in die mate dat elke mogelijkheid om een affectieve band te beleven met deze persoon wordt tenietgedaan. De vergoeding beoogt de erkenning van het bestaan van de pijn, de smart en het lijden.

124. Er werden door de burgerlijke partijen twee attesten bijgebracht uitgaande van dr. AB van 24 april 2022. Deze kwam in essentie tot de bevinding dat OD ingevolge de bewezen verklaarde feiten lijdt aan een ernstige depressieve stoornis, met een weerslag op alle levensdomeinen. Met betrekking tot MM werd gesteld dat het overlijden van SD een weerslag heeft gehad op verschillende levensdomeinen. Er werd ook gewag gemaakt van een aanpassing van haar jobinhoud en de overschakeling naar een 4/5 werkregime.

Het hof stelt vast dat voor het overige geen stukken worden bijgebracht.

125. Gelet op het tijdsverloop sedert de feiten (december 2018) en het gebrek aan recente stukken ter staving van het door de burgerlijke partijen geformuleerde verzoek tot aanstelling van een deskundige, is het hof van oordeel dat een definitieve begroting van de schade in causaal verband met de bewezen verklaarde feiten zich opdringt en het verzoek tot aanstelling van een deskundige dient te worden afgewezen.

Er worden thans door de burgerlijke partijen geen stukken voorgelegd of elementen bijgebracht die het hof toelaten aan te nemen dat de omvang van haar schade nog niet definitief kan worden bepaald. De burgerlijke partijen hebben hoe dan ook afdoende tijd gehad om hun schade te begroten en aan te tonen. De hierna begrote schadevergoedingen worden bijgevolg definitief toegekend.

126. Het hof wijst erop dat de begroting van moreel leed een delicate aangelegenheid betreft, temeer nu deze schade van abstracte aard is en elke vergoeding die hier tegenover staat symbolisch blijft om de eenvoudige reden dat er geen maatstaf is die toelaat het moreel leed exact om te zetten in een berekenbare geldelijke vergoeding. Bij gebrek aan precieze gegevens die een mathematisch exacte berekening toelaten, wordt de aan de orde zijnde schadevergoeding naar billijkheid begroot. Bij de begroting van deze schadevergoeding houdt het hof rekening met de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de impact ervan op de burgerlijke partijen.

127. Daarnaast is het aannemelijk dat de burgerlijke partijen ook enige materiële schade hebben geleden, zoals de consultaties bij dr. AB en diverse verplaatsings- en administratiekosten. Aangaande het loon- en werkverlies, waarvan door de burgerlijke partijen gewag wordt gemaakt, is op basis van de voorliggende stukken evenwel niet afdoende bewezen dat dit in causaal verband staat met de bewezen verklaarde feiten. Deze schadepost wordt dan ook niet betrokken bij de begroting van de forfaitaire schadebedragen.

128. Het hof raamt in hoofde van de burgerlijke partij OD, rekening houdende met de ernst der feiten en zijn affectieve band met SD in zijn hoedanigheid als vader, de geleden schade, moreel en materieel vermengd, op een definitief begroot forfaitair bedrag van 15.000,00 euro. De dossiergegevens en de stukken die voorliggen laten toe om een billijke en definitieve raming van de schadevergoeding te maken zonder dat een bijkomend advies nodig is.

129. Het hof raamt in hoofde van de burgerlijke partij MM, rekening houdende met haar affectieve band met SD in haar hoedanigheid als plusmoeder, de geleden schade, moreel en materieel vermengd, op een definitief begroot forfaitair bedrag van 6.000,00 euro. De dossiergegevens en de stukken die voorliggen, laten toe om een billijke en definitieve raming van de schadevergoeding te maken zonder dat een bijkomend advies nodig is.

130. Het hof kent aan de burgerlijke partijen OD en MM samen één rechtsplegingsvergoeding toe, daar zij deel uitmaken van eenzelfde gerechtelijke band en vertegenwoordigd werden door eenzelfde advocaat. Rekening houdend met de gevorderde bedragen wordt de te betalen rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.000,00 euro (basisbedrag van toepassing vanaf 1 november 2022).

131. Aldus heeft het hof de aan de burgerlijke partijen in causaal verband met de bewezenverklaarde feiten toekomende schadevergoeding in concreto en op datum van huidig arrest beoordeeld; al het door de burgerlijke partijen anders of meer gevorderde wordt als ongegrond afgewezen.

Alle overige andersluidende argumenten van de partijen, hetzij mondeling ter terechtzitting aangevoerd, hetzij in conclusie, zijn niet van aard voormelde besluiten van het hof te ontkrachten.

4.8.3. Burgerlijke vorderingen van SDV en MVS

132. Gelet op de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D is het hof bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van voornoemde burgerlijke partijen. De vorderingen van deze burgerlijke partijen vinden hun grond en oorzaak in de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D.

De burgerlijke partijen SDV en MVS vorderen elk:

- een provisionele schadevergoeding ten bedrage van 15.000,00 euro;
- de aanstelling van een deskundige om de burgerlijke partijen te onderzoeken (met een opdracht zoals nader omschreven in de conclusie van voornoemde burgerlijke partijen).

133. Deze burgerlijke partijen hebben onmiskenbaar ernstige schade geleden in causaal verband met de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D. Het staat buiten kijf dat de door de beklaagden gestelde handelingen, met name het door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk de dood te hebben veroorzaakt van SD, nadat deze aan een onterende behandeling was onderworpen, een grote emotionele impact hebben gehad op de leefwereld van deze burgerlijke partijen. Het overlijden van SD raakt de naastbestaanden emotioneel in die mate dat elke mogelijkheid om een affectieve band te beleven met deze persoon wordt tenietgedaan. De vergoeding beoogt de erkenning van het bestaan van de pijn, de smart en het lijden.

134. Deze burgerlijke partijen brachten volgende stukken bij:

- Twee medische attesten uitgaande van psychiater dr. PV van 12 mei 2021 en 20 juni 2021 waaruit blijkt dat voornoemde burgerlijke partijen kampen met depressieve klachten en medicamenteus worden behandeld; in deze stukken werd ook vermeld dat de burgerlijke partijen door een psychiater en psychotherapeut werden begeleid/behandeld (zie ook de twee bijgebrachte medische verklaringen daterende van 2021). Aangaande SDV werd vermeld dat nadat deze zich aanvankelijk goed wist te herpakken en erin slaagde om zijn werk te verrichten en zijn opleiding verder te volgen er enige tijd later opnieuw een aantal majeur depressieve kenmerken de kop opstaken, waaraan medicamenteus werd geremedieerd (verslag van 12 mei 2021). Aangaande MVS werd o.m. vermeld dat zij in

behandeling is geweest wegens een majeure depressie uitgelokt door het overlijden van SD èn de echtscheiding van haar ouders kort erna (verslag van 20 juni 2021);

- Twee attesten uitgaande van dr. AB van 24 april 2022. M.b.t. SDV, de halfbroer van SD, kwam dr. AB tot de bevinding dat deze ingevolge de bewezen verklaarde feiten lijdt aan een ernstige anxio-depressieve stoornis, met een weerslag op diverse levensdomeinen; er werd in dit attest o.m. gewag gemaakt van werkverlies en pauzering van zijn opleiding middels ziekte-attest en noodzaak tot extra kraamhulp en extra huishoudhulp. Met betrekking tot MVS, de levenspartner van SDV, werd door dr. AB gesteld dat zij ingevolge de bewezenverklaarde feiten lijdt aan een ernstige anxio-depressieve stoornis, met een weerslag op diverse levensdomeinen; er werd in dit attest o.m. gewag gemaakt van een aanvankelijke werkonbekwaamheid, met intussen partiële werkhervatting, extra kraamhulp en extra huishoudhulp.

Het hof stelt vast dat voor het overige geen stukken worden bijgebracht.

135. Gelet op het tijdsverloop sedert de feiten (december 2018) en het gebrek aan recente stukken ter staving van het door de burgerlijke partijen geformuleerde verzoek tot aanstelling van een deskundige, is het hof van oordeel dat een definitieve begroting van de schade in causaal verband met de bewezen verklaarde feiten zich opdringt en het verzoek tot aanstelling van een deskundige dient te worden afgewezen.
Er worden thans door de burgerlijke partijen geen stukken voorgelegd of elementen bijgebracht die het hof toelaten aan te nemen dat de omvang van hun schade nog niet definitief kan worden bepaald. De burgerlijke partijen hebben hoe dan ook afdoende tijd gehad om hun schade te begroten en aan te tonen. De hierna begrote schadevergoedingen worden bijgevolg definitief toegekend.
136. Het hof wijst erop dat de begroting van moreel leed een delicate aangelegenheid betreft, temeer nu deze schade van abstracte aard is en elke vergoeding die hier tegenover staat symbolisch blijft om de eenvoudige reden dat er geen maatstaf is die toelaat het moreel leed exact om te zetten in een berekenbare geldelijke vergoeding. Bij gebrek aan precieze gegevens die een mathematisch exacte berekening toelaten, wordt de aan de orde zijnde schadevergoeding naar billijkheid begroot. Bij de begroting van deze forfaitaire schadevergoeding houdt het hof rekening met de bijzondere ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze werden gepleegd en de impact ervan op de burgerlijke partijen.

137. Daarnaast is het aannemelijk dat de burgerlijke partijen ook materiële schade hebben geleden, zoals de consultaties bij dr. AB en hun psychotherapeut en diverse verplaatsings- en administratiekosten. Aangaande het (partieel) werkverlies waarvan door de burgerlijke partijen gewag wordt gemaakt is op basis van de voorliggende stukken niet afdoende bewezen dat dit in causaal verband staat met de bewezen verklaarde feiten. Deze schadepost wordt dan ook niet betrokken bij de begroting van de forfaitaire schadebedragen.

138. Het hof raamt in hoofde van de burgerlijke partij SDV, rekening houdende met de ernst der feiten en zijn affectieve band met SD in zijn hoedanigheid van halfbroer, de geleden schade, moreel en materieel vermengd, op een definitief begroot forfaitair bedrag van 8.000,00 euro. De stukken die voorliggen, laten toe om een billijke en definitieve raming van de schadevergoeding te maken zonder dat een bijkomend advies nodig is.

139. Het hof raamt in hoofde van de burgerlijke partij MVS, rekening houdende met haar affectieve band met SD in haar hoedanigheid van partner van de halfbroer van SD, de geleden schade, moreel en materieel vermengd, op een definitief begroot forfaitair bedrag van 4.000,00 euro. De stukken die voorliggen, laten toe om een billijke en definitieve raming van de schadevergoeding te maken zonder dat een bijkomend advies nodig is.

140. Het hof kent aan de burgerlijke partijen SDV en MVS samen één rechtsplegingsvergoeding toe, daar zij deel uitmaken van eenzelfde gerechtelijke band en vertegenwoordigd werden door eenzelfde advocaat. Rekening houdend met de gevorderde bedragen wordt de te betalen rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.000,00 euro (basisbedrag van toepassing vanaf 1 november 2022).

141. Aldus heeft het hof de aan de burgerlijke partijen in causaal verband met de bewezenverklaarde feiten toekomende schadevergoeding in concreto en op datum van huidig arrest beoordeeld; al het door de burgerlijke partijen anders of meer gevorderde wordt als ongegrond afgewezen.

Alle overige andersluidende argumenten van de partijen, hetzij mondeling ter terechtzitting aangevoerd, hetzij in conclusie, zijn niet van aard voormelde besluiten van het hof te ontkrachten.

4.8.4. Burgerlijke vordering van ADV

142. Gelet op de bewezen verklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D is het hof bevoegd om kennis te nemen van de vordering van voornoemde burgerlijke partij. De vordering van deze burgerlijke partij vindt haar grond en oorzaak in de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D.

De burgerlijke partij ADV vordert een provisionele schadevergoeding ten bedrage van 1,00 euro, materieel en moreel vermengd.

143. Deze burgerlijke partij heeft onmiskenbaar ernstige schade geleden in causaal verband met de bewezenverklaarde feiten vervat onder de tenlasteleggingen C en D. Het staat buiten kijf dat de door de beklaagden gestelde handelingen, met name het door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen, onopzettelijk de dood te hebben veroorzaakt van SD, nadat deze aan een onterende behandeling was onderworpen,

een grote emotionele impact hebben gehad op de leefwereld van deze burgerlijke partij. Het staat buiten kijf dat het overlijden van SD de burgerlijke partij, in haar hoedanigheid van moeder van SD, emotioneel enorm heeft geraakt.

144. Het hof wijst erop dat de begroting van moreel leed een delicate aangelegenheid betreft, temeer nu deze schade van abstracte aard is en elke vergoeding die hier tegenover staat symbolisch blijft om de eenvoudige reden dat er geen maatstaf is die toelaat het moreel leed exact om te zetten in een berekenbare geldelijke vergoeding.

145. Het hof stelt vast dat met betrekking tot de materiële en morele schade geen stavingsstukken worden bijgebracht. De gevorderde schadevergoeding ten bedrage van 1,00 euro provisioneel, materieel en moreel vermengd, wordt toegekend.

146. De burgerlijke partij heeft recht op een rechtsplegingsvergoeding. De wettelijke voorwaarden zijn hiertoe verenigd.

Rekening houdend met de waarde van de vordering wordt de rechtsplegingvergoeding begroot op 225,00 euro (basisbedrag van toepassing vanaf 1 november 2022). De omstandigheid dat de vordering provisioneel wordt ingewilligd, verhindert de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding niet.

4.8.5. De vrijwillig tussenkomende partij NVAI

147. De NVAI verzoekt het hof om akte te verlenen van haar vrijwillige tussenkomst evenals om voorbehoud te verlenen voor enige dekking door haar.

De NVAI houdt voor de verzekeraar BA-Privé leven (familiale verzekeraar) te zijn van de beklaagden LL, AGG, BP, MG en JDV en maakt ter zake melding van “uitsluitingen van dekking”.

148. Aan het hof worden door NVAI geen stukken voorgelegd die haar gezegden ondersteunen.

Het hof verleent aan voornoemde partij akte van haar vrijwillige tussenkomst. Het verzoek van NVAI tot het verlenen van een voorbehoud voor enige dekking wordt in de gegeven omstandigheden afgewezen.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 182, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203*bis*, 204, 210, 211, 212 en

215 van het Wetboek van Strafvordering

- 1, 2, 3, 7, 25, 37*quinquies*, 37*sexies*, 37*septies*, 38, 40, 44, 45, 50, 65, 66, 417/1,3° (zoals vernummerd), 417/4 (zoals vernummerd) , 418 en 419 lid 1 van het Strafwetboek
- 1, 35 in fine, 36, 6° en 9° van de Vlaamse versie van de Dierenwelzijnswet van 14 augustus 1986
- 1, 2 en 3 van de wet van 4 oktober 1867
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 59 van de wet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 28 december 1950, gewijzigd bij het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 1382 van het oud Burgerlijk Wetboek
- 3 en 4 van de wet van 17 april 1878
- 162*bis* van het Wetboek van Strafvordering
- 782*bis* 1ste lid en 1022 van het Gerechtelijk Wetboek

6. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, **op tegenspraak** ten aanzien van:

- de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL;
- de burgerlijke partijen VD, JD, BPL, CM, FM, KP, OD, MM, SDV, MVS en ADV;
- de burgerlijke partijen VZWG en UA;
- de vrijwillig tussenkomende partij NVAI.

Stelt vast het hoger beroep van het openbaar ministerie en de hogere beroepen van de burgerlijke partijen in dit dossier gericht zijn tegen de volgende beschikkingen in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 18A kamer (pagina's 32, onderaan en 33 van het kwestieuze proces-verbaal van de terechtzitting):

"De rechtbank heeft vastgesteld dat voor de tenlasteleggingen A, B, C en E enkel wordt vermeld Te Vorselaar op 5 december 2018 wat betekent dat slechts de feiten worden vervolgd vanaf 12 u 's middags in het arrondissement Antwerpen en er niet wordt vervolgd voor de feiten te Leuven in de studentenstad waar nochtans plaatsgrepen op maandag 3 december 2018 de doopvergadering alwaar het draaiboek werd overlopen en de doopafspraken werden gemaakt en op dinsdag 4 december 2018 de rozenverkoop, de afzuip, de cantus en het te slapen leggen van de schachten.
De feiten te Leuven op 5 december 2018 vanaf het wekken van de schachten tot het vertrek op de parking in Leuven, dit laatste feit waarnaar het openbaar ministerie nochtans verwijst in het kader van de tenlastelegging schuldig verzuim, zijnde de toestand van groot gevaar waarin SD verkeerde op dat ogenblik zijn niet vervat in de vordering die aan de beoordeling van de rechtbank werd voorgelegd.

De rechtbank kan geen uitspraak doen over feiten waaromtrent ze niet gevraagd wordt uitspraak te doen. Een rechtbank kan zichzelf niet vatten.

Enkel voor de tenlastelegging D werden de feiten te Leuven weerhouden."

Zegt voor recht dat de voormelde beschikkingen in het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 18A kamer een eindbeslissing bij tussenvonnis inhouden, tussenvonnis dat vatbaar is voor hoger beroep.

Verklaart de hogere beroepen van de burgerlijke partijen OD, MM, SDV, MVS en ADV ontvankelijk, voor zover gericht tegen de beschikkingen die hen individueel aanbelangen.

Verklaart de hogere beroepen van de burgerlijke partijen CM, FM, KP, VD, JD en BPL ontvankelijk, voor zover gericht tegen de beschikkingen die hen individueel aanbelangen.

Verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk.

Vernietigt het voormelde tussenvonnis.

Trekt bij toepassing van artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering de zaak aan zich en doet recht in eerste en in laatste aanleg aangaande de strafvordering betreffende de aan de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL ten laste gelegde feiten en aangaande de burgerlijke vorderingen opzichtens de voornoemde beklaagden van de burgerlijke partijen OD, MM, SDV, MVS, ADV, CM, FM, KP, VD, JD en BPL.

Zegt voor recht dat het voormelde tussenvonnis niet teniet wordt gedaan opzichtens de burgerlijke partijen VZWG en UA, gezien deze burgerlijke partijen zelf geen hoger beroep hebben ingesteld en er tegen hen geen hoger beroep werd ingesteld.

6.1. Rechtdoende op strafgebied

Verbetert de omschrijving van de tenlasteleggingen F en H, in die zin dat verkeerdelijk sprake is van respectievelijk 'alen (palingen)' en 'palingen' terwijl dit telkens 'één aal' moet zijn.

Wijst alle vorderingen tot het onontvankelijk verklaren van de strafvordering af.

Stelt vast dat de redelijke termijn der strafvervolging niet werd overschreden.

Verklaart de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **niet schuldig** aan de feiten vervat onder de **tenlasteleggingen A, B en E en spreekt hen hiervoor vrij**.

Verklaart de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MG, WP, SP, PO, QW, **schuldig** aan de feiten vervat onder de **tenlasteleggingen C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), D, F, zoals verbeterd, G en H, zoals verbeterd**.

Verklaart de beklaagden MP, JV, JDV en BL **schuldig aan de feiten vervat onder de tenlasteleggingen C (als dader, dus zonder dat de voorziene strafbare deelneming in deze toepassing vindt), D, F, zoals verbeterd en enkel in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis, G en H, zoals verbeterd, en enkel in zover betrekking hebbende op de goudvissen en de geblende levende muis**.

- Veroordeelt beklaagde **AV** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **LL** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **300 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **18 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **AGG** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **JJ** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **300 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **18 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **AG** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **300 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **18 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **BP** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **VK** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **200 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **9 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **ZB** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **JS** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **MP** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **200 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **9 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **MG** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **WP** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.
Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

- Veroordeelt beklaagde **SP** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

▪ Veroordeelt beklaagde **PO** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

▪ Veroordeelt beklaagde **JV** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **225 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **10 maanden**.

▪ Veroordeelt beklaagde QW voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een **werkstraf** van **250 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **12 maanden**.

▪ Veroordeelt beklaagde **JDV** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een werkstraf van **225 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **10 maanden**.

▪ Veroordeelt beklaagde **BL** voor de lastens hem bewezenverklaarde feiten samen tot een werkstraf van **225 uur** en tot een geldboete van **400,00 euro**, zijnde 50,00 euro verhoogd met 70 opdeciemen, of een vervangende gevangenisstraf van **15 dagen**.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf, waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden bij niet naleving, op **10 maanden**.

****

Verplicht elk der beklaagden tot het betalen van een bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdeciemen en aldus gebracht op **200,00 euro**.

Verplicht elk der beklaagden tot betaling van de forfaitaire vergoeding van **58,24 euro**.

Verplicht elk der beklaagden tot betaling van een bijdrage van **24,00 euro** ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

6.2. Rechtdoende op burgerlijk gebied

Verklaart de vorderingen van de burgerlijke partijen VD, JD, BPL, CM, FM, KP, OD, MM, SDV, MVS en ADV ontvankelijk en als volgt gegrond.

6.2.1. De vorderingen van de burgerlijke partijen VD, JD, BPL

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij VD** van **een provisionele schadevergoeding van 1,00 euro**, **moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij JD** van een **provisionele schadevergoeding van 1,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij BPL** van een **provisionele schadevergoeding van 1,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partijen VD, JD, BPL samen van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 225,00 euro**.

6.2.2. De vorderingen van de burgerlijke partijen CM, FM en KP

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij CM** van een **provisionele schadevergoeding van 1,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelij**k tot betaling **aan de burgerlijke partij FM** van een **provisionele schadevergoeding van 1,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij KP** van een **provisionele schadevergoeding van 1,00 euro, moreel en materieel vermengd**.
Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partijen CM, FM en KP samen van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 225,00 euro**.

6.2.3. De vorderingen van de burgerlijke partijen OD en MM

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij OD** van een **definitieve schadevergoeding van 15.000,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij MM** van een **definitieve schadevergoeding van 6.000,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL hoofdelijk tot betaling **aan de burgerlijke partijen OD en MM samen van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.000,00 euro**.

Wijst het meer- en anders gevorderde af als ongegrond.

6.2.4. De vorderingen van de burgerlijke partijen SDV en MVS

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij SDV** van een **definitieve schadevergoeding van 8.000,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij MVS** van een **definitieve schadevergoeding van 4.000,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk tot betaling aan de burgerlijke partijen SDV en MVS samen van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 3.000,00 euro**.

Wijst het meer- en anders gevorderde af als ongegrond.

6.2.5. De vordering van de burgerlijke partij ADV

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij ADV** van **een provisionele schadevergoeding van 1,00 euro, moreel en materieel vermengd**.

Veroordeelt de beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot betaling **aan de burgerlijke partij ADV van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 225,00 euro**.

6.2.6. De vrijwillig tussenkomende partij NVAI

Verleent akte aan de vrijwillige tussenkomst van NVAI.

Wijst het verzoek van NVAI tot het verlenen van een voorbehoud voor enige dekking af.

6.3. Kosten

Laat de kosten van het afschrift van tussenvonnis d.d. 25 april 2022 ten laste van de Staat.

Verwijst de vrijwillig tussenkomende partij NVAI in de kosten van haar tussenkomst, deze voorgeschoten door de openbare partij en tot op heden begroot op **30,49 euro**.

Veroordeelt beklaagden AV, LL, AGG, JJ, AG, BP, VK, ZB, JS, MP, MG, WP, SP, PO, JV, QW, JDV en BL **hoofdelijk** tot de overige kosten van de strafvordering en de burgerlijke vordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij en tot op heden in totaal begroot op **22.484,66 euro**, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt door de aangehouden feiten.

De Nederlandse taal werd uitsluitend gebruikt.